

ပေးဆပ်နေသူများ

တတိယအကြိမ်

ပေးဆပ်နေသူများ

ပထမအကြိမ် - ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ။

ဒုတိယအကြိမ် - ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ။

တတိယအကြိမ် - ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ မေလ။

ဒို့တာနေအရေးသုံးပါး

၂	ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
၂	တိုင်ရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
၂	အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

၂	ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
၂	နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောက်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
၂	နိုင်ငံတော်ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောက်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံ များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
၂	ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ✽ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ✽ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ✽ ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ✽ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)

- ✽ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ✽ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ✽ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ✽ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ✽ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- ✽ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ✽ မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ✽ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

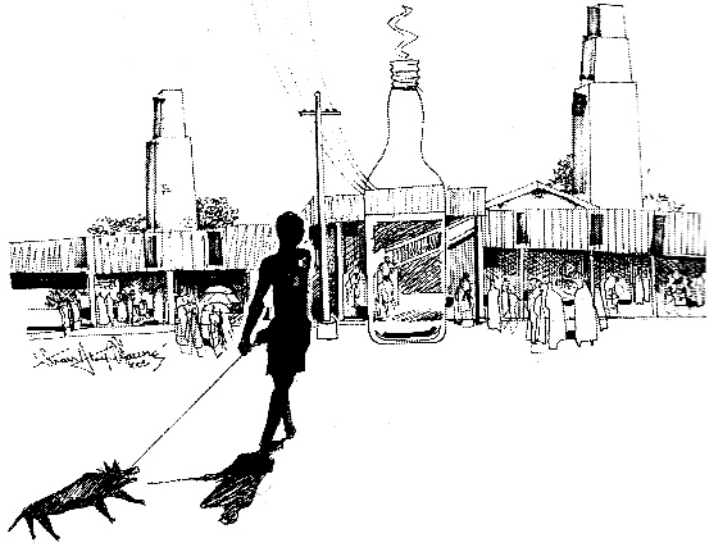
မာတိကာ

အမှာစာ

- (က) ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တတိက္ခ
(မဟာဓမ္မကထိကဗဟုဇနဟိတဓရမြန်မာ)
- (ခ) ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တဥတ္တရ
- (ဂ) ဘဒ္ဒန္တနေမိန္ဒ(မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ) မန္တလေးမြို့
- (ဃ) အရှင်ဆန္ဒာဝိက(ရွှေပါရမီတောရ)

၁။	ကူညီမရောင်နှင့်နှောင့်ယှက်ကြသူများ	သန်းမြင့်အောင်	၂၂
၂။	အိမ်ပြန်လာချိန်	သန်းမြင့်အောင်	၃၀
၃။	ခရီးသွားကြသူများ	သန်းမြင့်အောင်	၃၆
၄။	တဏှာကျွန်မခံပြီ	ကျော်သူ	၄၇
၅။	အခမဲ့ကိုယ်ထည်	ကျော်သူ	၅၇
၆။	ရိက္ခာ	ကျော်သူ	၆၆

၇။	ခုတ်မယ်ထစ်မယ်ပါးပါးလှီးမယ်	ကျော်သူ	၇၃
၈။	ကျေနပ်မိပါပြီ	ရွှေဇီးကွက်	၈၂
၉။	ဘေးထွက်ရလဒ်များ	ရွှေဇီးကွက်	၈၇
၁၀။	တန်ဖိုး	ရွှေဇီးကွက်	၉၃
၁၁။	မျက်ရည်မဲ့ ငှက်ကလေးများ	ဝင်းငယ်ထွဋ်	၁၀၀
၁၂။	ကွာကျသွားသော တိမ်သလ္လာလေးတစ်လွှာ	ကိုပေါက် (နန္ဒဝန်)	၁၁၁
၁၃။	ပေးဆပ်သူတို့ နှလုံးသားပင်လျှင်	ဝင်းမြင့်ဝင်း(ရာမည)	၁၁၉
၁၄။	ကျွန်တော်နှင့် သုံးနားညီ ကြိတ်လေးများ	ဘအေးမြိုင်	၁၂၈

ဦးတိက္ခ(အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ)၏ အမှာစာ

အယူသည်းမှုဒိဋ္ဌိဗျသနတော်လှန်ရေးသမားကျော်သူ

မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အများစုတို့သည် ရတနာသုံးပါးကိုယုံကြည် ကိုးကွယ်ကြပါ၏။ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကိုလည်း ယုံကြည်ကြပါသည်ဟု လည်းဆိုကြ၏။ သို့သော် အဆိုပါကံနှင့်မပတ်သက်သည့် ယုံကြည်မှု(သို့မဟုတ်) အယူသည်းမှုတွေကား များလှစွာ၏။ အထူးသဖြင့် နာရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်သည့် အယူသည်းမှုတို့ကား ပိုမိုလွန်ကဲလွန်းသည်ဟုဆိုချင်ပါ၏။ ပမာဏအားဖြင့် "ရွာ၊ ရပ်တွင်း မသွင်းကောင်းဘူး၊ ရုပ်အလောင်းအိမ်တွင်းမှထုတ်လျှင်လည်း အိမ်တံခါး တိုင်နှင့်မထိစေရ၊ အိမ်လှေကား ကာမဆင်းရ၊ သေလျှင်သေချင်း သေသူ၏

ပေးဆပ်နေသူများ

ခြေမနှစ်ချောင်း၊ လက်မနှစ်ချောင်း၊ ဆံပင်(သို့မဟုတ်) ကြိုးဖြင့်တုတ်ရမည်။ ရုပ်လောင်း၏အာခံတွင်းထဲ ကူတို့ခ တစ်မတ်ထည့်ရမည်။ ရုပ်ကလာပ်တင်ကား နေအိမ်မှထွက်ခါနီး ကားရှေ့မှ ရေအိုးခွဲရမည်။ ဆောက်ထားသောကန္နားပျင်း (မဏ္ဍပ်)ကို ကားမထွက်မီ အမြန်ပျက်ကြရမည်။ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေးထိခိုက် မှာစိုး၍ ရုပ်ကလာပ်ကိုမကိုင်လိုကြ။ နာရေးကိစ္စဆောင်ရွက်ပေးသူများကိုဂုဏ်နိမ့် စေရန် "သူဘရာဇာ" ဟုခေါ်လေ့ရှိကြ၏။ ထိုသူများနှင့်ဆေးဖော်ကြောဖက်မလုပ် လိုကြပြဆိုအပ်သည့် နာရေးနှင့်ပတ်သက်သည့်အမှားယုံကြည်မှု၊ အယူသည်းမှု များကား ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံများနှင့်မပတ်သက်သော မိစ္ဆာအယူဝါဒများ ဖြစ်ကြ၏။ ဗုဒ္ဓမိန့်ကြားတော်မူသည့် ဗျာသန(ပျက်စီးခြင်း)ငါးပါးတို့တွင် ဒိဋ္ဌိဗျာသန (အယူဝါဒပျက်စီးမှု)၌ အကြီးဝင်ပေ၏။ အဆိုပါအယူသည်းသူများည ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံကို ယုံကြည်မှု "ကမ္မဿကတာသမာဒိဋ္ဌိ" ပျက်နေသောကြောင့် ဒိဋ္ဌိဗျာသနရှင်များဖြစ်နေကြတော့၏။ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုသရုပ်ဆောင် ဒကာကိုကျော်သူ ကား အဆိုပါနာရေးအယူသည်းမှုဒိဋ္ဌိဗျာသနကိုတိုက်ပျက်ရာမှာ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ၊ မီးရှူးတန်ဆောင်သဖွယ်ဖြစ်ပေ၏။ သူကား ရုပ်ရှင်နှင့်ဗီဒီယိုဟူသော အနုပညာ လောကတွင် အောင်မြင်မှုရရှိနေသည့် ကြယ်တစ်ပွင့်ဖြစ်သော်လည်းပတ်ဝန်းကျင် ၏ နှိမ့်ချကဲ့ရဲ့ဝေဖန်ပြောဆိုမှုကို ပမာမပြုဘဲ ရန်ကုန်နာရေးကူညီရေးအသင်း မန္တလေးဗြဟ္မစိုရ်လူမှုကူညီရေးအသင်းစသောအသင်းများ၌ နာရေးယာဉ်ကား ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်ခြင်း၊ ကိုယ်တိုင်ရုပ်ကလာပ်ကိုမ၊၍ ထမ်းခြင်းစသည်များကို (အများစု၏အယူသည်းမှုများကိုအလေ့မယူဘဲ) ရဲဝံ့စွာဆောင်ရွက်ပေ၏။ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်အတွေ့အကြုံများကိုလည်း အများပြည်သူတို့အယူသည်းမှုများ စွန့်လွှတ်ကြစေရန် ရဲဝံ့စွာတင်ပြသည့်စာစုများဖြစ်ပေသည်။ သို့အတွက် အယူသည်း မှုကိုဒိဋ္ဌိဗျာသနတော်လှန်ရေးသမား ကျော်သူဟုဂုဏ်ပြုအပ်ပေသည်။

ဦးတိက္ခ
(အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ)

ဗြဟ္မဝိဟာရ-ပရိယတ္တိစာသင်တိုက် ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တတ္ထရ၏အမှာစာ

အရှေ့ပိုင်းခရိုင်၊ သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ၁၆/၂ ရပ်ကွက်၊ ဗြဟ္မဝိဟာရ
ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီးတွင်တည်ထောင်ထားသော နာရေးကူညီမှုအသင်း
အမှုဆောင်လူကြီးမင်းဖြစ်သော ဦးကျော်သူက ပေးဆပ်နေသူများ စာအုပ်ထုတ်ဝေ
မည်ဖြစ်သဖြင့် အမှာစာရေးပေးရန် ဘုန်းကြီးထံလျှောက်ထားလာပါသည်။
သင့်လျော်သော လျှောက်ထားမှုဖြစ်သဖြင့် ဘုန်းကြီးအနေနှင့်ဝမ်းမြောက်စွာလက်ခံ
လိုက်ပါသည်။ စာအုပ်မှာ ပေးဆပ်သူများ ဟုအမည်ပေးထားသဖြင့် ဘာတွေကို
ပေးဆပ်နေကြတာလဲဟု တွေးတောမိသောအခါ ဤရားအလောင်းသာလိကောဒါရ
ကျေးမင်းပြောသောစကားသုံးခွန်းကို သွားသတိရပါသည်။ ထိုစကားရပ်မှာ (၁)
ကြွေးဟောင်းကို ဆပ်ရမည်၊ (၂) ရွှေအိုးမြှုပ်နှံရမည်ဟု
စကားသုံးခွန်းပြောပါသည်။ ဤစကားရပ်သုံးခွန်းသည် အလွန် လေးနက်ပြီး
တန်ဖိုးရှိသောစကားရပ်များဖြစ်ပါသည်။ ဤစကားရပ်များသည် လောကလူသား
တိုင်းလိုက်နာရမည့် စကားရပ်များဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လုပ်ငန်းသုံးရပ်
ဟုလည်းအမည်တပ်ရပါမည်။ ၎င်းလုပ်ငန်းသုံးခုကို မလုပ်ကိုင်မဆောင်ရွက်သော
လူများသည် လူ့ဝတ္တရားပျက်ကွက်သောကြောင့် လူဆိုသည့် စာရင်းထဲမှ
ပယ်နှုတ်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ နံပါတ်(၁)ကြွေးဟောင်းဟူသည် သားသမီးများသည်
ငယ်စဉ်က မိမိတို့အားမွေးကျေးဇူး၊ ကျွေးကျေးဇူးရှိသော မိဘတို့အပေါ် မိမိတို့

လူလားမြောက်လာသည့်အခါ ပြန်လည်၍လုပ်ကျွေးခြင်းအားဖြင့် ကြွေးဟောင်းကို ဆပ်ရပါမည်။ (၂) ကြွေးသစ်ချဟူသည် မိမိတို့မှပေါက်ဖွားလာတဲ့ သားသမီးများကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခြင်း၊ ပညာသင်ကြားပေးခြင်းစသည်ဖြင့် မိမိတို့အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်လာသည့်အခါ ပြန်လည်လုပ်ကျွေးရအောင်ကြွေးသစ်ကိုချရပါမည်။ (၃) ရွှေအိုးမြှုပ်နှံရမည်ဟူသည် ရဟန်းသာမဏေများ၊ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေသူများကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လှူဒါန်းခြင်းသည် ရွှေအိုးမြှုပ်နှံခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤလုပ်ငန်းသုံးရပ်သည် လူတိုင်းနှင့်သက်ဆိုင်သော လူကျင့်ဝတ်များဖြစ်သဖြင့် ဧကန်မုချ ရွက်ဆောင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဤသာလိကေဒါရဇာတ်တော်လာစကားအရ နာရေးကူညီမှုအသင်း အမှုဆောင်လူကြီးများသည် ပေးဆပ်နေသူများဖြစ်ကြပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သံသရာတစ်လျှောက်မှာ အမိ၊ အဖ မတော်ခဲ့ဖူးသည့်သူ၊ သားသမီးမတော်ခဲ့ဖူးသည့်သူ၊ ဘကြီး၊ ဘထွေး၊ ဦးကြီး၊ ဦးလေး၊ မိကြီး၊ မိထွေး မတော်ခဲ့ဖူးသောသူများ မရှိသောကြောင့် ဘဝသံသရာအဆက်ဆက်ကဆွေမျိုးတော်စပ်ခဲ့ဖူးသောသူများ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သည့်အချိန်မှာ နာရေးကူညီနေကြခြင်းသည် ကြွေးဟောင်းကို ပေးဆပ်ရာလည်းကျပါသည်။ ကြွေးသစ်ကိုချရာလည်းကျပါသည်။ ရွှေအိုးကိုမြှုပ်နှံရာလည်းကျပါသည်။ (နိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသား) စေတနာရှင်များအနေဖြင့် နာရေးကူညီမှုအသင်းကြီးနှင့် တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်လက်တွဲပြီး ကူညီထောက်ပံ့အားပေးကြကာ ပေးဆပ်နေသူများဖြစ်နိုင်ကြပါစေ။ နာရေးကူညီမှုအသင်းကြီးအနေဖြင့်လည်း ယခုပစ္စုပ္ပန်မှလည်းကောင်း၊ သံသရာမှလည်းကောင်း ပေးဆပ်ခြင်းလုပ်ငန်းကို ဆထက်တစ်ပိုးတိုးပြီး သဒ္ဓါအား၊ ဝီရိယအားဖြင့် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေဟု ပတ္တနာပြုပြီး ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော်ကြီး ထွက်ခါနီးရေးတဲ့ ဆုံးမစာတန်းနှင့်ဆုံးမလိုက်ပါသည်။

‘သုံးဆယ်တစ်နေ့များဗိုလ်ခြေ ပွားလမ်းဘာဝနာ ရုပ်လေးဖြာ၊ သညာပဉ္စယုလေကြ အနိစ္စဝတသင်္ခါရ၊ ဥတုမာတက အသုဘ ဖြစ်ပြန်ပျက်ရ မရဏ။ ယင်း မူလလက္ခဏာ အနိစ္စနှင့်ဒုက္ခမုချ အနတ္တကိုမခွဲအမြဲ စိတ်ဝယ်စွဲလော့’

ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တဥတ္တရ
ပြာပိဟာရ-ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်

ဘဒ္ဒန္တနေမိန္ဒ (မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ)

မန္တလေးမြို့၏ အမှာစာ

ဤစာအုပ်မျိုးကို များများဖတ်၊ များများမှတ်၊ များများလေ့လာလိုက်ကာ
ကြရမည့်စာအုပ်တစ်အုပ်ဟုဆိုလျှင်တော့ လွန်အံ့မထင်ပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်
ဤစာအုပ်မျိုးမရှိလှပါ။ 'ရှားပါး' လွန်းသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ 'ရှားပါး' သည်
ဟုဆိုရာတွင် ဘယ်စာရေးဆရာမျှ တီထွင်၍ စိတ်ဝင်တစားမရေးသားကြသော
ကြောင့်ဖြစ်သည်။ 'သေရေး' ကိစ္စမို့ အလေးမပေးကြခြင်းလား၊ အယူသီးမှုတွေ

ရှိနေကြ၍လောမပြောတတ်ပါ။ ယခု ဒီစာအုပ်က အများနှင့်မတူ တမူထူးခြား
 စွာဖြင့် ပြတ်သားသောသတ္တိ၊ ကြည်လင်သောအမြင်၊ သန့်ရှင်းသော စေတနာ၊
 တက်ကြွသော စိတ်ဓာတ်၊ ဖြူစင်သော သဒ္ဓါတရားတို့ဖြင့်ပေါင်းစပ်ထွက်ပေါ်
 လာခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ လိုအပ်နေသည့်ကွက်လပ်များကို ဖြည့်ဆည်းပေး
 ထားသည့်အတွက် ထိုကိစ္စမျိုးကိုဆောင်ရွက်ကူညီကြသော၊ ရေးသားတင်ပြဝန်ကြ
 သော ထိုထိုသို့သောပုဂ္ဂိုလ်များအား ကျေးဇူးတင်စရာ၊ မှတ်တမ်းပြုစရာ၊ ချီးကျူး
 သင့်သူများဟုသာ ဤအမှာစာတိုကလေးဖြင့် ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါသည်။
 သစ္စာဓိဋ္ဌာန်ဆောင်ပုဒ်များ

- ၁။ သူတစ်ပါး၏အသက်ရှူရပ်သည်များကို၊
 မိမိအသက်ရှူရပ်သည်အထိ ကူညီမည်။
- ၂။ အမြင့်ဆုံးသောအလုပ်ဖြင့်အများအတွက်
 ဆောင်ရွက်ကူညီမည်။
- ၃။ 'ယသ' တို့အဖွဲ့ကို နမူနာယူကြရမည်။
- ၄။ သူတစ်ပါး၏သောကမီးကိုငြိမ်းပေးလိုက်သော 'ကရုဏာ' ရေတစ်စက်သည်
 မိမိအတွက် အိုးတစ်လုံးမက ရနိုင်သည်။
- ၅။ 'ပရဟိတ' လုပ်ငန်းသည် 'အတ္တဟိတ' လည်း ပြီးစီးနိုင်၏။ ။

ဘဒ္ဒန္တနေမိန္ဒ (မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ)
 မန္တလေးမြို့

အရှင်ဆန္ဒာဓိက(ရွှေပါရမီတောရ)၏ အမှာစာ

မြင့်မြတ်သောပေးဆပ်ခြင်း

'ပေး' ဆိုတဲ့စကားလုံးကို တခြားစကားလုံးတွေနဲ့တွဲဖက်ပြီး 'ပေးကမ်း' တယ်၊ 'ပေးဝေ'တယ်၊ 'ပေးစား'တယ်၊ 'ပေးအပ်'တယ်၊ 'ပေးဆပ်'တယ် စသည်အားဖြင့် အခြေအနေ၊ အဖြစ်အပျက်ပေါ်မူတည်ပြီး အမျိုးမျိုးသုံးနှုန်းကြပါတယ်။

ကိုယ့်လက်ထဲကပစ္စည်း သူတစ်ပါးလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်တာကို 'ပေးကမ်း'တယ်လို့ခေါ်ပါတယ်။ တစ်ဖက်သားကောင်းကျိုးရစေချင်တဲ့စေတနာ သက်သက်နဲ့ ပေးကမ်းတာမျိုးရှိသလို ကိုယ့်အကျိုးအတွက်အခွင့်အရေးတုံ့ပြန်မှု

ကို မျှော်လင့်ပြီးပေးကမ်းတာမျိုးလည်းရှိပါတယ်။ စေတနာသန့်သန့်နဲ့ပေးကမ်းတာကို 'ဒါနကုသိုလ်' လို့ခေါ်ပြီး ကိုယ်ကျိုးမျှော်လင့်ချက်နဲ့ ပေးကမ်းတာကိုတော့ 'လာဘ်ထိုးတယ်' လို့ခေါ်ပါတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုကို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းစွဲဆုပ်သိမ်းပိုက်မထားဘဲ သူတစ်ပါးကိုမျှဝေပေးတာကိုတော့ 'ပေးဝေ' တယ်လို့ခေါ်ပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းလုံးဝမတော်စပ်သူကို သနားကရုဏာစိတ်နဲ့ပေးဝေတာမျိုးရှိသလို ကိုယ့်ဆွေမျိုး၊ ကိုယ့်သွေးသားကိုချီးမြှောက်ထောက်ပံ့တဲ့အနေနဲ့ပေးဝေတာမျိုးလည်းရှိပါတယ်။ ဘာတုံ့ပြန်မှုကိုမှ မမျှော်လင့်ရင် ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုတုံ့ပြန်မှုကိုမျှော်လင့်ရင်တော့ အကုသိုလ်ရောနှောနေပါတယ်။

ကိုယ့်သား၊ ကိုယ့်သမီးကို သူတစ်ပါးသမီး၊ သူတစ်ပါးသားနဲ့ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးတာကို 'ပေးစား' တယ်လို့ခေါ်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တာဝန်တစ်ခုခု၊ ဒါမှမဟုတ် အခွင့်အရေးတစ်ခုခု၊ ဒါမှမဟုတ် ကောင်းကျိုးရလာဒ်တစ်ခုခုပေးလိုက်တာကိုတော့ 'ပေးအပ်' တယ်လို့ခေါ်ပါတယ်။

ကိုယ့်ကြွေးရှင်ကို ကိုယ်ယူထားတဲ့ကြွေးပြန်ဆပ်တာ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ကို ကိုယ်ရခဲ့ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးအတွက် ကျေးဇူးအသစ်တစ်မျိုးတုံ့ပြန်တာကို 'ပေးဆပ်' တယ်လို့ခေါ်တယ်။ အတိတ်ဘဝတွေက ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့မကောင်းမှုအကုသိုလ်ရဲ့ ဆိုးကျိုးကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပြန်ခံစားနေရတာကိုလည်း 'ပေးအပ်' တယ်လို့ခေါ်ပါတယ်။

(၂)

ကုသိုလ်ကံတွေ၊ အကုသိုလ်ကံတွေဆိုတာ တကယ်တော့ 'ကြွေး' တွေပါပဲ။ ကုသိုလ်ကံကြောင့် သုဂတိဘုံတွေမှာ လူ၊ နတ်ဖြစ်နေရတာလည်း ကြွေးဆပ်နေရတာပါပဲ။ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ဒုဂ္ဂတိဘုံတွေမှာ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေရတာလည်း ကြွေးဆပ်နေရတာပါပဲ။ 'ကြွေးဆပ်' နေရတာကိုပဲ 'ပေးဆပ်' နေရတယ်လို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးသုံးနှုန်းကြတယ်။

အတိတ်ကံကြောင့်ရလာတဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကို ပြုစုစောင့်ရှောက်နေရတာဟာ 'ပေးဆပ်' နေရတာပါ။ ခန္ဓာစားဖို့၊ ခန္ဓာဝတ်ဖို့၊ ခန္ဓာနေဖို့၊ ခန္ဓာကျန်းမာဖို့၊ ခန္ဓာချမ်းသာဖို့ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရတာဟာ 'ပေးဆပ်' နေရ

တာပါ။

ရထားတဲ့ ခန္ဓာလေးတည်မြဲနေအောင်၊ ရထားတဲ့ဘဝလေးရှင်သန်နေအောင် ဝိုင်အမျိုးမျိုးနဲ့ ပြုပြင်ဖန်တီးပေးနေရတာဟာ ကိုယ့်ကံကြွေးကြောင့် ကိုယ်ရလာ တဲ့ ဘဝခန္ဓာအတွက် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် 'ပေးဆပ်' နေရတာပါပဲ။ ကိုယ့်ကံက သူတစ်ပါးကိုထိခိုက်ပျက်စီးအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံဆိုရင်တော့ သာမန် ပေးဆပ်နေရသူတွေထက် အဆပေါင်းများစွာအပင်ပန်း၊ အဆင်းရဲခံပြီး ပေးဆပ် ရမှာပေါ့။

'ခန္ဓာဝန်' ကို ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာထမ်းဆောင်ရင်း (ကုသိုလ်ကံအားကြီးသူတွေ အတွက်တော့ 'ပင်ပန်းချမ်းသာစွာထမ်းဆောင်ရင်း' လို့ ပြောလို့ရမယ်ထင်ပါရဲ့။ ပင်ပန်းတာကတော့ ပင်ပန်းတာပါပဲ) ပေးဆပ်နေရတာချင်းအတူတူ တချို့က ကိုယ့်ခန္ဓာဝန်ကိုပဲ ကိုယ်ထမ်းပြီး အမြင်ကျဉ်းမြောင်းစွာပေးဆပ်ကြသလို တချို့ ကတော့ သူတစ်ပါးခန္ဓာဝန်ကိုပါ ကူထမ်းပေးပြီးအမြင်ကျယ်ပြန့်စွာပေးဆပ်ကြ ပါတယ်။

ကိုယ့်အကျိုး၊ ကိုယ့်စီးပွားတစ်ခုတည်းပဲ အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူဟာ 'နိမ့်ကျ တဲ့ပေးဆပ်ခြင်း'နဲ့ဘဝကို ပေးဆပ်နေရတဲ့သူပါ။ ကိုယ့်အကျိုး၊ ကိုယ့်စီးပွား အတွက်သာမက သူတစ်ပါးအကျိုး၊ သူတစ်ပါးစီးပွားအတွက်ပါအလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူကတော့ 'မြင့်မြတ်တဲ့ပေးဆပ်ခြင်း'နဲ့ ဘဝကိုပေးဆပ်နေရတဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။

ဘဝရှိသူတိုင်း ပေးဆပ်နေသူချည်းမို့ ပေးဆပ်နေရတာချင်းအတူတူ မြင့်မြတ် တဲ့ပေးဆပ်ခြင်းနဲ့ ပေးဆပ်နေတဲ့သူတွေဟာ အတိတ်ကံကြွေးကြောင့်ရလာတဲ့ ဘဝခန္ဓာကိုထိုက်ထိုက်တန်တန်အသုံးချရာရောက်တဲ့အတွက် သူတို့ကို 'လူဖြစ် ကျိုးနပ်သူတွေ' လို့ သတ်မှတ်နိုင်သလို 'လောကကိုအလှဆင်သူတွေ' လို့လည်း ဂုဏ်ပြုနိုင်ပါတယ်။

(၃)

သံသရာမှာ ဆွေမျိုးသွေးသားမတော်စပ်ခဲ့ဖူးတဲ့သူရယ်လို့ တစ်ဦးတစ် ယောက်မှမရှိတဲ့အတွက် ကိုယ့်နဲ့ထိတွေ့ပတ်သက်လာသမျှလူသားတိုင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ဆွေမျိုးသားတွေချည်းပါပဲ။ အဲဒီဆွေမျိုးသွေးသားတွေက ကိုယ့်အပေါ် ဘဝတစ်ခုခုမှာကျေးဇူးတစ်ခုခုတော့ အနည်းဆုံးပြုခဲ့ကြဖူးမှာဖြစ်လို့ မြင်မြင်သမျှ

လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေချည်းလည်းဖြစ်နေပြန်ပါတယ်။

သူတော်ကောင်းစိတ်ဓာတ်အဆင့်မြင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဒီဘဝကျေးဇူးရှင်တွေကို သာမက သံသရာဘဝအဆက်ဆက်က ကျေးဇူးရှင်တွေကိုပါ 'ကျေးဇူးရှင်' လို့ သတ်မှတ်ပြီး ကျေးဇူးသိလေ့၊ ကျေးဇူးဆပ်လေ့ရှိပါတယ်။

ဒီဘဝ ကိုယ့်အပေါ်တိုက်ရိုက်ကျေးဇူးပြုသူတွေရဲ့ အကျိုးစီးပွားရေးကို ရွက်ဆောင်ပေးတဲ့အပြင် ကိုယ့်နဲ့ကျေးဇူးခံကျေးဇူးစား လုံးဝမပတ်သက်တဲ့သူတွေ ရဲ့ အကျိုးစီးပွားကိုလည်းရွက်ဆောင်ပေးပါတယ်။

ကြုံတွေ့လာသမျှ လူသားတိုင်းရဲ့အကျိုးစီးပွားကို ကိုယ်စွမ်းနိုင်သမျှ မေတ္တာစေတနာအပြည့်နဲ့ကူညီဆောင်ရွက်ပေးတာကိုပဲ ဒီဘဝကျေးဇူးရှင်၊ သံသရာ ကျေးဇူးရှင်တွေကို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်နေတာမို့ 'ကျေးဇူးဆပ်တယ်' လို့ ခေါ်ပါတယ်။ မျက်မှောက်မျက်ကွယ်ကျေးဇူးရှင်တွေကို 'ကျေးဇူးဆပ်' နေတာကိုပဲ 'ပေးဆပ်' နေရတယ်လို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးသုံးနှုန်းကြပါတယ်။

ကျေးဇူးတရားကို သိနားလည်တဲ့ သူတော်ကောင်းမှန်သမျှ ကိုယ်နဲ့ထိတွေ့ ပတ်သက်လာသူတွေရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ကိုယ်စွမ်းနိုင်တဲ့ဘက်က၊ သို့မဟုတ် ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့အခန်းကဏ္ဍက အတတ်နိုင်ဆုံးကူညီဆောင်ရွက်ပေးရင်း ကျေးဇူးတရားကိုတုံ့ပြန်ပေးဆပ်နေကြတာမို့ လောကအတွက်ပေးဆပ်နေကြတဲ့ ပရဟိတသူတော်ကောင်းတိုင်းကို 'မြင့်မြတ်စွာပေးဆပ်နေသူများ' လို့ကမ္မည်းထိုး နိုင်ပါတယ်။

(၄)

'ကြွေးဆပ်' တဲ့အနေနဲ့ပဲ ပေးဆပ်ပေးဆပ်၊ 'ကျေးဇူးဆပ်' တဲ့အနေနဲ့ပဲ ပေးဆပ်ပေးဆပ်၊ အများအကျိုးပြု ပရဟိတအလုပ်တစ်ခုခု၊ သို့မဟုတ် တစ်ခု ထက်များစွာနဲ့ လောကကိုပေးဆပ်နေသူမှန်သမျှ စိတ်ဓာတ်အဆင့်အတန်းမြင့်မား တဲ့သူတော်ကောင်း၊ သူမြတ်လောင်းတွေချည်းပါပဲ။ 'သူမြတ်လောင်း' ဆိုတဲ့နေရာ မှာ ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလောင်းလျာအထိပါဝင်ပါတယ်။

အများအကျိုးပြု ပရဟိတအလုပ်တွေအများကြီးရှိတဲ့အထဲမှာ ဒကာ ကျော်သူ (အကယ်ဒမီကျော်သူ) တို့ အဓိကလုပ်နေတဲ့အလုပ်က နာရေးဒုက္ခကြုံတွေ့နေရသူ တွေကိုကူညီပေးတဲ့ 'နာရေးကူညီမှု' အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

အတိအကျပြောရရင်တော့ 'သေရေးကူညီမှု' အလုပ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ 'သာရေး နာရေး' လို့ ကာရန်ကိုက်အောင်၊ ဒါမှမဟုတ် အများနားခံသာအောင် အစဉ်အဆက် သုံးနှုန်းခဲ့ကြတဲ့အတွက် 'သေရေးကူညီမှု' ကိုပဲ 'နာရေးကူညီမှု' လို့ ရှေးထုံး ဝေါဟာရအတိုင်း ကင်ပွန်းတပ်ထားရပါတယ်။

သေဆုံးသွားသူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကျန်ရစ်သူတွေရဲ့ပူပင်သောကများစွာနဲ့ စိတ် နှလုံးနာကျင်ညှိုးနွမ်းနေမှု(စိတ်အနာ)ကို အနာသက်သာအောင် ကူညီပေးတာလို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ရင်တော့ 'နာရေးကူညီမှု' ဟာ စကားလုံးလှပအောင် သုံးနှုန်းထားတာ မဟုတ်တော့ဘဲ တိုက်ရိုက်အဓိပ္ပာယ်အနေနဲ့သုံးနှုန်းထားတာဖြစ်သွားပါတယ်။

'နာရေး' က 'မသေခင်နာရေး' နဲ့ 'သေပြီးနာရေး' လို့ နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ 'မသေခင်နာရေး' ကို သေမယ့်သူ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်ရောပတ်သက်ဆက်စပ် သူတွေပါ ခံစားရပြီး 'သေပြီးနာရေး' ကိုတော့ ကျန်ရစ်သူတွေသာခံစားရပါတယ်။

'မသေခင်နာရေး' ရဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခကိုအဓိကခံစားရသူတွေက သေမယ့်သူ ကိုယ်တိုင်ပါ။ သေမယ့်သူက ရောဂါဝေဒနာစွဲကပ်နေသူဆိုရင် ရောဂါဝေဒနာ ဒဏ်ကိုလည်းခံရပါတယ်။ ရောဂါဝေဒနာသက်သာစေမယ့်ဆေးဝါးဓာတ်စာ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုရင် အခြေအနေပိုဆိုးပါတယ်။ သေရတော့မှာပါလားဆိုတဲ့အသိ ကြောင့်လည်း (တရားမရှိရင်)စိတ်ဆင်းရဲရပါတယ်။

ဒါကြောင့် မကျန်းမမာရောဂါစွဲကပ်နေတဲ့လူနာကို ရောဂါသက်သာအောင် ဆေးကုသပေးသင့်ပါတယ်။ ရောဂါသက်သာပျောက်ကင်းစေမယ့် ဆေးဝါး ဓာတ်စာတွေလည်း ထောက်ပံ့သင့်ပါတယ်။ လူနာစိတ်ချမ်းသာအောင် အားပေး စကားပြောပေးတဲ့အပြင် ရောဂါဒဏ်ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် တရားနှလုံးသွင်းတတ်ဖို့၊ တရားရှုမှတ်တတ်ဖို့လည်းနည်းလမ်းညွှန်ပြပေးသင့်ပါတယ်။ **သေမှာသေချာနေ ရင်လည်း ဘဝကူးကောင်းဖို့အတွက် ကုသိုလ်အာရုံထင်အောင် သူပြုခဲ့ ကုသိုလ် တွေပြောပေးရပါမယ်။ လိုအပ်ရင်သေခါနီးမှာ ကုသိုလ်အသစ်တွေပြုနိုင်အောင် ဖန်တီးပေးရပါမယ်။**

ကိုယ်နာ၊ စိတ်နာ၊ အနာနှစ်မျိုးနဲ့ နာနေတဲ့လူနာကို အဲဒီလိုကူညီစောင့်ရှောက် တာဟာလည်း 'မသေခင်နာရေး' ကိုကူညီတာဖြစ်လို့ 'နာရေးကူညီမှု' အလုပ်လုပ် နေတာပါပဲ။

(၂၀၀၂)ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လကစပြီး ပြင်ဦးလွင်မြို့မှာ အငြိမ်းစား ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောအထူးကုဆရာဝန်ကြီးဒေါက်တာစောဆိုင်မွန်သာရဲ့ ဦးဆောင်မှုနဲ့ လူနာတွေရဲ့ 'မသေခင်နာရေး'ကို ကူညီတဲ့ 'နာရေးကူညီမှု'အလုပ်ကိုကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်လုပ်ဆောင်နေကြပါတယ်။

ဆရာဝန်သုံးယောက်၊ ဆေးအကူနှစ်ယောက်၊ ယာဉ်မောင်းတစ်ယောက် စုစုပေါင်းခြောက်ယောက်ပါဝင်တဲ့ 'နယ်လှည့်ဆေးကုသယာဉ်'တစ်စီးနဲ့ ဒေသအနှံ့ခြေဆန့်ပြီး ဒေသအသီးသီးက ရောဂါဝေဒနာရှင်လူနာတွေကို မေတ္တာစေတနာအပြည့်နဲ့ အခမဲ့ဆေးဝါးကုသပေးတာပါ။

'နယ်လှည့်ဆေးကုသယာဉ်'ပေါ်မှာ ဆေးရုံခွဲစိတ်ခန်းတစ်ခုမှာလိုပဲ လိုအပ်တဲ့ ခွဲစိတ်ကိရိယာတွေအစုံအလင်ပါရှိပါတယ်။ ခွဲစိတ်ဖို့လိုအပ်တဲ့လူနာတွေကို 'ဆေးကုသယာဉ်'ပေါ်က ခွဲစိတ်ခန်းမှာပဲ ခွဲစိတ်ကုသပေးပါတယ်။

ခေါ်ယူဖိတ်ကြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အဖွဲ့အစည်းတွေရဲ့ ပံ့ပိုးမှု၊ ရောဂါဝေဒနာရှင်တွေရဲ့တတ်စွမ်းသမ္မု လှူဒါန်းမှုအထိုက်အလျှောက်ရှိပေမယ့် အဓိကကတော့ ဆရာဝန်ကြီးဒေါက်တာစောဆိုင်မွန်သာရဲ့အထောက်အပံ့နဲ့ပဲ ရပ်တည်လှုပ်ရှားနေရတာပါ။ ဒီလို 'သက်ရှင်နာရေးကူညီမှု'လိုခေါ်တဲ့ ကျန်းမာရေးကူညီစောင့်ရှောက်မှုအလုပ်မျိုးကိုလည်း ပရဟိတစိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းတိုင်းလူအား၊ ငွေအားနဲ့အတတ်နိုင်ဆုံးကူညီပံ့ပိုးသင့်ပါတယ်။

ဒကာကျော်သူတို့ 'နာရေးကူညီမှုအသင်း'ကလည်း 'ဆေးတို့ဖြင့် ရောဂါတို့ကိုဆေးအံ့'ဆိုတဲ့ဆောင်ပုဒ်နဲ့ 'သက်ရှင်နာရေး'ကူညီတဲ့အလုပ်ကိုပါပူးတွဲလုပ်ဆောင်နေပြီဖြစ်လို့ အထူးဝမ်းမြောက်တဲ့စိတ်နဲ့ သာဓုအကြိမ်ကြိမ်ခေါ်မိပါတယ်။

'နာရေးကူညီမှုအသင်း'ရဲ့ 'သက်မဲ့နာရေး'ကူညီတဲ့အလုပ်ကတော့ အရှိန်အဟုန်ကောင်းကောင်းနဲ့ အထူးအောင်မြင်နေပြီဖြစ်လို့ အယူမသည်း၊ အစွဲမမှားတဲ့ သူတော်ကောင်းတိုင်းက နှစ်ထောင်းအားရရှိနေကြပါပြီ။

လူတစ်ယောက်သေလွန်သွားရင် သေလွန်သူမှာ ဒီဘဝနဲ့ပတ်သက်တဲ့ဒုက္ခတွေ ဘာမှမရှိတော့ပေမယ့် ကျန်ရစ်သူတွေမှာတော့ ရုပ်အလောင်းသင်္ဂြိုဟ်ရတဲ့ ဒုက္ခတွေ့ရော၊ သံယောဇဉ်ကြီးရင် ကြီးသလောက် သေလွန်သူကို တမ်းတပူဆွေး

ရတဲ့ဒုက္ခတွေ့ရော ဒုက္ခမျိုးစုံတွေ့ကြုံခံစားရပါတယ်။

တမ်းတပူဆွေးတဲ့ 'သောကဝန်'ကို ကာယကံရှင်တွေကိုယ်တိုင်ပဲ ထမ်းခွင့်ရှိပေမယ့် ရုပ်အလောင်းသင်္ဂြိုဟ်တဲ့ 'အသုဘဝန်'ကိုတော့စေတနာရှင်၊ ကရုဏာရှင် သူတော်ကောင်းတွေက ကူညီပြီးထမ်းပေးခွင့်ရှိပါတယ်။ 'အသုဘဝန်'ကို ကူညီပေးတဲ့အတွက် ကာယကံရှင်တွေမှာ 'သောကဝန်'လည်းတစ်ဝက်လောက်တော့လျော့ပါးသက်သာသွားပါတယ်။

တရားပြည့်ဝလွန်းလို့ 'သောကဝန်'လုံးဝမရှိတဲ့သူတွေအနေနဲ့လည်း 'အသုဘဝန်'ပေါ့ပါးသက်သာသွားတဲ့အတွက် ကိုယ့်တရားကိုယ် အချိန်များများနှလုံးသွင်းခွင့်ရရှိသွားတာမို့ သူတစ်ပါးရဲ့စိတ်နှလုံးအေးချမ်းရေးကို ကူညီရာရောက်တာပါပဲ။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေအတွက်ကတော့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် အကျိုးကျေးဇူးကြီးမားလှပါတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ကျန်ရစ်သူတွေ စိတ်ဆင်းရဲရရုံမက သေလွန်သွားသူမှာလည်း ဂတိမကောင်းခဲ့ရင် ကိုယ့်အလောင်းကိုယ်စွဲပြီး အလောင်းစားပြိတ္တာ၊ အလောင်းစောင့်ပြိတ္တာအဖြစ်နဲ့ မကျွတ်မလွတ်ဒုက္ခခံနေရဦးမှာပါ။

'နာရေးကူညီမှုအသင်း'ရဲ့ အသုဘကိစ္စအစစအရာရာတာဝန်ယူကူညီမှုကြောင့် သေဆုံးသူလည်းကတိဖြောင့်၊ ကျန်ရစ်သူလည်း စိတ်ထားဖြောင့်တဲ့ အပြင် ကူညီသူကုသိုလ်ရှင်များမှာလည်း နတ်လမ်း၊ မဂ်လမ်းဖြောင့်မတ်ပြီး၊ သုဂတိချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို လွယ်လွယ်ကူကူခံစားခွင့်ရရှိသွားပါတယ်။

(၅)

မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တုန်းက 'ယသ'အမည်ရှိတဲ့ မြန်မာလို 'ကိုကျော်သူ'အမည်ရှိတဲ့ သူဌေးသားတစ်ဦးရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား ဘုရားဖြစ်မယ့်နေ့မှာ ယနာနို့ဆွမ်းကပ်လှူခဲ့တဲ့ ဒေါ်သူဇာတာရဲ့သားပါ။

မိဘနှစ်ပါးက သိပ်ချမ်းသာတဲ့အတွက် ယသသူဌေးသား(ကိုကျော်သူ)ဟာ ရွှေစံအိမ်၊ မိုးစံအိမ်၊ ဆောင်စံအိမ် စံအိမ်ကြီးသုံးခုမှာ ရာသီအလိုက် တစ်လှည့်စီ စံနေရင်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်တွေကို မြိန်မြိန်ယှက်ယှက်ကြီးခံစားခွင့်ရပါတယ်။ ကိုကျော်သူကိုဖျော်ဖြေကပြသူ၊ ကိုကျော်သူကိုပြုစုယုယသူ အားလုံးဟာ တံခါးစောင့်ကအစ အမျိုးသမီးတွေချည်းပါပဲ။ အမျိုးသားတစ်ဦးမှ မပါပါဘူး။

တစ်ညမှာတော့ မဒီကညာတွေ့ရုံကြည့်စရာတင်ဆက်ဖျော်ဖြေမှုကို ကြည့်ရှု နားထောင်ခံစားရင်း ကိုကျော်သူ အစောကြီးအိပ်ပျော်သွားပါတယ်။ ကိုကျော်သူ အိပ်ပျော်သွားမှန်းသိတာနဲ့ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်နေသူ လှပျိုဖြူအားလုံးလည်း နေရာမှတင် အနားယူအိပ်စက်လိုက်ကြပါတယ်။

သူများထက်စောအိပ်ပျော်သွားလို့ သူများထက်စောနိုးလာတဲ့ သူဌေးသား ကိုကျော်သူ လှပျိုဖြူတွေ အိပ်စက်နေကြတဲ့မြင်ကွင်းကိုညလုံးပေါက်ထွန်းထားတဲ့ မီးရောင်အောင်မှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း၊ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်ကြီးမြင်တွေ့လိုက်ရ ပါတော့တယ်။

တချို့စောင်းပိုက်လို့၊ တချို့ အိုးစည်လွယ်လို့၊ တချို့က ဒိုးပတ်ဖက်လို့။ တချို့က ဆံပင်တွေဖရိုဖရဲပြန်ကျဲ့၊ တချို့က တံတွေးတွေအာပုပ်ရည်တွေ တစီစီ ယိုစီး၊ တချို့က သွားကြိတ်၊ တချို့က ယောင်ယမ်းပြီးပြောချင်ရာပြော၊ ဟောက် တဲ့သူဟောက်၊ မှောက်တဲ့သူကမှောက်၊ လန်တဲ့သူကလန်၊ နံတဲ့သူနံ...။

‘အို စက်ဆုပ်စရာကြီး’

‘အို ရွံ့စရာကြီး’

‘လောကကြီး ဘာဖြစ်ကုန်ပြီလဲ’

‘လောကကြီး ရက်စက်လိုက်တာ’

‘လောကကြီး နှိပ်စက်လိုက်တာ’

‘ခန္ဓာကိုယ်အပုပ်ကောင်ထဲမှာ ကိလေသာအပုပ်လှောင်ထားတာပါလား’

‘ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ဆိုးကြီးထဲမှာ ကိလေသာအနံ့ဆိုးတွေစိမ့်ဝင်နေတာပါလား’

မဒီကညာလှယဉ်မင်းတွေ့ရဲ့ မသတိစရာညမြင်ကွင်းကို အထင်းသားမြင် တွေ့လိုက်ရတဲ့ သူဌေးသားကိုကျော်သူ သံဝေဂဉာဏ်တွေအကြီးအကျယ်ဖြစ်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးတော့ဘဲ ညတွင်းချင်း တောထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ မိဂဒါ ဝုန်တောကိုရောက်တော့ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတဲ့တရားကိုနာကြားပြီး သတိ ဝဋ္ဋာန်ဝိပဿနာတရားအားထုတ်လိုက်တာ နောက်တစ်နေ့မကူးခင်မှာပဲ သောတာပန် အရိယာဖြစ်သွားပါတယ်။

မနက်မိုးလင်းတော့ သားပျောက်လိုက်ရှာတဲ့ ဖခင်ကြီးကိုမြတ်စွာဘုရားရှင်က တရားဟော၊ ဖခင်ကြီးက သောတာပန်ဖြစ်၊ ဖခင်ကိုဟောတဲ့တရားနာရင်း

ကိုကျော်သူလည်း ရဟန္တာဖြစ်၊ ဧဟိဘိက္ခုရဟန်းအဖြစ် ရဟန်းဘဝခံယူ၊ မြတ်စွာဘုရားအိမ်ကြွတရားဟောလို့ မိခင်ကြီးရော ဇနီးဟောင်းပါ သောတာပန် ဖြစ်ကြ၊ ကိုကျော်သူရဲ့သူငယ်ချင်း ငါးဆယ့်လေးယောက်လည်း လူဝတ်နဲ့ သောတာပန်ဖြစ်၊ ဧဟိဘိက္ခုအဖြစ်နဲ့ ရဟန်းပြုပြီး တရားဆက်အားထုတ်တော့ ရဟန္တာဖြစ်၊ သူဌေးသားကိုကျော်သူနဲ့ဆက်စပ်ပြီး လူပေါင်းငါးဆယ်ခုနစ်ယောက် တရားထူးတရားမြတ်တွေအသီးသီးရရှိသွားကြပါတယ်။

သူဌေးသားကိုကျော်သူ(ယသသူဌေးသား)တို့အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့လုံး တရားထူး တရားမြတ်ရရှိသွားရခြင်းရဲ့အကြောင်း ရှေးကောင်းမှုကတော့ ဘဝတစ်ခုမှာ 'နာရေးကူညီအသင်း'ဖွဲ့ပြီး ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေရဲ့ ဥတုဧရုပ်ကလာပ်တွေ အခမဲ့ စေတနာဝန်ထမ်းသင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့တဲ့ကောင်းမှုပါပဲ။

တစ်နေ့ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီး ရုပ်အလောင်းတစ်ခုကို သင်္ဂြိုဟ်ပေးရင်း အသင်းခေါင်းဆောင်ကိုကျော်သူ အသုဘသညာ(မတင့်မတယ်ရွံစဖွယ်ဆိုတဲ့အသိ ဉာဏ်)ရရှိသွားပါတယ်။

ကိုယ်ရရှိတဲ့ အသုဘသညာမျိုး သူငယ်ချင်းငါးဆယ့်လေးယောက်ကိုလည်း ရအောင်ယူခိုင်း၊ မိဘနှစ်ပါးနဲ့ဇနီးတို့ကိုလည်း ရအောင်ယူခိုင်းတဲ့အတွက် ကိုကျော်သူအပါအဝင် လူပေါင်းငါးဆယ့်ရှစ်ယောက်အသုဘကညာကောင်း ကောင်းကြီးရရှိသွားကြပါတယ်။

အဲဒီနေ့က ရရှိတဲ့ အသုဘကညာကို အခြေတည်ပြီးတစ်ဖက်က 'နာရေး ကူညီမှု'အလုပ်ကိုလုပ်ရင်း ဒီဘဝမှာ 'အသုဘဘာဝနာ'ကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် ပွားများခဲ့ကြတဲ့အတွက် ဒီဘဝမှာ တရားထူး၊ တရားမြတ်တွေကို 'လွယ်ကူ သောအကျင့်၊ လျင်မြန်သောအသိဉာဏ်'နဲ့ အလွယ်တကူရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့ကြပါ တယ်။ ဖြစ်လေရာရာဘဝသံသရာမှာလည်း ချမ်းသာကောင်းကျိုးအမျိုးမျိုးကို အပင်တပန်းရုန်းကန်ရှာဖွေရခြင်းမရှိဘဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံခံစားခဲ့ကြရပါတယ်။

သူတစ်ပါးရဲ့ 'နာရေး'ကိုကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့သူဟာ ဘဝရဲ့ 'နာရေး' ဒုက္ခအမျိုးမျိုးမှလွတ်မြောက်နိုင်ပါတယ်။ စီးပွားဥစ္စာမပြည့်စုံတဲ့ ဘဝနာရေး၊ ကျန်းမာရေးညံ့ဖျင်းတဲ့ ဘဝနာရေး၊ အသိအလိမ္မာဉာဏ်ချို့တဲ့တဲ့ ဘဝနာရေး၊ အချစ်ကံ၊ အိမ်ထောင်ရေးကံ မကောင်းတဲ့ဘဝနာရေးအစရှိတဲ့ ဘဝရဲ့နာရေးဒုက္ခ

အမျိုးမျိုးဟာ နာရေးကူညီမှုကုသိုလ်ရှင်ရဲ့ဘဝထံပါးမှာ ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေ
မတင်လျှောကျသကဲ့သို့ ကင်းစင်လွင့်ပျောက်မကျမရောက်ဘဲရှိမှာသေချာပါတယ်။

(၆)

နိမ့်ကျတဲ့ကုသိုလ်အလုပ်မျိုးကို မြင့်မြတ်တဲ့သူတော်ကောင်းတွေပဲလုပ်နိုင်

ကြတယ်' တဲ့။ သာမန်လူတွေက နိမ့်ကျတယ်။ အောက်တန်းကျတယ်ထင်ပြီး
မလုပ်ချင်တဲ့ကုသိုလ်အလုပ်မျိုးကို မြင့်မြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ သူတော်ကောင်းစိတ်
ဓာတ်အဆင့်မြင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အလွယ်တကူကြည်ဖြူစွာလုပ်နိုင်ကြပါတယ်။

မြင့်မြတ်တဲ့စိတ်ရှိသူတစ်ယောက်အတွက် နိမ့်ကျတဲ့ကုသိုလ်အလုပ်ဆိုတာ
တစ်ခုမှမရှိပါဘူး။ ကုသိုလ်အလုပ်အားလုံး မြင့်မြတ်နေတော့တာပါပဲ။ သူများ
အလုပ်ချင်တဲ့ကုသိုလ်အလုပ်ကို လုပ်ခြင်းကြောင့် သူများမရနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်
ကောင်းမှုမျိုးရရှိပြီး သူများမခံစားရတဲ့ချမ်းသာကောင်းကျိုးအမျိုးမျိုးကိုခံစားရ
ပါတယ်။

(၂၀၀၂)ခုနှစ်၊ဇန်နဝါရီလ(၁)ရက်နေ့မှာ သက်တမ်းနှစ်နှစ်ပြည့်မယ့် ဒကာ
ကျော်သူတို့ 'နာရေးကူညီမှုအသင်း' နောင်နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာမက၊ နှစ်ပေါင်း
နှစ်ထောင်မက အစဉ်ထာဝရတည်တံ့ခိုင်မြဲတိုးတက်ရှင်သန်ပါစေ။ မြို့တိုင်း
ရွာတိုင်းမှာလည်း အလားတူ 'နာရေးကူညီမှုအသင်း' တွေဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်
လာကြပါစေလို့ လှိုက်လှဲလေးနက်စွာ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ပါတယ်။

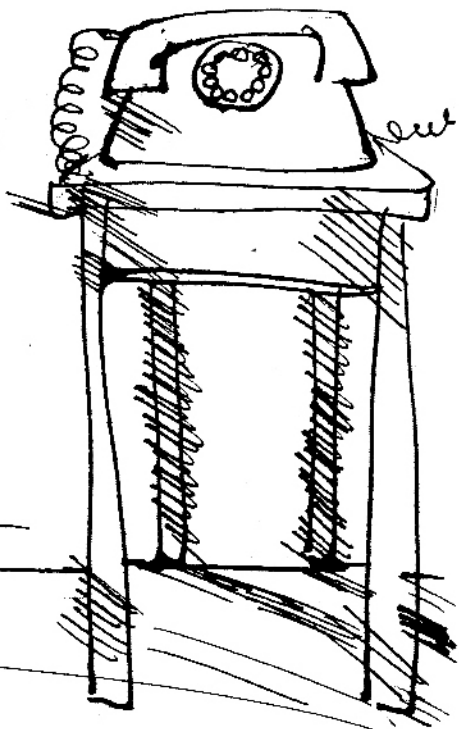
မြင့်မြတ်စွာပေးဆပ်နိုင်ကြပါစေ
အရှင်ဆန္ဒာဓိက(ရွှေပါရမီတောရ)

မှတ်ချက်-

'ကျော်သူအသင်း' လို့ လူတချို့တင်စားသုံးနှုန်းရလောက်အောင် 'နာရေး
ကူညီမှုအသင်း' အပေါ်အရှိန်အဝါလွှမ်းမိုးတဲ့ ဒကာကျော်သူ(အကယ်ဒမီကျော်သူ)
နဲ့ 'နာရေးကူညီမှုအသင်း' တည်ထောင်ပြီး ကုသိုလ်ပြုဖူးတဲ့ ယသသူဌေးသား
(မြန်မာလို 'သူဌေးသားကျော်သူ') တို့ အမည်ချင်းထပ်တူထပ်မျှတူနေတာဟာ
လည်း ထူးခြားတဲ့တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပါပဲ။ (ယသ=ကျော်စောခြင်း၊ ကျော်စောသူ၊
ကျော်သူ).....။ (စာရေးသူ)

ကုသီမယောင်နှင့်
နှောင့်ယှက်ကြသူများ
သန်းမြင့်အောင်

ကူညီမယောင်နှင့် နှောင့်ယှက်ကြသူများ

များမကြာခင်တစ်ရက်ကဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ပြန်ကြားရေးဂျူတီကျသော နေ့တွင် နာရေးကူညီမှုအသင်းရုံးသို့ ရောက်သည်နှင့် နာရေးအကူအညီ တောင်း သူတစ်ဦးနှင့် ဖုန်းပြောနေသော အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏အသံကို တိုက်ရိုက်ကြား၍ စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်းများစွာ ဖြစ်သွားရသည်။

‘နာရေးကူညီမှုအသင်းကလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘..... ရပ်ကွက်က ဦး..... အလောင်းကို ရေခဲတိုက်ပို့ဖို့ ကားလာ သယ်မယ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့ မလာသေးတာလဲ’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကားလွှတ်လိုက်ပါပြီခင်ဗျာ။ မကြာခင်ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ နံပါတ်က လ/၆၈၅၉ ပါ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ကြိုတင်ပြောထားတဲ့ နေရာလေးကသာ ထွက်စောင့်နေပေးပါခင်ဗျာ’

‘စောင့်ခိုင်းထားတယ်ကွ၊ အခုထိမလာသေးလို့ မင်းတို့ကို ထပ်ဆက်တာ။ မင်းကားလွှတ်ထားတယ်ဆိုရင် အခုလောက်ဆို ရောက်ပြီပေါ့ကွ။ မင်းတို့ သမီးနဲ့ ကျွန်နဲ့ ဒီနေရာက ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆို ရောက်ရမှာပေါ့ကွ’

‘ရောက်လာမှာပါ အစ်ကိုကြီးရာ၊ စိတ်မစောပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ လာသယ် ဖို့ပြောထားတာ ဆယ်နာရီခွဲပါ။ အခုမှ ဆယ်နာရီ ဆယ်မိနစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့က အခမဲ့ကူညီပေးနေတဲ့အသင်းပါခင်ဗျာ။ နာရေးရှင်တိုင်းကို တတ်နိုင်သမျှ အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးနေပါတယ်’

‘လုပ်ပေးရမှာပေါ့ကွ၊ အခမဲ့ခွဲလို့ မင်းတို့ကို အကူအညီတောင်းတာပေါ့။ အခပေးရရင် ဘယ်ခိုင်းမလဲ။ အေး... စောင့်ကြည့်လိုက်မယ်၊ နောက်ကျလို့ကတော့ မလွယ်ဘူး။ ဒါပဲ..’

တစ်ဘက်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ဖုန်းကိုဆောင့်ချသွားတော့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးမျက်နှာက ရှုမဲ့ကျန်ခဲ့ရင်း ‘ဟား... ရိုင်းလိုက်တာ။ အဲဒီရပ်ကွက်မျိုးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကူညီလို့ရမလဲ။ ကြာရှည်ဆို မလွယ်ဘူးထင်တယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ’

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက တာဝန်ကျ ဈာပနကော်မတီ ခေါင်းဆောင်များဘက်သို့လှည့်၍ အကြံတောင်းသည်။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုပါက ကျွန်မတို့အသင်း၏ စေတနာနှင့် လုပ်ရပ်များပေါ်တွင် သဘောမပေါက်ဘဲ အထင်အမြင် လွဲမှားနေကြသော အရပ်ဒေသများအတွက် ဝမ်းနည်းစွာပင် အကူအညီပေးခြင်းကိစ္စကို ရှောင်ရှားရန်သာရှိသည်။ သို့သော် သည်လိုလူတန်းစားမျိုးက အလွန်ရှားပါးသဖြင့် ကျွန်မ ထိုသူကို စိတ်ဝင်စားစွာ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးလိုသည်။ သူသည် နာရေးရှင်ကိုယ်တိုင်တော့ မဖြစ်နိုင်ဟုလည်း ကျွန်မ ကျိန်းသေယူဆသည်။

နာရေးကိစ္စ ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် အကြောင်းကြားသူအမည်ကို ကျွန်မတို့က မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။ ထိုသူသည် ကွယ်လွန်သူ၏ မိသားစုဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ရပါမည်။ ကျွန်မတို့၏ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ ငွေကြေးတစ်စုံတစ်ရာ ပေးစရာမလိုဘဲ စေတနာသက်သက်ဖြင့် ၎င်းတို့မိသားစု၏ အပူသောက်မီးဖြင့် စီစဉ်နေရသော ဈာပနကိစ္စကို ဝန်ပေါ့စေအောင် လွှဲပြောင်းတာဝန်ယူပေးသူကို ကျေးဇူးမတင်ဘဲ နေမည်မဟုတ်။ ဤကဲ့သို့ ရိုင်းပျစော်ကားစွာ ဆက်ဆံလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက် ရိုင်းပျမှုကြောင့် ထိုအရပ်ဒေသကို ကူညီမှုရပ်သိမ်းရပါက အများနစ်နာပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကပင် စတင်၍ ‘ကဲ... အခြေအနေလည်းသိရအောင် ကျွန်မတို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ လုပ်ငန်းကြီးကြပ်အစည်းအဝေးကိုမတင်ခင် အဲဒီနာရေးအိမ်ကိုသွားပြီး လေ့လာကြ၊ ဆွေးနွေးကြရင် မကောင်းဘူးလား’

‘ကောင်းတယ် ဆရာမ၊ အဲဒီလူက ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာလည်း သိရတာ
ပေါ့။ တကယ်လို့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး သူ့လိုလူတွေချည်းပဲဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်
တို့ နောက်ပိုင်း အဲဒီရပ်ကွက်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ကြတာပေါ့’

ဟုဆိုကာ အတွင်းရေးမှူးအဖွဲ့ဝင် ဦးအေးလွင်၏ကားဖြင့် ဦးအေးလွင်၊
ကျွန်မနှင့် ဈာပနာတာဝန်ကျခေါင်းဆောင် ဦးစန်းမြင့်ထွန်းတို့ နာရေးအိမ်လိပ်စာ
ယူ၍ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

နေရာသိလျှင် တန်းခနဲရောက်သွားနိုင်သော်လည်း လိပ်စာကြည့်၍လာရ
သော ကျွန်မတို့ကားမှာ ရပ်ကွက်အနေအထားအရ လမ်းမကြီးနှင့်ဝေးကွာပြီး
အတွင်းဘက်ချောင်ကျကျနှင့် လမ်းကျဉ်းလမ်းသွယ် လမ်းမြှောင်လေးပေါင်း
များစွာကို အချိုးအကွေ့လမ်းဆုံကလေးတစ်ခုတွေ့တိုင်း မေးမြန်းပြီးမှ ခက်ခက်
ခဲခဲနှင့် နာရေးအိမ်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးဆီ ရောက်လာကြသည်။

တစ်လမ်းလုံးကို မေးလာရသည်ဖြစ်၍ လူတော်တော်များများပါ ကွယ်
လွန်သူအမည်နှင့် အိမ်ကို ညွှန်ပြရင်း ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ပါလာကြသည်။ အိမ်
နှင့်နီးလာသော် ကားဝင်၍မရသဖြင့် လမ်းဆင်းလျှောက်ခဲ့ရသော ကျွန်မတို့သုံး
ဦး၏ နာရေးကူညီမှုအသင်းဝတ်စုံနှင့် ရင်ထိုးတံဆိပ်များကလည်း ရပ်ကွက်နေ
သူတို့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်သွားပုံရကာ ကျွန်မတို့ အိမ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့်
အတူ အိမ်ကလေးအတွင်းရော၊ အိမ်အဆင်းအတက်နေရာတွင်ပါ လူအပြည့်ဖြစ်
သွားတော့သည်။

ကျွန်မက နာရေးကူညီမှုအသင်းမှ အတွင်းရေးမှူးအဖွဲ့ဝင်၊ ဈာပနာကော်
မတီခေါင်းဆောင်၊ ပြန်ကြားရေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် တာဝန်ရှိသူများအနေနှင့်
နာရေးရှင်များကို ကျွန်မတို့အဖွဲ့မှ တစ်ဦးချင်းမိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပြီး လာရောက်
လေ့လာကြသူများနှင့်အတူ ကျွန်မတို့အဖွဲ့အား တလေးတစား ဂရုတစိုက်ရှိသော
နာရေးတင်မိသားစုအား စကားပြောဖြစ်စဉ်--

‘ကွယ်လွန်သူ ဦး..... ရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကို ကျွန်မတို့အသင်းက လာသယ်
သွားတာ အဆင်ပြေပါရဲ့လား။ ဘာအခက်အခဲများ ရှိပါသေးလဲ’

‘အဆင်ပြေပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဘာအခက်အခဲမှ မရှိပါဘူး။ အဲဒီအတွက်

တစ်လမ်းလုံးက ကျေးဇူးတင်နေကြတာပါ။ အဲဒီအသင်းကို သာဓုလည်းခေါ်ပါတယ်’

ကျွန်မတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မိကြသည်။

‘အချိန်ရော နောက်ကျသေးလားမသိဘူး၊ ကျွန်မတို့တောင် အတော်ကလေး နှာယူရတယ်’

‘နောက်မကျပါဘူးခင်ဗျ၊ ဆယ်နာရီခွဲဖို့ ငါးမိနစ်အလိုလောက် ရောက်ပါတယ်။ ထွက်စောင့်တဲ့လူက တစ်ခါတည်းခေါ်လာပါတယ်’

‘ကျွန်မတို့အသင်းအပေါ်မှာ ဘာများမကျေနပ်ချက်ရှိပါသလဲ။ အဲ... အကြံပေးစရာရှိရင်လည်း ပေးဖို့ ဆွေးနွေးဖို့ပါ’

နာရေးရှင်တင်မဟုတ်ဘဲ ရှိနေသောပရိသတ်ကိုပါ ဖိတ်ခေါ်လိုက်မိတော့ အားလုံးက အသင်းအပေါ်မှာ တလေးတစား ထောက်ခံအားပေး ကျေးဇူးတင် စကားများသာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထွက်လာကြတော့ ကျွန်မက အသင်းရဲ့သို့ ဖုန်းဆက်သည့်ကိစ္စကိုဆွေးနွေးရန် ကျွန်မတို့လာရကြောင်းနှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏အမည်ကိုပြော၍ တွေ့ခွင့်တောင်းတော့ သူတို့အားလုံး တအံ့တဩနှင့် အားတုံအားနာကြီးဖြစ်ကာ ထိုသူကိုခေါ်ပေးသည်။ နာရေးအိမ်၏ခေါင်းရင်းပိုင်း ထောင့်တစ်နေရာတွင် ထမင်းထိုင်စားရင်း ကျွန်မတို့တက်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် ထမင်းပွဲမှထ၍ အတွင်းသို့ဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသူက ထိုအချိန်ကျမှ ကျွန်မတို့ရှေ့ ရောက်လာကာ သူ့ကိုယ်မှ အရက်နဲ့တထောင်းထောင်းထနေသည်။

ကျွန်မတို့အနေနှင့် ဘာမှမတတ်နိုင်။ ကျွန်မတို့အသင်း၏ မေတ္တာ၊ စေတနာသက်သက်နှင့် ကူညီရသောလုပ်ငန်းအပေါ် သဘောထားအမြင်သေးသိမ်စွာ နှိမ်ချဆက်ဆံသူအား ‘ကျွန်မတို့မှာ မော်တော်ယာဉ်ခြောက်စီးပဲ ရှိပါတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ နေ့စဉ်လိုလို တစ်စီးလောက်ကတော့ ပျက်တတ်ပါတယ်။ တစ်နေ့တို အကူအညီပေးရတဲ့ နာရေးက နှစ်ဆယ်လောက် ပျမ်းမျှရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာ ထည်း မီးသင်္ဂြိုဟ်တဲ့သူကို ကျွန်မတို့က နံပါတ်(၁)ဦးစားပေး ဆောင်ရွက်ရပါတယ်။ မီးသင်္ဂြိုဟ်တယ်ဆိုတာ အချိန်အခါနဲ့ လုပ်ရတာပါ။ အသုဘပို့တဲ့ကားကို နာရေးမိသားစုက ငှားရတာပါ။ ကျွန်မတို့က စျာပနတင်တဲ့ကားနဲ့ ခေါင်းရယ်၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်ခါ အအေးခန်းခသာ ကျခံနိုင်သေးတာမို့ လူစီးအသုဘပို့ယာဉ်ကို

ငှားထားကြရတဲ့ နာရေးရှင်တွေခမျာ ကျွန်မတို့ကားက တစ်နာရီနောက်ကျရင် အသုဘပို့တာကို တစ်နာရီစာ ပိုပေးရပါတယ်။ ဒါကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ မီး သင်္ကြိုဟ်မယ့်သူတွေကို အချိန်တိကျအောင် ဦးစားပေးဆောင်ရွက်ရပါတယ်။ ဒါ တောင် တစ်ခါတလေ မလွဲသာမရှောင်သာ ကြန့်ကြာမှုတွေ ရှိတတ်ပါသေးတယ်”

“ရူမာပေါ့၊ အများနဲ့လုပ်ရတာပဲဟာ။ ဒီလောက်တော့ သည်းခံရမှာပေါ့။ ကူညီတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရသေးတယ်”

ပရိသတ်ထံမှ အသံတွေထွက်လာသည်။

“Body ကို အအေးခန်းပို့ဖို့ကိစ္စကျတော့ တတ်နိုင်သမျှ အချိန်ကို နာရေး ရှင်နဲ့ ညှိနှိုင်းရပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မတို့ဘက်က ကားတွေရှိနေလို့ ပို့ ပေးနိုင်ရင်တောင် အအေးခန်းက နေရာလွတ်မရှိသေးရင် ချက်ချင်းပို့လို့မရပါ ဘူး။ အအေးခန်းမှာ နေရာလွတ်ရှိပေမယ့် သင်္ကြိုဟ်မယ့်လူအတွက် ကားလွတ် ထားရင်လည်း အချိန်ရွှေ့ ဆိုင်းရပါတယ်။ အခု ကျွန်မတို့အသင်းကို ဒီက နာရေးရှင်ဆိုပြီး ဆက်သွယ်တဲ့ ဦး... ရဲ့ ဆက်ဆံမှုက အလွန်ပဲစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါတယ်”

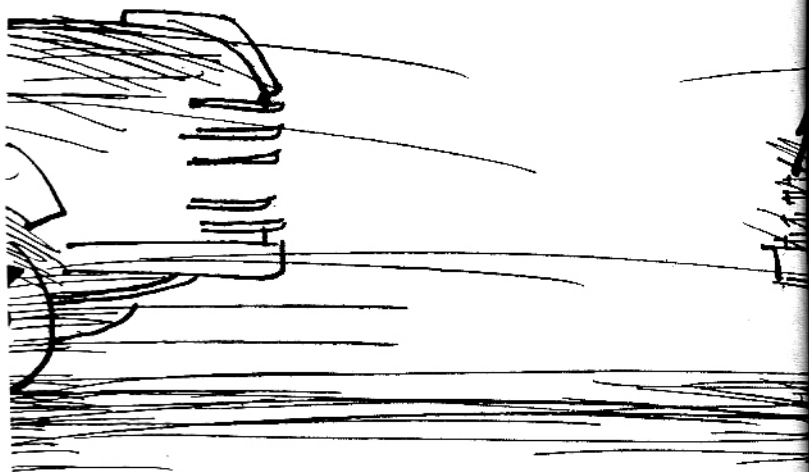
ဆိုပြီး ကျွန်မက လုံးစေ့ပတ်စေ့ပြောပြတော့ လူတွေအားလုံး မျက်လုံး မျက်ဆံ ပြူးကုန်ကြကာ ထိုသူကလည်း မူးမူးနှင့် တောင်တစ်ခွန်းမြောက်တစ် ခွန်း ကာကွယ်နေတော့ နာရေးရှင်က “သူက ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာမှမတော်ပါဘူး။ အိမ်မှာ အသုဘဖြစ်တာနဲ့ ရောက်လာပြီး ဘာမှမပူနဲ့၊ အစအဆုံး သူ အကုန်လုပ် ပေးမယ်ဆိုပြီး သူပဲ ဆက်သွယ်ပေးတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဗဟုသုတ ကနည်းတော့ ပူပင်နေရတဲ့အချိန်မှာ ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ သူ့ကိုပဲ အားကိုးလိုက် တာပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က စော်ကားသလိုဖြစ် သွားတာကို တောင်းပန်ပါတယ်”

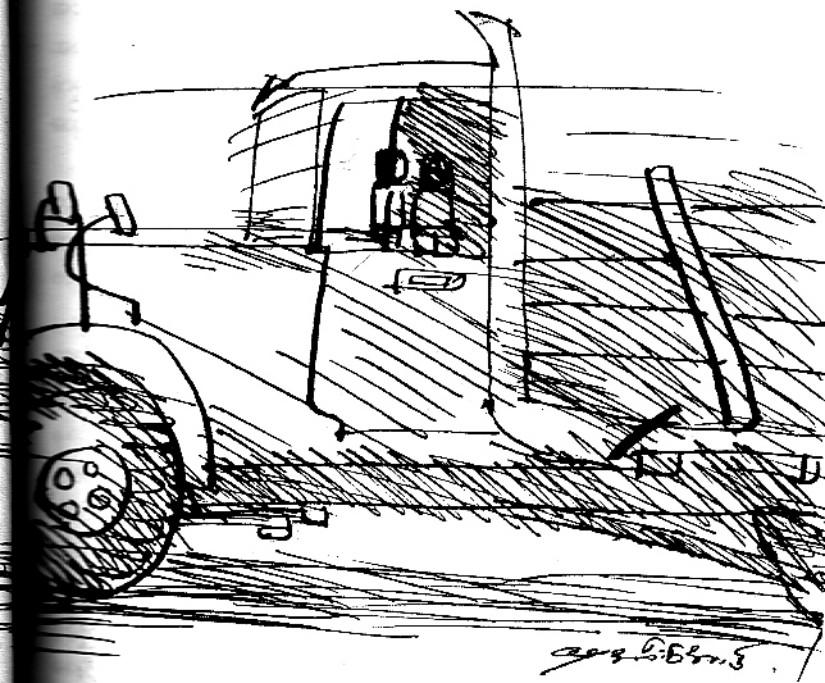
ဟု ပျာပျာသလဲပြောရှာသည်။ တကယ်လို့သာ ကျွန်မတို့က သူ့ကိုရော ဘယ်လောက်ပေးလိုက်ရသေးလဲဟုမေးလျှင် အဖြေတစ်ခုခုတော့ ထွက်လာမှာ သေချာသည်။ နာရေးအိမ်မှာ ရပ်ကွက်မှ လူကြီး၊ လူငယ်များနှင့် နာရေးကူညီ မှုအသင်းနှင့်ပတ်သက်သော ၎င်းတို့သိလိုသည့်အချက်များကို ဖြေကြားပြီးနောက် အပြန်တွင် ကားဆီသို့လိုက်ပို့သော လူငယ်လေးတစ်ဦးက..

*ဒီလူက အရပ်ထဲမှာ ဒါပဲလုပ်စားနေတာ။ အခု အစ်မတို့ရောက်လာလို့ တော်သေးတာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် သူတစ်ယောက်တည်း မူးရှူးပြီး မိုက်ရိုင်းတာ နဲ့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး နစ်နာတော့မလို့။ အခုတော့ ဆရာတို့၊ ဆရာမတို့ကို အားလည်းနာ၊ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ'ဟုပြောကာ ရပ်ကွက်အတွင်းမှ လူများကလည်း ကားဆီသို့လာရောက်ကာ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ကျွန်မတို့ ပရဟိတမောင်နှမသုံးယောက်ကတော့ အများအပူကို ကူသလို လိုနှင့် အခွင့်အရေးယူ၊ စီးပွားရှာ၊ ရိက္ခာထုပ်နေသူများ၏ ဘဝအကြောင်းကို ပြောဖြစ်ကြရင်း ၎င်းတို့၏ ဘဝသံသရာအတွက် ရင်လေးကာ နေမိကြတော့သည်။

အိမ်ပြန်လာချိန်
သန်းမြင့်အောင်

2009.5.16.11.3

သန်းမြင့်အောင်

အိမ်ပြန်လာချိန်

* သင့်မိဘ၊ ဇနီး၊ သားသမီးများက ဘေးမသိရန်မခဘဲ အိမ်ပြန်လာချိန် စောင့်မျှော်လျက်ရှိသည်ကို သတိပြုပါ*

ဆိုသော စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို ဘတ်(စ်)ကားစီးတိုင်း တွေ့ရလေ့ရှိသော်လည်း ကျွန်မ အထူးတလည် စိတ်ဝင်တစား မရှိခဲ့ခြင်းကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရပေမည်။

၈-၃-၂၀၀၂ သောကြာနေ့ ကျွန်မ နာရေးကူညီမှုအသင်းတွင် တာဝန်ကျ သော နေ့ကဖြစ်ပါသည်။

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကျော်မိုးက တယ်လီဖုန်းဖြင့် အကူအညီတောင်းခံလာ သော နာရေးသတင်းတစ်ခုအား ကျွန်မကိုပြောပြ၍ တစ်ဆက်တည်း အသင်း အတွင်းရေးမှူး ဦးရဲမြင့်ထံ ဖုန်းဖြင့်ပင် ခွင့်ပြုချက်တောင်းခံသည်။

မှော်ဘီမြို့နယ်အတွင်း ယာဉ်တိုက်မှုဖြင့် သေဆုံးသွားသော Body တစ်ခုကို မှော်ဘီဆေးရုံမှ ထိန်ပင်သူသားန် အအေးတိုက်သို့ သယ်ဆောင်ပေးရမည့် အကြောင်းအရာဖြစ်ပြီး အကူအညီတောင်းခံသူက က.ပ.ရ မှ အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ လှိုင်သာယာမြို့နယ်တွင် နေထိုင်သော က.ပ.ရ လုပ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်သော ဦးအောင်တင်ဝင်း(၄၅ နှစ်)၏ ရုပ်ကလာပ်အား ရန်ကုန်ရှိ ထိန်ပင် အအေးတိုက်သို့ ပြန်လည်သယ်ဆောင်နိုင်ရေးအတွက် ၎င်းဌာနမှ အရာရှိများက

ဝိုင်းဝန်းစီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

မကြာခင်ပင် ပြောဆိုညှိနှိုင်း ဆောင်ရွက်စရာရှိသည်များကို ပြုမူဆောင်ရွက်ပြီး၍ မှော်ဘီဆေးရုံမှလည်း အလောင်းနှင့်ပတ်သက်သည့် စစ်ဆေးမှုများနှင့် အခြားလိုအပ်သည့် သေဆုံးမှုမှန်ကန်ကြောင်း စာရွက်စာတမ်းနှင့် သင်္ချိုင်းထက်မှတ်များ ထုတ်ပေးပြီးကြောင်း သိရသည့်အတွက် ကျွန်မတို့ နာရေးကူညီမှုအသင်းမှကားဖြင့် မော်တော်ယာဉ်ကော်မတီမှ ကိုအေးလွင်၊ ကိုမိုးကျော်သူတို့နှင့်အတူ မှော်ဘီဆေးရုံရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့သည်အထိလည်း ကျွန်မ၏စိတ်အစဉ်က နာရေးပေါင်းများစွာနှင့် ကြုံတွေ့ဖူးပြီမို့ မေတ္တာ၊ ကရုဏာနှင့် ကူညီရိုင်းပင်းနွေးထွေးလိုစိတ်ကသာ ထုံးစံအတိုင်း ဦးဆောင်နိုင်လာခဲ့သည်။

မှော်ဘီဆေးရုံသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်တော့ ရင်ခွဲရုံမှ ထိုအလောင်းအား ထုတ်ယူစဉ် ကြားသိရသော အကြောင်းအရာများနှင့် မြင်ရတွေ့ရသော မြင်ကွင်းက ကျွန်မကိုသာမဟုတ်၊ ကျွန်မနှင့် အတူပါခဲ့သောသူများနှင့် အနီးနားပတ်ဝန်းကျင်အတွက်ပါ ရင်နာစရာဖြစ်ရတော့သည်။

သေဆုံးသူ ဦးအောင်တင်ဝင်းက က·ပ·ရ မှ ကုန်ကားတစ်စီး၏ စပါယ်ယာဖြစ်သည်။ က·ပ·ရ ကုန်ကားနှင့် ပုဂ္ဂလိကအုတ်သယ်ကားနှစ်စီး တိုက်မိသော အခြေအနေတွင် ကားရှေ့ခန်း၌စီးလာသော စပါယ်ယာ(ယာဉ်နောက်လိုက်) နှစ်ဦးစလုံး ဘေးချင်းကပ်ပြီး ပြင်းထန်စွာတိုက်မိသောအခိုက် ကံဆိုးစွာ လူလောကကြီးအတွင်းမှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ထွက်ခွာသွားရသည့်အဖြစ်...။ စတီယာရင်ဘယ်ခြမ်းနှင့် ညာခြမ်းဖြစ်သည့် ကားနှစ်စီးလုံးမှ ဒရိုင်ဘာများကတော့ ထံကောင်းထောက်မစွာ အသက်အန္တရာယ်က သီသီလေးလွတ်မြောက်သွားကြသော်လည်း အမှုအခင်း၊ လူမှုရေးဒုက္ခ စသည့်ခါးသီးသော အတွေ့အကြုံများနှင့်တော့ မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ကြရဦးမှာ သေချာသည်။ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှ၍ လောကကြီးထဲတွင် လူမသေဘဲ ဘဝသေသွားတာတွေလည်း အနည်းနှင့်အများ ရှိနိုင်သည်ပဲ...။

အုတ်ကားပေါ်တွင်ပါသည့် စပါယ်ယာ(ယာဉ်နောက်လိုက်)ကတော့ တိုက်ကြိတ်မှု ကျွန်မတို့ရောက်တော့ သယ်ပြီးသွားပေပြီ။ ကျွန်မတို့ သယ်ရမည့် အလောင်းကို ကြိုပြီးလာစောင့်နေကြသည့် နာရေးရှင်များကား ကွယ်လွန်သူ၏

အလုပ်မှ ဌာနအကြီးအကဲအချို့နှင့် လှိုင်သာယာရှိ ၎င်းတို့ရပ်ကွက်မှ လူအချို့နှင့် သံဃာတော်နှစ်ပါး အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့နှင့် စကားပြောမိတော့မှ ကျွန်ုပ်တို့၏ နှလုံးသားများ ထိခိုက်နာကျင်ရတော့သည်။

‘သူက သားကလေးတစ်ယောက်တည်း မွေးထားတာ။ အဲဒီ တစ်ဦးတည်းသောသားကလေးကို ရှင်ပြုဖို့အတွက် ဖိတ်စာတွေလည်းရိုက်ပြီးပြီ။ ကလေးကို ဘုန်းကြီးတို့ကျောင်းကိုပို့ပြီး သင်္ကန်းတောင်းကျက်ခိုင်းထားတာ။ ဒီနေ့ သင်္ကန်းပရိက္ခရာတွေ သူ့ဇနီးကဝယ်ပြီး ကျောင်းကိုလာပို့တဲ့နေ့၊ အခုတော့ ဒီကလေး ရှင်ပြုမယ့်နေ့မှာ သူ့အဖေမရှိတော့ဘူး။ ဘယ်လိုစခန်းသွားရမယ်မှန်း တောင် မသိပါဘူး’

‘သူက သူ့သားလေးကို အတော်ချစ်တာ။ အဲဒီသားကို ရှင်ပြုဖို့ အားခဲထားတာကြာပေါ့’

‘ယုံတောင် မယုံနိုင်ပါဘူး။ အိပ်မက်များဖြစ်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ’

စသည့်အသံတွေက မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြားချပ်နေသည့် သည်အလောင်းဘေးတွင် ဝေစည်နေတော့သည်။

ကျွန်မကတော့ ထိုအဖြစ်အပျက်မျိုးကို အိပ်မက်ပင်မမက်ချင်ပါ။ ဘယ်သူများ သတိတစ်ချက်လွတ်သွားလို့၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်လောကြီးသွားလို့ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးနှင့် ကြုံလိုက်ရတာပါလိမ့်ဟု အတွေးနယ်ချဲ့နေမိပါသည်။

‘သင့်မိဘ၊ ဇနီး၊ သားသမီးများက ဘေးမသိရန်မခဘဲ အိမ်ပြန်လာချိန်ကို စောင့်မျှော်လျက်ရှိသည်ကို သတိပြုပါ’ ဆိုသော စာတန်းကို ဘတ်(စ်)ကားပေါ်တွင်တွေ့ရတိုင်း ကျွန်မ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြေးပြီးမြင်ယောင်လိုက်သည်မှာ ရောဂါတစ်ခုလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

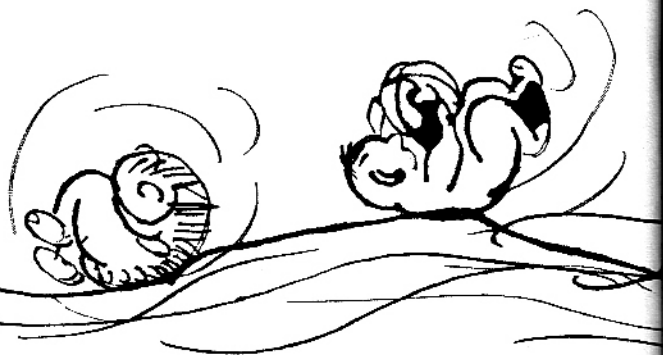
ပြီးတော့.. သူတို့၏ မိဘ၊ ဇနီး၊ သားသမီး နေရာသို့ အလိုလိုရောက်သွားပြီး ရင်တမမဖြစ်နေတတ်ခဲ့လေပြီ။ ကံတရားမပါဘဲ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း လူတစ်ယောက်၏ဘဝကို အကန့်အသတ်မဲ့ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်နိုင်သော ‘သတိလက်လွတ်ပြုမှုခြင်း’နှင့် ‘ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့ခြင်း’တို့သာ

ရှိမနေကြရင်ဖြင့် ကတ္တရာလမ်းမများသည် ဘယ်သာအခါမှ သွေးညှိနံ့ကို ရှု။
နှိုက်ခွင့်ရကြတော့မည် မဟုတ်ပါ။

ထို့အတူ ရခဲလှသော သူ့အသက်တစ်ချောင်းကိုရင်း၍ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက်
ရပ်တည်ရှင်သန်နေကြရသော ဘဝများစွာတို့သည်လည်း...။

သန်းမြင့်အောင်

ခရီးသွားကြသူများ
သန်းမြင့်အောင်

2005

ခရီးသွားကြသူများ

လူ့ဘဝ ဖြစ်တည်ခြင်းမှအစပြု၍ လူသားမျိုးနွယ်စုအားလုံးတို့တွင် လူမျိုး၊ ဘာသာမရွေး တညီတညွတ်တည်း တူညီသောစိတ်ခံစားမှုများနှင့် ထိုစိတ်ခံစားမှုတို့မှ လွန်ကဲထင်ဟပ်လာသော အမှတ်အသားသင်္ကေတအဖြစ် အမူအကျင့်နှစ်မျိုး ရှိလေသည်။

၎င်းတို့ကား ဝမ်းသာကြည်နူးခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ ဝမ်းသာကြည်နူးမှုကြောင့် ရယ်မောရွှင်မြူးခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကြောင့် တမ်းတငိုကြွေးခြင်းတို့ပင်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကြောင့် တမ်းတငိုကြွေးနေသူတို့၏ နောက်ကွယ်မှာပင် 'စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း' နှင့် 'ပူပင်သောကဗျာပါဒ' ဟူသော နှောင်ကြိုးများက ရစ်ပတ်တုပ်နှောင်လျက်ရှိကြသည်။

ထိုနှောင်ကြိုးများကို ဖြေလျှော့ဖြတ်တောက် ဖယ်ရှားပေးနေကြသူတို့သည်ကား...။

*ဘာ ဆေးရုံတက်တုန်းက သေအံ့ဆဲဆဲ လူမမာအဘွားအိုတစ်ယောက် နဲ့ ဝိုင်းပြုစုနေကြတဲ့ သားသမီးတွေကိုတွေ့ရတယ်။ အမယ်အိုကို မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့လို့ ဆရာဝန်က အိမ်ပြန်သယ်ကြဖို့ ပြောတဲ့အခါကျတော့ သားသမီးတွေ

ထ အိမ်မှာနေရာထိုင်ခင်း ပြန်စီစဉ်ပါရစေဦး။ ပြီးတော့လာခေါ်ပါ့မယ်လို့ပြောပြီး ထွက်သွားလိုက်ကြတာ အမယ်အိုသာ ကွယ်လွန်ပြီး သုံးရက်ကျော်တဲ့အထိ လာမခေါ်ကြလို့ ဆေးရုံကနေ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရတယ်ကွယ်။ သားသမီးတွေက သင်္ဂြိုဟ်စရိတ်မတတ်နိုင်လို့ ထွက်ပြေးကြတာပါကလားလို့ သိလိုက်ရတော့ ဘာရင်ထဲ မကောင်းလိုက်တာ..'

၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလနှောင်းပိုင်းတွင် ဆရာကြီးဦးသုခက ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

'တချို့ကလည်း သားသမီးတွေကို အပြစ်တင်ကြတာပေါ့ကွယ်။ ကိုယ့်မွေးသမိခင်ကြီးကို ဒီလိုလုပ်ပစ်ခဲ့ရပါ့မလားလို့။ ဘာဘာကတော့ အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူးကွယ်။ ခများများ ဘယ့်ကလောက် ဆင်းရဲကျပ်တည်းပြီး သင်္ဂြိုဟ်စရိတ် ထလေးမှ မတတ်နိုင်ကြလို့ ရှိမှာပေါ့ဆိုပြီး ဒင်းတို့ကလေးတွေနေရာကနေ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်မိတယ်။ ကိုယ့်မအေအလောင်းလေးတောင် ရဲရဲလာမကြည့်ဝံ့ကြ၊ မသင်္ဂြိုဟ်ပေးကြရတဲ့ သူတို့ရင်ထဲ ဘယ်လောက်များ ကြေကွဲနေရှာကြပါ့မလဲလို့'

ဘာဦးသုခ၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်နှင့် အကြောင်းအရာက ကျွန်မ၏နှလုံး သားသို့ပါ ကူးစက်တောက်လောင်တော့သည်။ အကယ်၍သာ ထိုသားသမီး၊ မိသားစုတို့က သင်္ဂြိုဟ်စရိတ်ကို ချေးငှားရှာဖွေ၍ သင်္ဂြိုဟ်သည်ထား၊ လိုအပ်သည့်ငွေကို လိုအပ်သည့်အချိန်အတိုင်းအတာအတွင်း ရနိုင်ပါမည်လား။ သက်မဲ့ ခန္ဓာအိမ်ဆိုသည်ကား အချိန်နှင့်အမျှ ဖောက်ပြန်လေတော့မည်။ လိုအပ်သည့်ငွေကို ချေးငှားရှာဖွေ၍ ရသည်ဆိုပြန်တော့ ထိုငွေကို ပြန်မဆပ်နိုင်မချင်း စိတ်သောကရောက်ရမည်၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြဖြစ်ရမည်၊ သောကမီးတောက်လောင်ရမည်။ ထိုဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်မရှိကြသူများနှင့် ဘာဦးသုခတို့ ထိပ်တိုက်တွေ့လာကြခြင်းသည် ကျွန်မတို့ဝန်းကျင်အတွက် စေ့ဆော်မှုတစ်ခုကို ဖြစ်တည်စေသည်။

'တခြားဘာသာတွေမှာ နာရေးဖြစ်လာရင် သင်္ဂြိုဟ်မှုကို အကူအညီပေးတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေ ရှိကြတယ်။ ဘာတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ဒါမျိုးမရှိသေးဘူး။ နွေလေးမှာတော့ ဗြဟ္မာစိုရ်အသင်းဆိုပြီး နာရေးကိစ္စတွေ အကူအညီပေးနေတာ

အတော်လေးအောင်မြင်နေပြီ။ ဘာဘတိုရန်ကုန်မှာလည်း ရှိသင့်တယ်။ တစ်နေ့
 နေ့မှာ တို့များ နာရေးကူညီမှုအသင်းကို ဖွဲ့ကြရအောင်။ အဲဒီကျရင် အများအကျိုး
 ကို ဆောင်ရွက်လိုတဲ့သူမျိုးတွေ အများကြီးလိုလာပြီ သမီးရေ

ဘာဘဦးသူခသည် ကျွန်မကိုပြောပြသော ထိုစကားစုတွေကိုပဲ မမောနိုင်
 မပန်းနိုင် ထပ်တလဲလဲနှင့် လူပေါင်းများစွာကို ပြောနေလိမ့်ဦးမည်ဟု ကျွန်မ
 အသေအချာယုံကြည်သည်။

* လူဆိုတာ ကိုယ်ကျိုးစွန့်တဲ့စိတ်နဲ့ အများအတွက် အနစ်နာခံနိုင်တဲ့စိတ်
 ကလေးမှမရှိရင် အခြားသတ္တဝါတွေနဲ့ ဘာများထူးဦးမှာလဲ

ဟူသည့် သဘောတရား စကားစုတစ်ခုကို ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်နှင်းယု၏
 *မွေး*ဝတ္ထုကို ဖတ်ဖြစ်သည့် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ကျွန်မ စွဲနစ်
 ခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်ကာလမှစတင်၍ *ကိုယ်ကျိုးစွန့်၍ အများအတွက် အနစ်နာခံသူ*
 ဟူသည့် လူတန်းစားတစ်ရပ်ကို ကျွန်မ စိတ်ပါဝင်စားစွာ ရှာဖွေနေမိခဲ့သည်မှာ
 ယခုအချိန်တွင်တော့ ပြည့်ဝစွာအဓိပ္ပာယ်ရှိနေခဲ့ပြီဟု ဆိုရမည်ထင်သည်။

ကျွန်မ၏ စိတ်အာဟာရကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ကြသော ထိုလူနည်းစုထဲ
 တွင် ပြည်သူ့အများ လေးစားအားထားသော နာရေးကူညီမှု လုပ်ဖောင်ကိုင်ဖက်
 များလည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။

*ရန်ကုန်မြို့ နာရေးကူညီမှုအသင်း ဖြစ်မြောက်ရေးကော်မတီကို ၂၀၀၁
 ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ရက်နေ့မှစတင်ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ပြီး ပထမဦးဆုံးနာရေး
 ကူညီမှုပြုခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် မြန်မာ့ပန်းပုပညာရှင် ဆရာကြီးဦးဟန်တင်၏
 ဈာပနကို မြန်မာအနုပညာရှင် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်၊ ဒါရိုက်တာ အကယ်ဒမီ
 ကိုကျော်သူက နာရေးယာဉ်ကို ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်၍ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

ဆင်းရဲ-ချမ်းသာ၊ လူမျိုး၊ ဘာသာမရွေး အခမဲ့အကူအညီပေးမည်ဟု
 သော အသင်း၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဆရာကြီးဦးဟန်တင်ကဲ့သို့သော ချမ်း
 သာကြွယ်ဝသူ၊ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူတို့၏ တစ်ဖန်ပြန်လည်လှူဒါန်းငွေများဖြင့်
 လည်း ငွေကြေးချို့တဲ့နွမ်းပါးသူတို့၏ နာရေးကိစ္စများတွင် အားဖြည့်သုံးစွဲခွင့်

ရခဲ့သည်။

ဆရာကြီးဦးသုခ၏ အိပ်မက်နှင့် မန္တလေး၊ ဗြဟ္မာစိုရ်အသင်းကြီး၏ လမ်းပြမှုမှ အကောင်အထည်ပေါ်လာသော 'ရန်ကုန်မြို့ နာရေးကူညီမှုအသင်း' ဖြစ်မြောက်ရေးကော်မတီတွင် လူတန်းစားမျိုးစုံ ပါဝင်သည်။ နိုင်ငံကျော်အနုပညာရှင်များ၊ စာရေးဆရာကြီးများ၊ မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေသူများ၊ ကုန်သည်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ၊ ဝန်ထမ်းများ၊ လက်လုပ်လက်စားများ စသည့်လူတန်းစားအမျိုးအမည် မညီမျှကြသော်လည်း တစ်ခဲနက်ညီညွတ်ခြင်းကား 'ကိုယ်ကျိုးစွန့်'သည့် စိတ်ဓာတ်များပင်ဖြစ်သည်။ အဓိကလိုအပ်ချက်သည်ကား ထို 'တန်ဖိုး' သာဖြစ်ပေသည်။

မိမိကိုယ်တိုင် ဒဏ်ရာမရဖူးပါဘဲနှင့် သူတစ်ပါး၏ အမာရွတ်ကို စုတ်သတ်ရကောင်းမှန်းသိသော နှလုံးစိတ်ဝမ်း ကျယ်ပြန့်သူတို့ကား စွန့်လွှတ်နိုင်စွမ်းအား ကြီးမားလှသည်။ ထိုသူများ၏ လှူဒါန်းငွေဖြင့် အသင်းကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်ပြီး လူပေါင်းများစွာ၏ နာရေးကိစ္စတို့ကို အကူအညီပေးနိုင်ခဲ့သည်မှာ သက်တမ်းအားဖြင့် နှစ်နှစ်တာကာလသို့ပင် ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်နှင့်အမျှ အကူအညီတောင်းခံလာသူများလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ နည်းနည်းလျော့နည်းလာကြပြီဖြစ်သည်။

စွန့်လွှတ်ကြသူများတွင် ငွေအင်အား၊ လူအင်အားတင်မက ဓာတ်ဆီလှူသူ၊ မြေကွက်လှူသူများပင်ရှိလာ၍ မုဒိတာပွားနေခိုက်တွင် လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော စိတ်လှုပ်ရှားကြည်နူးဖွယ်ရာ စံပြပုဂ္ဂိုလ်အချို့ကိုလည်း တွေ့ကြုံကြရသေးသည်။ ၎င်းတို့သည်ကား ညောင်ပင်လေးဈေးမှ ဈေးသူဈေးသားများပင်။

ညောင်ပင်လေးဈေး သာယာရေးအဖွဲ့နှင့် ညောင်ပင်လေးပလာဇာလူငယ်များ ဦးဆောင်၍ အလှူငွေများကောက်ခံပြီး နာရေးကူညီမှုအသင်းအတွက် မော်တော်ယာဉ်ဝယ်ယူရန် ငွေသိန်း ၁၅၀ ကို လှူဒါန်းကြသည်။

ကျွန်မတို့အသင်းအနေဖြင့် တစ်နေရာတည်းမှ တစ်စုတစ်စည်းတည်း ထိုငွေကိုသော်လည်းကောင်း၊ မော်တော်ယာဉ်အစီးလိုက်ကိုသော်လည်းကောင်း ထုတ်ခံရယူဖူးခြင်းမရှိသဖြင့် ထိုအတွေ့အကြုံကား အစွမ်းကုန်ဝမ်းမြောက်ဖွယ်

ရာ ဖြစ်တော့သည်။ လှူဒါန်းပွဲအခမ်းအနားတွင် ဈေးသာယာရေးဥက္ကဋ္ဌ ဦးတင်ထွန်း၏..

‘အများပြည်သူတွေရဲ့ နာရေးကိစ္စကို အကူအညီပေးဖို့ နာရေးကူညီမှုအသင်းကို မော်တော်ယာဉ်လှူဒါန်းရခြင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ဈေးကို လာရောက်ဝယ်ယူအားပေးနေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ထမင်းရှင်လုပ်သားပြည်သူတွေရဲ့ ကျေးဇူးကိုဆပ်တယ်လို့လည်း ခံယူပါတယ်’

ဆိုသည့် စကားကလည်း လေးစားမှတ်သားဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ စေတနာသဒ္ဓါတရား ထက်သန်ကြလေသော အလှူရှင်များ ပေါ်ပေါက်လာလေလေ ကျွန်မတို့အသင်းကြီး၏ ရပ်တည်ရှင်သန်မှု ဖွံ့ထွားလာလေလေ၊ အသင်းအပေါ် အကူအညီတောင်းခံသူ များပြားလာလေလေ၊ လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်သူတို့အတွက် တာဝန်ကြီးလာလေလေပင်ဖြစ်သည်။ အသင်းအနေဖြင့် နာရေးကိစ္စရပ်များအတွက်အလှူရှင်များ၏ လှူဒါန်းငွေများကို နာရေးကိစ္စဆောင်ရွက်သည့် နေရာတို့မှအပ အခြားနေရာတွင် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှသုံးရန် အခွင့်အလမ်းမရှိအောင် တင်းကျပ်သောစည်းကမ်းများဖြင့် ဘောင်ခတ်ထားသည်။ ပရဟိတစိတ်ဖြင့် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ကာ လာရောက်လုပ်ဆောင်ကြသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကော်မတီဝင်များအားလုံးသည် မိမိ၏ တစ်ကိုယ်ရေဝန်ဆောင်စရိတ်တွင်မက အသင်းမှ အခါအားလျော်စွာ ကျင်းပပြုလုပ်သော အလှူအတန်း၊ အခမ်းအနားများနှင့် လိုအပ်သော အသုံးအဆောင်များ ဝယ်ယူရာတွင်ပင် အချိုးကျထည့်ဝင်ခြင်းဖြင့် မိမိ၏ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရားကို ထူထောင်နိုင်စွမ်းရှိကြသည်။ အများနှင့်စပ်ဆိုင်သော အဖွဲ့အစည်း၊ အသင်းအပင်းများတွင် အဓိကလိုအပ်ချက်သည်ကား အများပိုင်ငွေကို အလွဲသုံးစားပြုမှုခြင်းကင်းရန်နှင့် လူမှုရေးရှုပ်ထွေးဖောက်ပြန်မှု ကင်းရှင်းခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဂုဏ်သိက္ခာရှိသော အသင်းအပေါ် အထင်ကြီး၊ လေးစားစွာ စိတ်ပါဝင်စားလေ့လာသူများထဲတွင် အထူးဂရုပြုမိသူအချို့ကိုလည်း တွေ့ကြုံရသည်။

တစ်နေ့တွင် ကလျာမဂ္ဂဇင်းတိုက်တွင် ဆရာမ(ဒေါ်)ကလျာ(ဝိဇ္ဇာ/သိပ္ပံ) ၏ ချိန်းဆိုပေးမှုကြောင့် ဂျပန်နိုင်ငံ၊ အိုဆာကာမြို့မှ ပရော်ဖက်ဆာ ဘာသာပြန်

ဆရာမ Midori Inouye Minamida (မြန်မာအမည် မပန်းခက်)နှင့် တွေ့ဆုံ ဖြစ်သည်။ ဆရာမ မပန်းခက်နှင့်အတူ Ruriko Unno နှင့် Yo Natsu Ki အမည်ရှိ ဂျပန်စာရေးဆရာမတစ်ဦးနှင့် ပန်းချီဆရာမလည်း ပါလာခဲ့သည်။ စကားဝိုင်းအစမှာပင် မပန်းခက်က..

‘ဆရာမရေ.. ဟောဒီ စာရေးဆရာမက မကြာခင်ကမှ သူ့ယောက်ျား တွယ်လွန်သွားလို့ သိပ်ပြီးခံစားနေရတယ်။ အခုတော့ သူဟာ သေခြင်းတရား တွေ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး လေ့လာချင်လို့ နာရေးကိစ္စတွေ အကူအညီပေးနေတဲ့ ဆရာမ တို့နဲ့တွေ့ရအောင် ခေါ်လာတာပါ’

ဆိုတော့ ကျွန်မရော မမဝင်း(ဒေါ်ကလျာ)ပါ အံ့သြသွားသည်။ ပြီးတော့ မှ ကျွန်မက..

‘သေခြင်းတရားဆိုတာက လူသားအားလုံးအတွက် တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ လွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ကြရမယ့် အကြောင်းတရားတစ်ခုပဲလေ။ အဲဒီကိစ္စအတွက် ဆရာမတို့က ဘာကိုလေ့လာချင်တာပါလဲ’

လို့ မေးတော့..

‘မိသားစုထဲမှာ လူတစ်ယောက်သေသွားရင် ကျန်တဲ့လူတွေက တအားကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲပြီး ကျန်ရစ်ရတယ်။ အဲဒါမျိုးက မကြုံဖူးတဲ့သူအတွက် အထူး အဆန်းဖြစ်နေတယ်။ ဆရာမတို့က အသုဘတွေကို လိုက်ပြီးကူညီနေတယ်ဆို တော့ ဘယ်အရွယ်လူမျိုးတွေ ဘာရောဂါနဲ့ သေကြသလဲ၊ သူတို့မိသားစုတွေ ရော ဘယ်လိုရှိကြလဲ၊ ဆရာမတို့ကရော အဲဒါတွေကို ခဏ၊ခဏ တွေ့နေရတော့ စိတ်မညစ်ဘူးလား၊ ဆရာမရော မငိုချင်ဘူးလား၊ ဆရာမတို့ နာရေးကူညီမှု အသင်းက အဲဒီလူတွေကို ဘာလုပ်ပေးနေတာလဲ’

စသည့် မေးခွန်းများနှင့်တကွ နောက်ဆက်တွဲမေးခွန်းပေါင်းများစွာကို ကျွန်မတို့ ဖြေရပါတော့သည်။

သေခြင်းတရားဟူသည် အသက်အရွယ် ကြီးငယ်မရွေး တွေ့ဆုံရင်ဆိုင် ရသည့် အကြောင်းတရားတစ်ခုမို့ ကျွန်မတို့ ကူညီနေရမှု အတွေ့အကြုံတွင် တစ်ရက်သားကလေးမှစ၍ သက်ကြီးရွယ်အိုများအထိရှိကြောင်း၊ နာရေးကိစ္စ ကြောင့် ပူဆွေးသောကရောက်နေကြသော ကျန်ရစ်သူမိသားစုတို့၏ ပြုဖွယ်တာဝန်

များကို ကျွန်မတို့အသင်းမှ ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းဖြင့် ထိုမိသားစုတို့ အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများ ပေါ့ပါးသွားကြောင်း၊ နာရေးကိစ္စ ဖြစ်ပေါ်လာ၍ အကြောင်းကြား အကူအညီတောင်းခံသည်နှင့် နာရေးယာဉ်ပေါ်တွင် အလူမီနီယမ်ခေါင်းပါတင်၍ အအေးခန်းထားလိုသူ၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုသူ၊ ပထမရက်များတွင် အအေးခန်းထား၍ နောက်ရက်တွင် မီးသင်္ဂြိုဟ်သူ စသည့်ကိစ္စများကို အခွဲကူညီပေးမှုပြုကြကြောင်း၊ မော်တော်ယာဉ်တစ်စင်းတွင် ယာဉ်မောင်း၊ ယာဉ်နောက်လိုက် ဝန်ထမ်းများနှင့်အတူ လုပ်အားပေး ဈာပနကော်မတီဝင်တစ်ဦးပါ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိကြောင်း ဖြေကြားသည်ကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြပါသည်။

နာရေးကူညီမှုအသင်း၏ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးမှုများကို ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ မြင်တွေ့လေ့လာချင်သော ထိုဆရာမသုံးယောက်တို့သည် နောက်တစ်နေ့၌ နာရေးကူညီမှုအသင်း ရုံးချုပ်တည်ရှိရာ သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ၁၆/၂ သုဒဿနလမ်းမရှိ ဆရာတော်ဦးဥက္ကရ၏ ဗြဟ္မာဝိဟာရစာသင်တိုက်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြပြန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မတို့အသင်းတွင် တာဝန်ကျဈာပနကော်မတီဝင်များနှင့်အတူ အသင်းဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ဦးဇော်ဝင်းနှင့် နာရေးမော်တော်ယာဉ်ကို ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်ရန် အသင့်ရှိနေသော ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်၊ ဒါရိုက်တာ အကယ်ဒမီကျော်သူ၊ ၎င်း၏ဇနီး ဘဏ္ဍာရေးကော်မတီဝင် ဒေါ်ရွှေဇီးကွက်တို့နှင့် တွေ့ဆုံကြပြီး ဈာပနသယ်မည့်လမ်းကြောင်းတွင် လေ့လာရန် ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ကားကလေးနှင့် ကိုကျော်သူမောင်းနှင်ပြီး ဈာပနကော်မတီဝင် ကျွန်မ လိုက်ပါလာသော နာရေးကူညီမှုအသင်း အမှတ်တံဆိပ်ပါ မော်တော်ယာဉ်၏နောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

ထိုနေ့တွင် ကျွန်မတို့ သွားရောက်သယ်ယူရမည့် ပထမဆုံးလမ်းကြောင်းက တောင်ဒဂုံမြို့နယ်၊ ၁၄၀ ရပ်ကွက်အတွင်းမှ အသက် ၃၁ ၏အရွယ်ရှိ ကိုတင်မောင်ဝင်းဆိုသူ၏ ရုပ်ကလာပ်ကိုဖြစ်သည်။

နာရေးကူညီမှုအသင်းရုံးတည်ရှိရာ သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်အတွင်းမှ တောင်ဒဂုံမြို့နယ်ရှိ အမှတ် ၁၄၀ ရပ်ကွက်သို့ နာရီဝက်ခန့် မောင်းနှင်ပြီးသောအခါ

ဆိုးဝါးသောလမ်းပန်းအခြေအနေကြောင့် ကိုကျော်သူမှာ ကားကို ဆက်၍မောင်း နှင်ရန် မတတ်နိုင်တော့သဖြင့် ရပ်ကွက်အဝင် မြေနီလမ်းဘေးမှ ချိုင့်နှုတ်ခမ်း တစ်ခုတွင် ကားကိုထိုးရပ်လိုက်ရသည်။ ကားရှေ့ခန်းမှ ကျွန်မဆင်းပြီး နောက် ဘတ်သို့ မျှော်ကြည့်သောအခါ မပန်းခက်တို့ကားလည်း ဆက်ဝင်၍မရတော့ သဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာပင် ရပ်တန့်ပြီး ကျွန်မတို့ကားရှိရာသို့ ဆင်းလာကြ သည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်က ကားဝင်လို့မရဘူး။ ဟိုးရှေ့က မြင်နေရတဲ့ သစ်ပင်အုပ်အုပ်ကလေးရှိတဲ့နေရာအထိ သွားရမှာမို့ အရမ်းဝေးနေသေးတယ်။ ဆိုက်ကားနဲ့သွားမှရမယ်'

နာရေးယာဉ်အား လာရောက်ကြိုဆိုနေသော ရပ်ကွက်အတွင်းမှ လူတစ် ယောက်၏ သတင်းပေးမှုဖြင့် ဆိုက်ကားများငှား၍ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ မော် တော်ယာဉ်ပေါ်မှ ရုပ်ကလာပ်ထည့်ရန် ခေါင်းအလွတ်ကိုပါယူချ၍ ဆိုက်ကားပေါ် တင်ခဲ့ကြသည်။ အပြန်ခရီးတွင်တော့ ထိုအခေါင်းတွင် ရုပ်ကလာပ်ထည့်သွင်း ပြီး လူအင်အားများများဖြင့် မော်တော်ယာဉ်ရှိရာသို့အရောက်ထမ်း၍ လမ်းလျှောက် သယ်ကြရမည်ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက လမ်းကြမ်းကြမ်းတွင် အဆမတန် ထုပ်ရှားပြောင်းဆန်သည့်ဒဏ်ကို ခံနိုင်မည်မဟုတ်။

ခနော်နီခနောနဲ့ ချိုင့်ခွက်များစွာကို ဖြတ်သန်းပြီး လမ်းကျဉ်းကျဉ်းကလေး တစ်ခု၏ဘေးမှ ၁၀ ပေပတ်လည်ခန့်သာ အများဆုံးရှိမည်ဟု ထင်ရသော ခပ် ယိုင်ယိုင် အိမ်ကလေးတစ်လုံးဆီအရောက်တွင် ခေါင်းကို အိမ်ရှေ့မှာခဏချပြီး ကျွန်မတို့ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ကြသည်။

ကွယ်လွန်သူ၏ဘေးတွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေရှာသော အသက်နှစ်ဆယ့် သုံးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေးကား နာရေးရှင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက တာဝန်ရှိသည့် အတိုင်း သင်္ချိုင်းလက်မှတ် စာရွက်စာတမ်းကို လက်ခံရယူပြီး အသက်သုံးဆယ့် တစ်နှစ်အရွယ်သာရှိသေးသော ကိုတင်မောင်ဝင်းဆိုသူ၏ ပိန်လီဖျော့တော့နေ သော ရုပ်ကလာပ်နှင့် နာရေးရှင်မိန်းကလေးကို ဆက်စပ်မေးမြန်းတော့ ကျန် ထူများကပါ စိတ်ဝင်စားစွာ ခံစားကြေကွဲနေကြသည်။

'သူက ကျွန်မရဲ့ယောက်ျားပါ။ နှလုံးရောဂါလည်းရှိပါတယ်။ အခုတော့

နဂိုရောဂါအခံရော အာဟာရပြတ်တာပါပေါင်းပြီး ဖြစ်သွားတာပါ’

‘သားသမီးရော မရှိဘူးလား’

‘သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ မနှစ်ကပဲ ဆုံးသွားပါတယ်။ အခု တော့ ဖအေရောသမီးရောက ကျွန်မကို လူ့လောကမှာ တစ်ယောက်တည်းပစ် ထားခဲ့ပါပြီ။ သူတို့သားအဖတွေ သိပ်ရက်စက်တယ်’

ပြောပြောငိုငိုနှင့်ဖြစ်နေသော မိန်းကလေးကို..

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်’ဟူသော မှတ်ချက်တစ်ခုမှလွဲ၍ ရုတ်တရက် ကျွန်မ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ ပြုဖွယ်ကိစ္စများဖြစ်သော အခေါင်းကို အိမ်ပေါ်တင်၍ ယာဉ် နောက်လိုက်ဝန်ထမ်းနှင့် အရပ်ထဲမှလူငယ်များအကူအညီဖြင့် ရုပ်ကလာပ်ကို ခေါင်းထဲထည့်ခြင်း၊ သယ်ယူရန် အသင့်ပြင်ဆင်ခြင်းတို့ကို ကိစ္စပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ရသည်။

အလောင်းကို မြေနီလမ်းကလေးပေါ်သို့ သယ်ယူကြပြီး ထွက်ခွာရန်ပြင် သောအခါကျမှ ကျွန်မ သတိတရဖြင့် ပါလာသောဧည့်သည် ဂျပန်အမျိုးသမီး များကို လှည့်ကြည့်ဖြစ်တော့သည်။

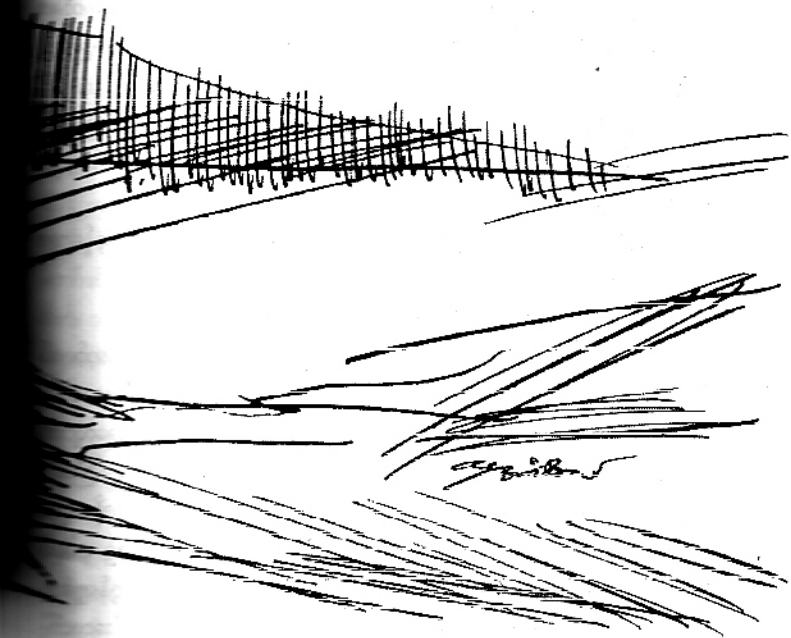
ထိုသောအခါဝယ် ဂျပန်အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမကြီးသည် နာရေးရှင် မုဆိုးမငယ်ငယ်ကလေးအား ပခုံးကိုဖက်ခါ တရှုံ့ရှုံ့ငိုကြွေးနေသည်ကို တွေ့ရ ပါလေသည်။

သန်းမြင့်အောင်

တက္ကသိုလ်ကျမ်းမခံပြီ
ကျော်သူ

တက္ကသိုလ်ကျမ်းမခံပြီ
ကျော်သူ

တဏှာကျွန်မခံပြီ

‘လူ’ဆိုတာ ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ် ရေးကြမည့်သူများပင်’

ကြည့်မှန်တစ်ချပ်ရှေ့တွင်နေ၍ မိမိပြုံးပြလျှင် မှန်ပေါ်တွင် မိမိမျက်နှာသည် ပြုံးလျက်ပင်။ မိမိမဲ့ပြလျှင် မှန်ပေါ်၌ မိမိ၏ပုံရိပ်သည် မဲ့ပြနေမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ‘သမိုင်း’ဆိုသည်ကို ‘ကြည့်မှန်’နှင့် တင်စားချင်သည်။ မိမိသမိုင်းလမ်းကြောင်း ကောင်းဆိုးဟူသမျှတို့သည် မိမိ၏ လုပ်ဆောင်ချက်၊ လုပ်ရပ်များပေါ်တွင် တည်နေတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ သမိုင်းကြောင်း စာမျက်နှာများကို ‘တစ်’မှနေ၍ လှန်လှော့ကြည့်မိသည်။

ဤတွင်... ကိုယ့်ပေါင် ကိုယ်လှန်ထောင်းပါရစေ။

ကျွန်တော့်တွင် ဖေဖေ၊ မေမေရယ်၊ မမရယ်၊ ညီညီရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ် မိသားစုငါးယောက်ရှိပါသည်။ မိသားစုထဲတွင် ကျွန်တော်သည် ‘အလတ်’။ အထက်တွင် ‘မမ’ရှိသည်။ ‘မမ’သည် ပညာကို ကြိုးစားသူဖြစ်သည့်အလျောက် ယခုဆိုလျှင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ဆရာဝန်မကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ ‘ညီညီ’သည် ကျွန်တော်၏အောက်၊ သူသည် ပန်းချီ၊ ဂီတနှင့် ပညာရေးကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ်သူဖြစ်၍ ယခုအချိန်တွင် အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ဟောလိဝုဒ်၌ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးများတွင် မရှိမဖြစ် အသုံးပြုပါဝင်နေသော ဂရပ်ဖစ်ကွန်ပျူတာ ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေပြီ။ ကျွန်တော်ဆိုသည့် ကျွန်တော်သည် ‘အလတ်’

ဟူသော ဝိသေသအစွဲကို လက်ကိုင်ပြုခဲ့သည်နှင့်အညီ ဟိုမရောက် ဒီမရောက်။ မိဘစကားကိုလည်း မနာခံတတ်သူ၊ စာပေပညာကိုလည်း ထိထိရောက်ရောက် မလေ့လာခဲ့သူ တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်၊ လစ်လပ်နေသော လောကကြီးတွင် အဓိပ္ပာယ်မရှိသော လူတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့တော့သည်။

ဤတွင်.. ကိုယ့်လုပ်ရပ် ကိုယ်ရွတ်ချပါရစေ။

ကျွန်တော့်အသက် ၃၅ နှင့် ၄၀ နီးပါးခန့် အတိတ်ကံအကျိုးပေးကြောင့် ထားမသိ၊ ဘဝတွင် လိုချင်တာအကုန်ရခဲ့သည်။ ဒီတော့ ထမင်းမေ့၊ဟင်းမေ့ ဆိုသလို ဘုရားမေ့၊ တရားမေ့ အပျော်ကြူးခဲ့သည့်ရက်ပေါင်း မနည်းတော့ပေ။ သီလငါးပါး ချိုးဖျက်မိခဲ့သည်များလည်းရှိသည်။ လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့နှင့် ယဉ်ကျေးစွာပြောရမည်ဆိုလျှင် လူငယ်တို့သဘာဝ ပျော်မြူးခဲ့ခြင်းဟု..။

သို့သော် အပါယ်တံခါးဝမှ ငရဲမင်းကြီး၏ မှတ်တမ်းတွင် ပါကောင်း ဝါသွားမည်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ခုနစ်ရက်သားသမီးအပေါင်း တို့အား ဝိတ်ကားပြင်ထက်မှနေ၍ ငိုခိုင်း၊ ရယ်ခိုင်း၊ ဒေါသထွက်ခိုင်း၊ မောဟ၊ လောဘပေးခြင်း.. စသည်ဖြင့် တဏှာရာဂစိတ်၊ ဂုဏ်နှင့် လောဘကို အလွန် လိုလားသော လောဘစိတ်၊ ပြင်းထန်တဲ့ဒေါသစိတ်၊ မာန်မာနစိတ်များ ထကြွ နှိုးကြားလာအောင် ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ ဟူသော ကံသုံးပါးနှင့် ချိုးဖျက်မှုကို ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ကြီး အားပေးအားမြှောက်ပြုခဲ့သည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်၏ သရုပ်ဆောင်မှုများမှတစ်ဆင့် သဒ္ဓါတရားကောင်းတဲ့စိတ်၊ ကရုဏာစိတ်၊ အပါယ်လေးပါး ကြောက်တဲ့စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည့် လူစုကား နည်း ထူးပေသည်။ ရုပ်ရှင်ဆိုတာ ဖျော်ဖြေရေးကို ဇောင်းပေးခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ဤတွင်.. ကိုယ့်ဝဋ်ကိုယ်ခံပါရစေ။

ပုထုဇဉ်တို့၏ ဖျော်ဖြေရေးကဏ္ဍကို ဘဝအကျိုးပေးကံကြောင့် ထမ်းဆောင် နေတဲ့ ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်သည်လည်း ပုထုဇဉ်အလျောက် ကိလေသာအညှီ အဟောက် အနံ့အသက်များကြားထဲ ရုန်းကန်လွန်လူး၍လည်းကောင်း၊ တစ်ခါ အစ်ရံ တပ်မက်မှု၊ သာယာမှု၊ လောဘ၊ မောဟများနှင့် နစ်မွန်းနေခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်၏ အိမ်ထောင်ရေး၊ သားရေး၊ သမီးရေးတို့ကို လျစ်လျူရှုမိသည်။ ဤတွင် ဆင်းရဲဒုက္ခခပ်သိမ်းသော 'အပူ' ဟူသမျှဖြစ်သော အဝိဇ္ဇာနှင့် လောဘ ဆင်းရဲ ဒုက္ခခပ်သိမ်းသော 'တဏှာ' တို့၏ ချုပ်ကိုင်မှုများကို ကျွန်တော်ခံစားရ

တော့သည်။ (အခုခေတ် ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ သေရင် ဘယ်ဘဝ ကိုရမလဲတဲ့။)

၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ သင်္ကြန်ရက်အတွင်း အောင်ဆန်းမြို့၊ မိုးကုတ်ဝိပဿနာရိပ်သာတွင် တရားစခန်းဝင်ခိုက် အောင်ဆန်းဆရာတော် အရှင်သဒ္ဓမ္မကိတ္တိ သာရအား သိလိုရာရာများကို မေးမြန်းလိုက်သော ကျွန်တော်၏သား 'ပြည်သိမ်းကျော်' နှင့် သမီး 'မြင့်မိုးရီဦး' တို့၏ မေးခွန်းတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

သားသမီးတို့၏ အတွေးအခေါ်၊ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးတို့ကား ထက်မြက်စူးရှလှသည်။ ကျွန်တော်၏ရင်တွင် လှုပ်ခါသွားသည်။ နှလုံးသားတို့ တုန်ခါသွားသည်။ ကြောက်ရွံ့စိတ်များ ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။

ဆရာတော် ပြန်လည်ဖြေကြားသော (အပ္ပမာဒဓမ္မရသမဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလထုတ် အတွဲ-၁၊ အမှတ်-၁၂၊ တစ်နှစ်ပြည့်အထူးထုတ်၊ စာမျက်နှာ-၈၄ မှ ပြန်လည်တင်ပြပါရစေ။)

[ဆရာတော် - သမီးက ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေလို ခေါင်းတပ်ပေးတော့ ပြောရတာတောင် အားနာစရာ။ စာမှာပြောတာကတော့ သဘင်သည်တွေ (ဟိုတုန်းက ရုပ်ရှင်မှ မရှိသေးတာ)ဟာ 'ပဟာသငရဲ' ကို ကျတတ်တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ အားတော့မငယ်ပါနဲ့။ ဒါကြောင့်သာ ငရဲကျကြစတမ်းဆိုရင် ကြည့်သူတွေလည်း အတူတူပါပဲတဲ့။ မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဘယ်လိုစာချိုးခဲ့သလဲဆိုတော့...

'ပင့်ထောက်ကူ အမှုတွဲငယ်နှင့်၊ သဘင်သည် လှယဉ်ရွဲတို့မှာ အားပေးသူ ဥပဒေနှင့် မလွဲတာမို့၊ သည်အကြံ သည်ကံနဲ့ မြဲကြရင်ဖြင့် ချုပ်စဲကာ ခန္ဓာကြော့တော့၊ အောက်သံမြေ ဝိစိပုံးမှာလ၊ အော်ဆုံးအောင် သဘင်ဟန်သို့၊ ချင်းသဏ္ဍာန် ခံရမြင်ငယ်ဟု၊ ကျမ်းထဲမှာ ဧကန်ဖော်လို့ မြတ်ရှင်တော် စိန္တေစောငယ်က၊ ဟောမှချရွှေခွန်းတင် မွန်းသဘင်သည်များ' တဲ့။

တကယ်တော့ သဘင်သည်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကုန်သည်လင်မယားဖြစ်ဖြစ် မိမိရဲ့ စီးပွားရေးအတွက်၊ အသက်မွေးမှုအတွက် ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်တွေ ပြုနေရပါတယ်ဆိုရင် 'သမ္မာအာဇီဝ' မဖြစ်ဘူး။ သမ္မာအာဇီဝနဲ့ အသက်မွေးတာ မဟုတ်ရင် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အောက်ကိုဆင်းရမှာပါပဲ။ ဒါကြောင့် မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဆုံးမတော်မူခဲ့တဲ့ သံချို... 'အမှားပြုရင်ဖြင့် လားမှုအပါယ်တူပါ

ဘယ်ဘယ်လူ မဟုတ်ဘူး၊ ကမ္ဘာလုံးဝါယာဒန်မို့ မသွေလှန်အမွေခံ စကန်ဖြစ်
လေမိမို့၊ လမ်းစစ်အမှန်ပင်'တဲ့။]

ကိုယ်ပြုတဲ့ကံက ကိုယ့်ကို အကျိုးပြုမှာပါပဲ။ 'ဒီတော့.. ကျွန်တော်
ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ကျွန်တော်ပြာသွားပြီ၊ ဦးနှောက်တွေ စားကုန်ပြီ။

ဆက်လက်ပြီး သမီး 'မြင့်မိုရ်ဦး' ထပ်မံမေးလိုက်သော မေးခွန်းနှင့် အောင်
ဆန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြန်လည်ဖြေကြားလိုက်သော အဖြေတို့သည် ကျွန်
တော်ဘဝအတွက်၊ ရှေ့ဆက်ရမည့် အချိန်များအတွက်၊ ကံမကုန်သေးသရွေ့
ဆက်လျှောက်ရမည့် ဘဝခရီးလမ်းကြောင်းအတွက် အလင်းတန်းတစ်ခု ဖြာ
ဆင်းလာဘိသကဲ့သို့ပင်။

မြင့်မိုရ်ဦး - အကယ်၍ ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးတစ်ယောက်ယောက်က
ရှုပ်ရှင်မရှိကံတဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ တရားအားထုတ်ခဲ့ရင်ကော ဘယ်ရောက်မလဲ)
(ဆရာတော် - ရုပ်ရှင်မရှိကံတဲ့အချိန်မှာ တရားအားထုတ်ခဲ့ရင်ကောဆိုတော့
ပြောရရင် 'အပါယာဒီဝ ဒုက္ခေသု အပတမာနေကတ္တာ မာရေတီတီမေဗ္ဗော'တဲ့။
တရား(ဓမ္မ)ဆိုတာ ဆင်းရဲတွင်းထဲ မကျရအောင် ဆောင်ထားတတ်တယ်တဲ့။
အပါယ်ဆင်းရဲမကျအောင်၊ အောက်တန်းမကျအောင် ဆောင်ထားပေးမှာပါပဲ။
တရားစောင့်သူကို တရားက ပြန်စောင့်မှာပါ။)

ဤတွင်.. ကိုယ့်ပီတိကိုယ် ခံစားပါရစေ။

ထိုအချိန်မှစ၍ မကောင်းမှုမှန်သမျှ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ ဒိဋ္ဌိ စသည်
တို့ကို မိမိနိုင်သလောက် အတတ်နိုင်ဆုံး နည်းပါးသွားအောင် လေ့ကျင့်ကာ
သဒ္ဓါတရား ပွားများစေပြီး ကုသိုလ်ရေးကိစ္စအဝဝတို့ကို ရှာဖွေလုပ်ဆောင်ခဲ့
သည်။ ငိုသံနှင့်စ၍ ငိုသံနှင့်ဆုံးရသော ဘဝလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် မိမိဘဝ
ကို လက်ဦးမှုရအောင် 'သတိ'ဆိုသည့် 'အပ္ပမာဒသတိ' တရားကို စဉ်ဆက်
မပြတ်မွေးရင်း လူမှုရေးကိစ္စ၊ သာသနာရေးကိစ္စ အဝဝတို့ကို ထမ်းဆောင်လာ
တော့သည်။ အမှားကိုပြုပြင်ခြင်းသည် ဘယ်သောအခါမှ အချိန်နှောင်းသည်၊
ဇရာဏ်ကျသည်မရှိ မဟုတ်ပါလား။

ဒါကြောင့် သဒ္ဓါတရားကို ယုံကြည်စွာဖြင့် မိမိစိတ်ကလေး ကောင်းမွန်
သန့်စင်လာအောင် ပြုပြင်ပြီး 'အပ္ပမာဒသတိ' တရားလေးဖြင့် စိတ်ကိုထိန်းကာ
ထွေးထွေး၊ ဝီရိယ တရားဖြင့် ရဲရဲရင့်ရင့်၊ ပြတ်ပြတ်သားသား၊ ရင့်ရင့်ကျက်ကျက်

စွမ်းအားထက်အောင် ပြုပြင်၍ ဆက်လျှောက်မိရာ အချိန်ပိုင်း၊ ရက်ပိုင်း၊ နှစ်ပိုင်း အတွင်း ပီတိများ ခံစားရပါတော့သည်။

ဤတွင်.. ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ဝန်ခံပါရစေ။

ကျွန်တော့်ဘဝလမ်းကြောင်း၏ အတိတ်မှဖြစ်ရပ်များ၊ အောင်မြင်မှုများတွင် သာယာနှစ်မွန်းမှုမှ ရုန်းထွက်နိုင်မည့်အသိ၊ စိတ်ဓာတ်များကို ပေးဆောင်ခဲ့သူ သည် ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ၊ နှစ်ဖက်သောမိဘများအပြင် ဘာသာ၊ သာသနာအကျိုး သယ်ပိုးကြသော ခုနစ်ရက်သားသမီး ဓမ္မမိတ်ဆွေ ဆရာသမားများ၊ ကျွန်တော်၏ဇနီး မြင့်မြင့်ခင်ဖေ (ခေါ်) ရွှေဇီးကွက်နှင့် ကျွန် တော်၏သား ပြည်သိမ်းကျော်၊ သမီး မြင့်မိုးရီဦးတို့ပင် ဖြစ်တော့သည်။ အနှစ်နှစ် အလလက အလိမ်းလိမ်းတက်နေသော ကျွန်တော်၏ ‘ကိုယ်ပိုင်ကြည့်မှန်’ကို ကျွန်တော်၏ သားသမီး၊ ဇနီးသည်တို့ကြောင့် ပြန်လည်၍သုတ်ခါကာ ကြည့်ခွင့် ရလိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဤတွင်.. ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ် ရေးပါရစေ။

မြင်းမိုရ်တောင်ဦး မကကျူးသည့် ကျေးဇူးဂုဏ်ရှင် အနန္တမေတ္တာရှင် မိခင်၊ ဖခင်တို့အပေါ် ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာဦးနှုန်းစေခဲ့သည့် အကုသိုလ်အမှုိက်များကို ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏သီလကို လုံခြုံမှုအပြည့် အဝထားကာ မေတ္တာတရားကိုရှေးရှု၍ သဒ္ဓါ၊ ဒါန၊ သီလ စွမ်းအားများနှင့် ကျေးဇူးရှင် ခုနစ်ရက်သားသမီး၏ နာရေးကိစ္စအဝဝကို မိမိခန္ဓာကိုယ်အားရင်း ကာ တစ်တပ်တစ်အား ထမ်းဆောင်၍ ပြန်လည်ကျေးဇူးဆပ်ခဲ့ပါသည်။ မိမိတွင် ကောင်းကျိုးပေးလာလျှင် အကျိုးရှိအောင်နေဖို့၊ ကုသိုလ်ကံကို တိုးပွားရင်း တိုး ပွားလာအောင်လုပ်ဖို့၊ ‘ဪ.. ငါဟာ သံသရာခရီးသည်တစ်ယောက်ပါလား၊ သံသရာတစ်ခုလုံးမှာ ငါ အမြဲနေရမယ့်နေရာ တစ်နေရာမှ မရှိပါလား’ ဟူသော ဉာဏ်မျက်လုံးအသိ၊ ယခု ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၊ မွေးဖွားတဲ့နေ့မှစပြီး ယနေ့အထိ မိမိ အတွက် ဘာများကျန်တာရှိလဲ၊ လောကကြီးအတွက်ကော ဘာများထမ်းရွက်ပြီး ပြီလဲ။ ပထမအရွယ်မှာ ပညာရှာမယ်၊ ဒုတိယအရွယ်မှာ စီးပွားရှာမယ်၊ တတိယ အရွယ်မှာ တရားဘာဝနာရှာမယ်လို့ ပုံသေမှတ်လို့ မရနိုင်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမပိုင်၊ ပထမအရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ်မှာ မသေစေရဘူးလို့ ဘယ်သူ့ကမှ အာမခံချက် မပေးထား။ ဒီတော့.. ဒါနလေးရနိုင်ရင် ဒါန၊ သီလလေးရနိုင်ရင် သီလ

မေတ္တာဘာဝနာလေးရနိုင်ရင် မေတ္တာဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာအသိလေးရနိုင်ရင် ဝိပဿနာအသိလေး စသည်ဖြင့် အကန့်လေးများ၊ အသိတရားလေးများနှင့် တီယံဖို့ကျန်မယ့် အင်အားများကို စုစည်းပေါင်းစည်း၊ စုစည်းမှုကို အစည်းမပြေ သွားစေရန် သတိတရားနှင့် နေထိုင်သွားလာကာ ‘နာရေးကူညီမှုအသင်းကြီး’တွင် လူမျိုး၊ ဘာသာမရွေး၊ ဆင်းရဲ-ချမ်းသာ အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး ခုနစ် ရက်သားသမီးတို့၏ ပူဆွေးသောကမီးများကို တတ်အားသရွေ့ ကင်းပျောက် သွားအောင်၊ လျော့ပါးသွားအောင် ကျွန်တော်၏ ဘဝအနှစ်များရှိရာအရပ်သို့ စစ်ကိုင်း ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ‘အများအကျိုး ရွက်သည်ပိုးက၊ ခန်းခနဲ ဆိုကဲ့ရဲ့လည်း၊ မရွံ့မစောင်း၊ ကိုယ့်လမ်းကြောင်းကို၊ စိတ်ကောင်းနှင့် ယှဉ်၊ ရှေးရွှင်လော့’ ဟူသော ဆိုဆုံးမစကားအတိုင်း ရှေ့သို့ချီတက်ဆဲ၊ ချီတက် ခြံပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဤတွင်.. ‘ကားကို ဘယ်မောင်းတာလဲ။ ရေဝေးက ရှေ့လမ်းလေ’ ဟု ကျွန်တော်၏ဘေးတွင် လိုက်ပါလာလျက် မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက် လုပ် ဆောင်ပေးသော ကျွန်တော်၏ဇနီး ရွှေမီးကွက်၏ သတိပေးသံကြောင့် ကျွန်တော် ၏ ‘ဤတွင်.. ဤတွင်..’ ဟူသော အတွေးများ ပြတ်တောက်သွားတော့သည်။ ‘ဤ.. သတိ၊ သတိတရား.. အပူမာဒ မမေ့မလျော့ကြဖို့ အဲဒီလောက်ကို အရေးကြီးပါလား’ ဟူသော အသိတရားနှင့်အတူ ပစ္စုပ္ပန်တွင် ကျွန်တော် လုပ် တိုင်သွားလာ လှုပ်ရှားနေသောဖြစ်ရပ်ကို သုံးသပ်ကြည့်မိသည်။

ကျွန်တော်သည် ၁၀-၅-၂၀၀၂ (သောကြာနေ့) နံနက် ၁၀ နာရီတွင် သန်လျင်မြို့နေ အမျိုးသားစာပေဆုရ ဆရာကြီး တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် (အသက် ၇၃ နှစ်)၏ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားပြီဖြစ်သော ရုပ်ကလာပ်ကို ရေဝေး သုသာန်ရှိရာသို့ စာရေးဆရာမ သန်းမြင့်အောင်၊ ကျွန်တော်၏ဇနီး ရွှေမီးကွက် နှင့်အတူ သယ်ယူပို့ဆောင်နေခြင်းပါတကား။

ဆရာကြီးတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ ‘သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ခေါ်မည်ခိုင်’၊ ‘တစ်ပြည်သူမရွှေထား’၊ ‘သူ့ကျွန်မခံပြီ’ စသည့် အောင်မြင်မှုများစွာ ရရှိခဲ့သည့် စဉ်ကောင်းများကို ကျွန်တော်သည် ရုပ်ရှင်အသွင် သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရသူလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ဆရာကြီး၏ ‘တစ်ပြည်သူမရွှေထား’ဇာတ်လမ်း(စာပေ)ဖြင့် ကျွန်တော် အနှစ်နှစ်အလလ စောင့်စားမျှော်လင့်ခဲ့ရသော အနုပညာရှင်တို့၏

သမိုင်းကြောင်းမှတ်တိုင်၊ မှတ်တမ်း၊ အထင်ကရဖြစ်စေမည့် ‘အကယ်ဒမီရွှေစင်ရုပ်ဆွဲ’ ဟုဆိုသော ရုပ်ဝတ္ထုကို ကျွန်တော်၏ အနုပညာလမ်းကြောင်း သက်တမ်းတစ်ခုပေါ်တွင် တစ်ခုတည်းသော မှတ်တိုင်တစ်တိုင် စိုက်ထူခွင့်ရရှိခဲ့သည်။

ဆရာကြီး တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်သည် ‘အပြင်ရန်’ ဖြစ်သော နယ်ချဲ့တိုင်းတစ်ပါးတို့၏ ကျူးကျော်စော်ကား လွှမ်းမိုးမှုမှ တွန်းလှန်လိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာစေသော ပြည်သူ့အကျိုးပြု၊ နိုင်ငံ့အကျိုးပြု၊ ဘာသာအကျိုးပြု စာပေများ ရေးသား၍ အများအကျိုး သယ်ပိုးခဲ့သလို မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ‘အတွင်းရန်’ ဖြစ်သော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတည်းဟူသော ကိလေသာတဏှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး တွန်းလှန်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးသည် ဤတစ်ဘဝအတွက် ‘တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်’ တည်းဟူသော မှတ်တိုင်တစ်ခုကို သမိုင်းတင်ရစ်စေခဲ့ပြီ။ နောင်သံသရာအတွက် ဝိပဿနာဘာဝနာကို အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ပွားများအားထုတ်ကာ ဤဘဝ၌ ဤခန္ဓာကိုယ်ကို တန်ဖိုးရှိအောင် နေထိုင်အသုံးချ သွားခဲ့သူဖြစ်တော့သည်။

ဤတွင်.. ဆရာကြီး၏ ရုပ်အလောင်းအား ကျွန်တော်တို့ နာရေးကူညီမှု အသင်းကော်မတီဝင်များ၊ ရေဝေးသုသာန်မှ ဝန်ထမ်းများ အကူအညီနှင့် မော်တော်ယာဉ်ပေါ်မှချကာ တွန်းလှည်းနှင့်တစ်ဆင့် ရေဝေးသုသာန် ရေခဲတိုက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေပြီ။

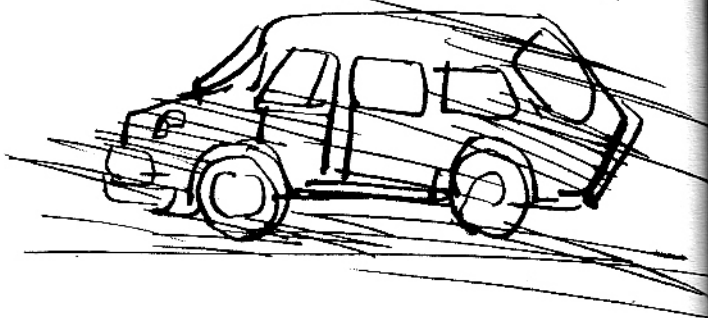
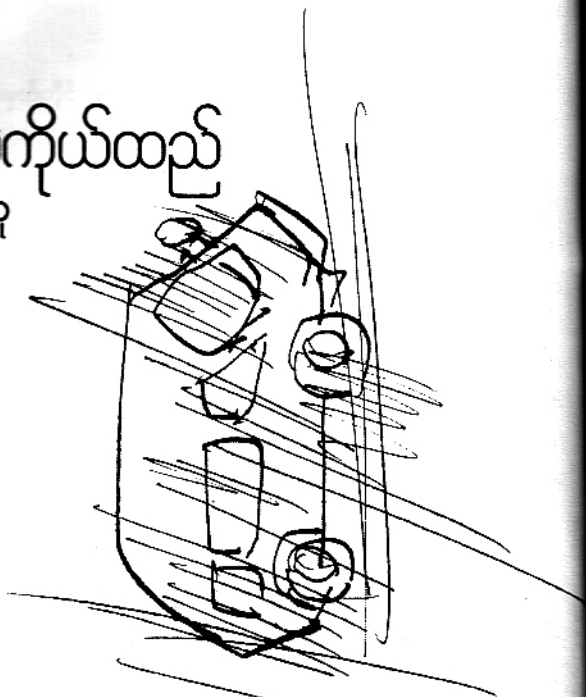
ရေခဲတိုက်တွန်းတံခါးကြီး၏ ‘ဂျိုင်းခနဲ’ ပိတ်လိုက်သောအသံသည် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးကို တုန်လှုပ်သွားစေသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ကျွန်တော်၏ ဦးနှောက်၌ အသိတရား အလင်းတန်းတစ်ခု ‘ဒိန်းခနဲ’ ဝင်လာတော့သည်။

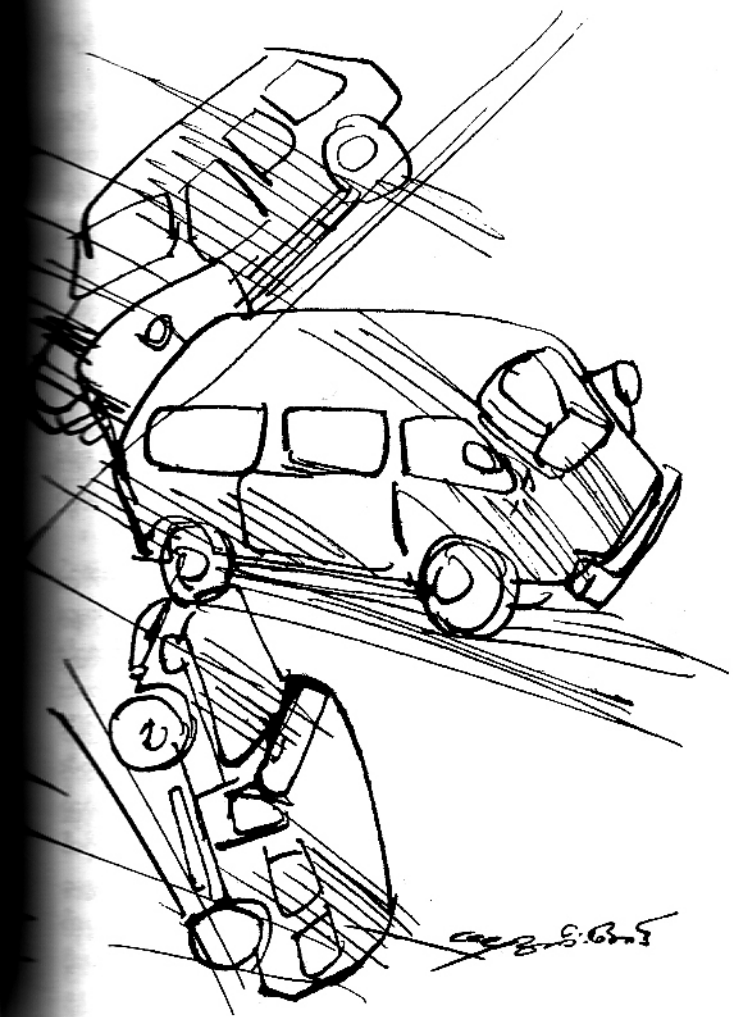
ဆရာကြီးသည် သူ၏ မွန်မြတ်လေးစားထိုက်သော စာပေပညာရပ်ဖြင့် ‘ပြင်ပရန်’ ကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက် ကာကွယ်ခဲ့သကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့သည် မိမိတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ ‘အတွင်းရန်’ ဖြစ်သော ‘တဏှာ’ ၏ ကျေးကျွန်မဖြစ်အောင် ပထမဦးစွာ စိတ်ဇွဲသန်သန်ဖြင့် ရဲစိတ်ရဲမာန်မွေးကာ ဦးတည်မပျက်ရှေ့ဆက်ရန်သာ။

ထို့ကြောင့်.. ဤတွင်.. တဏှာကျွန်မခံပြီ...။

အခမဲ့ကိုယ်ထည်
ကျော်သူ

အခမဲ့ကိုယ်ထည် ကျော်သူ

အခမဲ့ကိုယ်ထည်

‘ကိုယ်တည်းတစ်ယောက်၊ ဆင်းရဲရောက်လို့၊ ကိုယ့်နောက်အများ၊ ချမ်းသာပွားမှု၊ တစ်ပါးဖြစ်ထွေ၊ ဆင်းရဲစေတော့’ ဟူသော ဆုံးမဩဝါဒစကားသည် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်၏သူငယ်ချင်းငါးယောက်အတွက် များလားဟု...

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ရေမိုးချိုးသန့်စင်ပြီးလျှင် မိမိအတွက် တစ်နေ့ကုန်သုံးစွဲရမည့် အင်အားများအတွက် လိုအပ်သော အာဟာရများ ဖြည့်ဆည်းပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကျွန်တော်တို့၏ ‘နာရေးကူညီမှုအသင်းကြီး’ အား လာရောက်အကူအညီတောင်းကြသော နာရေးရှင်တို့၏ အိမ်၊ ဆေးရုံ စသည့်နေရာများကို သွားရောက်ကြပြီး သေဆုံးသွားသော ဆင်းရဲ-ချမ်းသာ လူမျိုး၊ ဘာသာမရွေး ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့၏ ရုပ်ခန္ဓာအား သယ်ဆောင်ကာ ရေဝေး၊ ထိန်ပင်၊ ထားဝယ်ချောင် စသည့် သုသာန်များသို့ သွားရောက်၍ အခမဲ့ပို့ဆောင်ပေးရတော့သည်။ ဤတွင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စရပ်များကို ဘေးချိတ်ထားကာ တစ်ပါးသူတို့၏ ဒုက္ခကို မျှဝေခံစားကာ သူတို့၏ဝန်ကို ပေါ့ပါးသွားရအောင် လုပ်ဆောင်ပေးရမည် မဟုတ်ပါလား။ ဤသို့ လုပ်ဆောင်ပေးနေရသည်ကိုပင် ‘ဝဋ်’ ဟု မဆိုထိုက်ချေ၊ မဆိုသင့်ပေ။

လူသားတိုင်း လူသားတိုင်း နောက်ဆုံးသွားရမည့်လမ်းသည် တစ်လမ်း

ထည်းရှိသည်။ ဤလမ်းကိုသွားကြစဉ် ကျန်ရစ်ခဲ့သူတို့၏ နှလုံးသားကြေကွဲမှု ချွေးမတတ်ခံစားရမှုတို့ကို ကရုဏာသက်စွာဖြင့် သူတို့၏ ‘အသုဘဝန်’ကို သူတို့ကိုယ်စား ဝိုင်းဝန်းကူညီမှုတစ်ရပ်ပင်။ ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ်ရေးကြမည့်သူများထဲတွင် ကျွန်တော်တို့သည် မည်သို့သော အခက်အခဲ၊ အနှောင့်အယှက်များ၊ တွဲခဲ့ရသူချစ်များနှင့် ကြုံတွေ့စေကာမူ နောက်မဆုတ်ဘဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရှေ့သို့ခရီးဆက်ကြမည့်၊ မှတ်ကျောက်တင်ခံနိုင်မည့်သူများပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ သမိုင်းကြေးမုံမှန်များသည် ဖြူစင်သန့်ရှင်း ကြည်လင်တောက်ပနေမည်သာ ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရံဖန်ရံခါ နာရေးကိစ္စများ လိုက်လံဆောင်ရွက်ကြစဉ် လမ်းမပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့အား ရပ်တန့်တားဆီး၍ ‘လူနာအရေးကြီးနေလို့ပါ။ သေးရုံကိုတစ်ဆိတ်လောက်’ ဟူသော အကူအညီတောင်းခံမှုများကိုလည်း ကြုံကြိုက်ရသေးသည်။ ဤအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် အချိန်မဆိုင်းဘဲ သူတို့ သွားလိုရာဆေးရုံသို့ လိုက်လံ၍ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ရသေးသည်။

များသောအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သွားလာရသည့် ခရီးလမ်းတို့ကား ကြမ်းတမ်းလှသည်။ ချိုင့်များ၊ မြောင်းများ၊ ခဲကျိုးများ၊ ရေအိုင်၊ ရေဗွက်များကို နေ့စဉ်ကျော်ဖြတ်သွားလာရမှုတို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ ဖိနပ်များပင်လျှင် စုတ်ပြတ်ပွန်းပဲ့ကုန်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ နာရေးရှင်မိသားစုတို့၏ သောကအပူမီးတို့သည် ပေါက်ကွဲလွှင့်စင်ကာ ‘မေမေ့ကို ခေါ်မသွားရဘူး’၊ ‘ဖေကြီးကိုထားခဲ့’ ဟူသော အော်ဟစ်ငိုသံနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့၏ ကျောကုန်းများ၊ ရင်ဘတ်များကို လက်သီးနှင့် ထုခြင်းများကိုလည်း ခံစားတွေ့ကြုံရသည်။

ထို့အပြင် ကျွန်တော်တို့၏ စေတနာဖြင့် အခမဲ့လုပ်ဆောင်ပေးမပေးနေကြသော နာရေးကိစ္စများကို သွားရောက်ကူညီရာတွင် ‘ဒီဘက်လမ်းက မဝင်ရဘူး၊ ယိုဘက်လမ်းက မထွက်ရဘူး’ စသည်ဖြင့် လမ်းခရီးကိုပိတ်ဆို့ခြင်း၊ တားမြစ်ခြင်းများ ကြုံတွေ့ရသည်။ အယူစွဲလမ်းမပင်ဖြစ်တော့သည်။ လူအချင်းချင်း နှိုင်းပင်းကြပါ၊ ကူညီကြပါ၊ ဖေးမကြပါ၊ မေတ္တာစိတ်ကလေးမွှေးပြီး ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ကလေး ထားကြစေလိုသည်။ မိမိတို့အားလုံး နောက်ဆုံးသွားရမည့်

လမ်းက တစ်လမ်းတည်းပင် မဟုတ်ပါလား။ အယူသီးမှုများ ကင်းဝေးကြပါစေ။
 တစ်နေ့က ရေပေးသူသန်သို့ ငွေကြေးနှမ်းပါးသော လူတစ်ဦး၏ နာရေး
 ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ကျွန်တော်တို့ မီးသဂြိုဟ်ပေးရန်အသွား သုသာန်တွင် တခြားသော
 နာရေးကိစ္စတစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ရသည်။ သူတို့၏နာရေးသည် စည်ကားလိုက်သည့်
 ဖြစ်ခြင်း၊ တော်တော်လေး ငွေကြေးတတ်နိုင်သည့် မိသားစုထဲမှ ဆုံးပါးသွား
 သည့် နာရေးကိစ္စတစ်ခုဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သယ်ဆောင်လာသော သေဆုံး
 သူ၏ နောက်ဆုံးခရီးကို လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးရှာသော နာရေးရှင်သည် လိုက်လံ
 ပို့ဆောင်ရန် ကားပင်မငှားနိုင်။ ကျွန်တော်တို့၏ နာရေးကူညီမှုအသင်းကားနှင့်
 လိုက်ပါပို့ဆောင်ရသည်။ တစ်ဖက်နာရေးပို့ဆောင်ကြသောသူတို့သည် ကိုယ်
 ပိုင်ကားကြီး၊ ကားလေးအသွယ်သွယ်နှင့် အလွန်အလွန် ကွာခြားလှပါသည်။
 အထက်ပါ ကွာခြားမှုမြင်ကွင်းကို ကျွန်တော်တို့၏ နာရေးရှင်မြင်တွေ့သော စိတ်
 အားငယ်စွာဖြင့် သူ၏သေဆုံးသွားသော ဆွေမျိုးသားချင်းကို မီးသဂြိုဟ်စက်
 ထဲသို့ နှေးကွေးသောခြေလှမ်းဖြင့် သိမ်ငယ်စွာထည့်လိုက်တော့သည်။ တစ်ဖက်
 မှလည်း ချမ်းသာသောအသိုင်းအဝိုင်းမှ သေဆုံးသူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း မီး
 သဂြိုဟ်စက်ထဲသို့ ဝိုင်းဝန်း၍ထည့်လိုက်သည်။

ဤတွင် အဖြေတစ်ခုထွက်လာသည်။ မည်သို့ပင် ဆင်းရဲဆင်းရဲ၊ မည်
 သို့ပင် ချမ်းသာချမ်းသာ သူတို့၏ နောက်ဆုံးခရီးကား ဤလမ်းခရီးတစ်ခုပင်
 ဖြစ်တော့သည်။ ဤခရီးလမ်းကိုသွားသော် မိမိပိုင်ယောကျ်ား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊
 ဆွေမျိုးသားချင်းအပြင် ရွှေ၊ ငွေ၊ လက်ဝတ်ရတနာများ ဘာဆိုဘာမျှ မပါသွား
 နိုင်ချေ။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ၊ ကုသိုလ်နှင့် လောဘ၊ မောဟ၊ ဒေါသ၊ အကု
 သိုလ်ကံတို့ကိုသာ မိမိတို့သယ်ဆောင်သွားနိုင်တော့သည်။ 'အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ'
 ဆိုသည်ကို ကောင်းစွာရှုမြင်သိရှိ၍ မမေ့မလျော့သော သတိတရားများ၊ အပ္ပမာဒ
 တရားများ မွေးကြဖို့လိုတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အရွယ်လေးရလာပြီ ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ကျွန်တော်တို့
 လုပ်ဆောင်ထမ်းရွက်နေကြသော နှလုံးရောဂါ၊ တီဘီရောဂါ၊ အေအိုင်ဒီအက်စ်
 ရောဂါသည်အပြင် အခြားအခြားသော ရောဂါမျိုးစုံနှင့် ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်း
 သွားသော သူတို့၏ရုပ်ခန္ဓာများကို သုသာန်သို့ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးနေစဉ် အချိန်

ကာလအတွင်း ကျွန်တော်တို့၏ ကျန်းမာရေးသည်လည်း ရံဖန်ရံခါ ချွတ်ယွင်းမှုများလည်းရှိသည်။ ထိုအခါ ဆေးခန်း၊ ဆရာဝန်တို့ကို သွားရောက်ကုသမှုခံရသေးသည်။ လောကကြီးတွင် မည်သည့်အရာမျှ မတည်မြဲ။ အားလုံးသည် ဖြစ်လိုက်၊ ပျက်လိုက်၊ ပျက်လိုက်၊ ဖြစ်လိုက်နှင့် သံသရာသည် လည်ပတ်နေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သည်သံသရာမှလွတ်မြောက်ရာ ချမ်းသာအစစ်ရှိရာအရပ်သို့ ဆောက်အောင် ကျွန်တော်တို့သည် ကြိုးစားကြရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် 'ဆင်းရဲရင်နှိပ်စက်ကြလိမ့်မယ်၊ ချမ်းသာအောင်လုပ်' ဟူသော 'ဗုဒ္ဓဘာသာကွန်း' ၏ ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ပြုထားကြသည်။ သေဆုံးသွားပြီဆိုပါက ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် မသေခင်၊ သေမင်းလက်မဦးခင် မိမိရနိုင်သလောက် သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ် စသည့်ချမ်းသာအစစ်တို့ကို သယ်ဆောင်ဖြည့်ဆည်းကြဖို့ လိုအပ်ပေသည်။ ဤအတွက် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်၏သူငယ်ချင်းငါးယောက်အတွက်တော့ စိတ်ချရပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သီလလုံးဝလုံခြုံသည်။ ကုသိုလ်ရေးအတွက်လည်း ဘာဝနာပွားများနေသူတို့ဖြစ်သည်။ ဘုရားကြိုက်တဲ့ငါးယောက်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ပါဝင်သည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်တို့ကို မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။ ကျွန်တော်၏နာမည် 'ဗ/၉၁' ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏သူငယ်ချင်းများမှာ 'ဗ/၄၇၉၄'၊ 'လ/၆၈၅၉'၊ 'အ/၉၅၄၃'၊ '၁က/၅၆၇၀' တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ရေမိုးချိုးသန့်စင်ပေးကြသော 'နာရေးကူညီမှုအသင်းကြီး' ၏ မော်တော်ယာဉ်ဝန်ထမ်းများ တစ်နေ့ကုန်သွားလာလှုပ်ရှားပြီး ကုသိုလ်ရေးကိစ္စအဝဝတို့ကို လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်ရန် ဓာတ်ဆီ၊ ဒီဇယ်တို့ကို မေတ္တာဖြင့် လာရောက်ထုတ်အိန်း ဖြည့်ဆည်းပေးသော 'ကိုသူရိန်စိုးနှင့် ဇနီး မေသူဝင်း'၊ ကျွန်တော်တို့၏ ပေါက်ပြဲပျက်စီးကုန်သော တာယာများကို မေတ္တာဖြင့် လာရောက်လှူအိန်းပေးသော 'ကိုရဲကိုကိုနှင့် ဇနီး ချိုချိုမြင့်ဇော်(A1တာယာ)'၊ ကျွန်တော်တို့အားကျန်းဖြစ်၍ ကားဝပ်ရှေ့၊ စက်ပြင်ဆရာတို့ထံ လိုက်လံပို့ဆောင် ကူညီပေးမပေးသော 'ဦးအောင်ဌေး၊ ဦးမိုးကျော်သူ၊ ဦးအေးလွင်(မိုက်)နှင့် ဦးအောင်အောင်'

တို့အပြင် ကျွန်တော်တို့ နားဖို့၊ နေဖို့၊ ထိုင်ဖို့၊ အိပ်ဖို့ စသည်ဖြင့် နေရာပေးထားသော သင်္ဘန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ သုဒဿနလမ်း၊ ၁၆/၂ ရပ်ကွက်ရှိ ဇောတိကာရာမ၊ ဗြဟ္မဝိဟာရ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးဥတ္တရတို့ကို ကျေးဇူးအနန္တ အထူးတင်ရှိပါသည်။ ‘စုပေါင်းညီညာ အောင်ကြောင်းဖြာ’၊ ‘စည်းလုံးခြင်းသည်အင်အား’၊ ‘တကယ်ဖြစ်ချင်တကယ်လုပ် အဟုတ်ဖြစ်ရမယ်’ ဆိုသော ဆောင်ပုဒ်များအတိုင်း ကျွန်တော်တို့သည် လူသားတို့၏ လူမှုရေးကိစ္စတို့ကို လိုက်လံအခမဲ့ကုသိုလ်ယူရာတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လက်တွဲလုပ်ကိုင်လိုသူ တို့ကိုလည်း အစဉ်သဖြင့် လက်ကမ်းကြိုဆိုလျက်ပါ။

တစ်နေ့.. ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ အခမဲ့ကုသိုလ်ယူမည့် ညီငယ်တစ်ယောက် ရောက်လာပြန်သည်။

သူ့အမည်က ‘၆က/၄၉၂၂’ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့၏ အနီးအနားတွင် ‘နာရေးကူညီမှုအသင်းကြီး’ မှ အမှုဆောင်များဖြစ်ကြသော ဒေါ်ရွှေဇီးကွက်၊ ဒေါ်သန်းမြင့်အောင်၊ ဒေါ်ခင်လှဝင်း၊ ဒေါ်ဥမ္မာစိုး၊ ဦးမျိုးဇင်လင်း၊ ဦးဝင်းထွန်း၊ ဦးကျော်ကျော်လွင်၊ ဦးအေးထွန်း၊ ဦးအေးညွန့်၊ ဦးမောင်မောင်တို့ ဝိုင်းဖွဲ့၍ ပြောဆိုနေသော စကားများကို ကျွန်တော်တို့ ကြားလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ဝမ်းသာပီတိ ဝမ်းဆီထိသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ လုပ်ရပ်လုပ်အားများအတွက် ဂုဏ်ယူမိသည်၊ ပီတိဖြစ်မိသည်။ ယင်း ‘ပီတိ’ သည် ယခုဘဝအတွက် ‘အဖိုးတန်ဆုံးပီတိ’ ပင် ဖြစ်တော့သည်။

‘ဒီကားလေးတွေ ဒီလောက်တောင် မညည်းမညူဘဲ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ လက်တွဲပြီး နာရေးကိစ္စတွေကို လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးနေတော့ သူတို့လည်း ဒီဘဝကနေ နောင်ဘဝကျရင် ပါဂျဲရီး၊ ပရာဒို ဘဝတွေ ရောက်သွားကြရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်’ တဲ့။

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့သာ ယခုလက်ရှိဘဝမှာ သက်ရှိလူသားတွေဖြစ်နေကြရင် နောင်ဘဝကျရင်...’ ။

(နာရေးကူညီမှုအသင်းကြီးတွင် လာရောက်၍ ကိုယ်ကျိုးမဖက်၊ အများအကျိုးအတွက် ငွေအားဖြင့် လာရောက်လှူဒါန်းအားပေးကြသော မြင့်မြတ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ လူသားများနှင့် သက်မဲ့မော်တော်ယာဉ်များအား ဤဆောင်းပါးဖြင့်

မှတ်တမ်းတင်၊ မှတ်ကျောက်တင် ဂုဏ်ယူမိပါကြောင်း...။)

‘အနိမ့်ကျဆုံးသော ကုသိုလ်အလုပ်မျိုးသည် မြင့်မြတ်သောစိတ်ဓာတ်ရှိသူတို့၏ အလုပ်ဖြစ်ပေသည်’

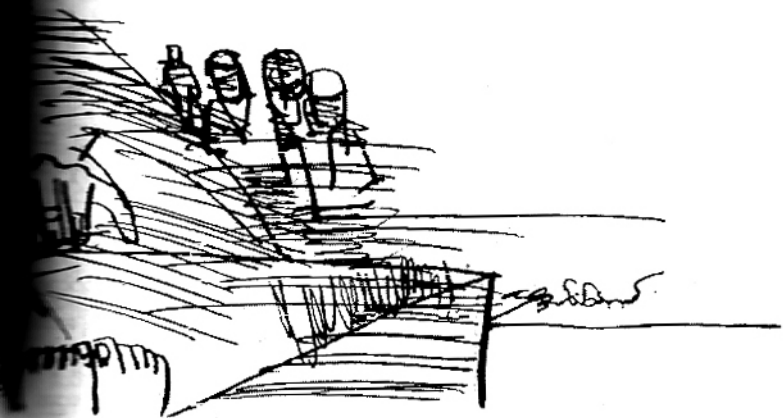
ကျော်သူ

मिनी

मन
जोस

ရိက္ခာ
ကျော်သူ

ရိက္ခာ

ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်အား အောင်ပန်းမြို့ (သို့မဟုတ်) ကလောမြို့၏ သုသာန်တွင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်မှု ပြုတော့မည်လား...။

ကျွန်တော်၏မိသားစု၊ ကျွန်တော့်၏ ဇာတိချက်မြှုပ်ဒေသနှင့် ဝေးလံသော အရပ်ဒေသတွင် ကျွန်တော်ဇာတိသိမ်းရတော့မည်လား...။

ကျွန်တော်၏ အပေါင်းအသင်းများနှင့် စိတ်တူကိုယ်တူ ကုသိုလ်ရေးကိစ္စ အဝဝတို့ကို လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ကြသော နာရေးကူညီမှုအသင်းကြီး၏ သွေးသောက်ရဲဘော်တို့နှင့် ဝေးကွာပြီလား...။

ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့၏ နာရေးကိစ္စအဝဝကို တက်ကြွစွာလုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်၏ နာရေးကိစ္စသည် လူမသိ၊ သူမသိနှင့် ဖြစ်တော့မည်လား... ဟု 'လား'ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော်၏ရင်ခွင်တွင် ပဲ့တင်ထပ်မှုများ ရိုက်ခတ်နေဆဲပင်။

ပြီးခဲ့သည့် သြဂုတ်လကဖြစ်သည်။ မှတ်မှတ်ရရ သြဂုတ်လ ၁၆ ရက်နေ့၊ အဲဒီနေ့.. အဲဒီအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏သားဖြစ်သူ မောင်ပြည်သိမ်းကျော်တစ်ယောက် နိုင်ငံခြားသို့ ပညာသင်ရန် ထွက်ခွာမည့်အချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် သား၊ သမီး၊ ဇနီးသည်တို့နှင့်ဝေးရာ ရှမ်းပြည်နယ်၊ ကလောမြို့တွင် သားသမီးတို့၏ ပညာသင်ကြားမှုတွင် အထောက်အပံ့ရစေရန်အတွက်၊ ပညာ

ဆင်စရိတ်ပံ့ပိုးရန်အတွက် လူမှုရေးကိစ္စတို့ကို ခေတ္တရပ်နားကာ ရပ်ရှင်၊ ဗီဒီယို
 ဇာတ်ကားသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ ရိုက်ကူးပေးနေစဉ်ဖြစ်သည်။ 'အညှိုး'အမည်ရှိ
 ဒါရိုက်တာကိုမြတ်ဆွေရိုက်ကူးသော ဇာတ်ကားကိုရိုက်စဉ် မြင်းပေါ်မှကျကာ
 ဦးခေါင်း၊ လက်၊ နံရိုးတို့ ထိခိုက်ခဲ့ရသည်။ အရှိန်နှင့်လာသောမြင်းကို ဇက်ကို
 ဆွဲလိုက်ရာ မြင်းသည် ပါးတပ်ရပ်လိုက်မှုကြောင့် ကျောက်တွင်းလမ်းကျင်းထဲ
 သို့ ဝက်ပက်စက်စက် ဦးခေါင်းနှင့် မြေကြီးကို ရိုက်မိကာ ပြန်အကျတွင် မိမိ၏
 တံတောင်ဆစ်သည် မိမိ၏နံရိုးကြားသို့ဝင်၍ ခေတ္တမျှသတိလစ်ကာ နာကျင်မှု
 ဝေဒနာပေါင်းစုံ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော့်အား ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့
 သားများက မော်တော်ကားဖြင့် အောင်ပန်းမြို့ ခုတင် ၇၀၀ ဆေးရုံသို့သယ်
 ဆောင်ကာ ဆေးရုံရှိ ဆရာဝန်ကြီးများ၊ ဆရာဝန်မကြီးများက ဇာတ်မှန် ဦးခေါင်း
 တွင်နှစ်ချပ်၊ နံရိုးတွင်တစ်ချပ်ရိုက်ကာ ဆေးထိုး၊ ဆေးကျွေးခြင်းဖြင့် ဂရုတစိုက်
 ကြပ်မတ်ကုသပေးတော့သည်။ ကွဲသွားသော ဦးခေါင်း၊ နဖူးမှာ ဖြာဆင်းနေ
 သော သွေးများနှင့်အတူ နံရိုးအတွင်းမှ အထိမခံနိုင်သော ဝေဒနာများအပြင်
 မိမိအား သယ်ဆောင်လာသော တွန်းလှည်းပေါ်တွင် ကျွန်တော်သည် ဆေးရုံ၏
 မုတ်နှာကြက်မှ မီးချောင်းများကို ကြည့်ကာ၊ ကြည့်ကာ ဝေဝါးစွာဖြင့် ငါသေ
 တော့မှာပါလား။ ငါ့ရဲ့မိသားစု ဘယ်လိုခံစားမလဲ။ ငါ့ရဲ့ နာရေးကုညီမှုအသင်း
 သူ အသင်းသားများ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ စသည်ဖြင့် ရှုပ်ထွေးပွေလီ ဝေဝါး
 မှုများ ထပ်ခါ၊ ထပ်ခါနှင့် အားကိုးရာကို ရှာမိတော့သည်။

'မိမိကိုယ်တိုင် ဒဏ်ရာရဖူးမှ သူတစ်ပါး၏ အမာရွတ်ကို ထောက်ထား
 ကြင်နာနိုင်သည်' ဟူသော စကားနှင့် 'မိမိကိုယ်တိုင် ငိုဖူးမှ သူတစ်ပါး၏ရွိုက်
 သံတို့ နားလည်နိုင်သည်' ဟူသော ဆောင်ပုဒ်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ 'နာရေး
 ကုညီမှုအသင်းကြီး' ၏ ဆောင်ပုဒ်များဖြစ်သည်နှင့်အညီ ကျွန်တော်သည် ဤ
 ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ပြု၍ ကိုယ်ချင်းစာနာမှုအပြည့်နှင့် ခုနစ်ရက်သားသမီး
 တို့၏ နာရေးကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်ပေးနေခြင်းဖြစ်၍ မိမိခံစားနေရသော ဝေဒနာ
 အရပ်ရပ်တို့ကို လျစ်လျူရှုနိုင်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်း၊ နှလုံးသားတွင် ကျွန်တော်သေလို့မဖြစ်
 သေး၊ ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်အား သင်္ဂြိုဟ်လို့မဖြစ်သေး။ 'သင်္ဂြိုဟ်' ဟူသော

ကောင်းမှာ သင်္ကဟံဟူသော ပါဠိမှ လာခြင်းဖြစ်သည်။ သင်္ကဟံ=ထောက်ပံ့
ကူညီခြင်းဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်အဖို့ ရှင်သန်နေချိန်တွင် သူ့ကိုယ်သူ ဖေးမ
စောင့်ရှောက်နိုင်ခြင်းမရှိတော့။ ရှင်သူတို့ကသာ ဝိုင်းပြီး(သင်္ဂြိုဟ်မှု)ပြုကြရတော့
မည်။ သူ့အတွက် နောက်ဆုံးကူညီရခြင်းပင်။

ဤတွင် ကျွန်တော်၏ နောက်ဆုံးအချိန်ဟု အဖြစ်မခံနိုင်။ ငါ မသေရ
သေးဘူးဟေ့ဟု စိတ်ကိုတင်းထားမိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်.. မိတ်ဆွေ.. ငါ့အနားက ဖြတ်သွားတဲ့အခါ
သတိပြုလိုက်စမ်းပါ။ ငါလည်းပဲ တစ်ခါတုန်းက မင်းလိုပဲ အသက်ရှင်ခဲ့ဖူး
တာပါပဲ။ မင်းလည်း တစ်နေ့ကျရင် အခု ငါ့လိုဖြစ်လာမှာပါ။ ပြင်ဆင်စရာရှိ
သမျှ ပြင်ဆင်ပြီးရင် ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ပေ။ နေမဝင်ခင် ရိက္ခာပြင်ပါ။ (အနိစ္စ၊
ဒုက္ခ၊ အနတ္တ)တဲ့ဗျာ'

ဤတွင် ကျွန်တော်၏ရိက္ခာအတွက် ကျွန်တော်သယ်ဆောင်မှု၊ ကျွန်တော်
ထုပ်ပိုးမှု၊ ကျွန်တော်စုဆောင်းမှုများသည် ကျွန်တော့်အတွက် မဖူလုံသေး၊ မပြည့်
စုံသေး၍ ကျွန်တော် မသေချင်သေး။ ကျွန်တော့်အား သင်္ဂြိုဟ်မှုပြုလုပ်ရန် ကျွန်
တော်လက်မခံနိုင်သေး။

ကျွန်တော့်မိသားစုအတွက် အတိုင်းအတာတစ်ခု၊ အဆင့်တစ်ခု ရရှိအောင်
ကျွန်တော် ပြုလုပ်ထမ်းရွက် သယ်ပိုးပြီးဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်ရိက္ခာအတွက်
ကျွန်တော်၏ စုဆောင်းမှုကား နည်းပါးသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် လူသား
တို့၏ နာရေးကိစ္စအဝဝနှင့် မိမိ၏အိပ်မက်ထဲတွင် ဇယားချထားသော မိဘမဲ့
ကလေးသူငယ်တို့၏ ဘဝရှင်သန်မှု၊ ကုသိုလ်ဖြစ်ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းများ ထူထောင်
မှု၊ တိုင်းပြည်၏ သားကောင်းရတနာများ ပေါ်ပေါက်လာအောင် ပြုစုပျိုးထောင်
ပေးမှု စသည့် လူမှုရေးကိစ္စများကို ထမ်းရွက်ရင်းနှင့် လောကီ၊ လောကုတ္တရာ
ကိစ္စအဝဝကိုသယ်ပိုးရင်း ကျွန်တော်၏ ရိက္ခာထုပ်ကို ကျွန်တော်ဖြည့်ဆည်းရ
ဦးမည်ဖြစ်သည်။

မန္တလေးမြို့၊ ဗြဟ္မစိုရ်အသင်းကြီး၏ နာယကဆရာတော်ဖြစ်သော မဟာ
ဓမ္မကထိက ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တတိက္ခ (တောင်စလင်းတိုက်သစ်)၏ ဆုံးမဩဝါဒ
စကားဖြစ်သော 'မရဏနုဿတိ' ။

သဗ္ဗေသတ္တာ မရိသုခ မရန္တိ မရိဿန္တိစ

သဗ္ဗေသတ္တာ - အလုံးစုသော လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့သည်၊ မရိသုခ - သေလည်း သေခဲ့ကြကုန်ပြီ၊ မရန္တိစ - သေလည်း သေနေကြဆဲဖြစ်ကုန်၏၊ မရိဿန္တိစ - သေလည်း သေကြပေလိမ့်ဦးမည်တကား။

မရဏံမေ နိစ္စံ၊ မရဏံမေ ဓုဝံ၊ အဒ္ဓါဟံ မရိဿမိ

မေ - ငါ့အား၊ မရဏံ - သေရခြင်းသည်၊ နိစ္စံ - မြ၏။ မေ - ငါ့အား၊ မရဏံ - သေရခြင်းသည်၊ ဓုဝံ - ခိုင်ခံ့၏။ အဒ္ဓါ - မလွဲကေန်၊ အဟံ - ငါသည်၊ မရိဿမိ - တစ်နေ့သေရပေလိမ့်မည်တကား။

ထို့ကြောင့် အသက်ကြီးငယ်မရွေး၊ ရာထူးဂုဏ်ရှိန်ဝါမရွေး အားလုံးအားလုံး သွားရမည့်လမ်းသည်ကား ဤလမ်းတစ်လမ်းပင် ရှိတော့သည်။

ဤလမ်းသို့မသွားခင်၊ မရောက်ခင် ကျွန်တော်တို့အတွက် ရိက္ခာစုဆောင်းဖို့ အရေးကြီးသည်။ ဤလမ်းသို့ မဆိုက်ရောက်ခင် ယခု မိမိကြုံတွေ့ခဲ့ရသော သွေးထွက်သံယိုဖြစ်မှု၊ နာကြင်မှု ဝေဒနာအသီးသီးတို့သည် ကျွန်တော်၏ ဝဋ်ကြွေးများပင်ဖြစ်တော့သည်။ အတိတ်ဘဝမှ မည်သူ့ကိုများ မည်မျှနာကျင်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့သနည်း။ ဤတစ်ကြိမ် မိမိသည် သေမလောက်ခံစားနာကျင်ခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ 'အညှိုး' ဟူသော ဇာတ်ကားအမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင် အညှိုးကြီးစွာ မြေပြင်သို့ ပိုးစိုးပက်စက်ကျသွားသော ကျွန်တော့်ကို ခွာနှင့်ပေါက်ရန်ကြိုးစားသော မြင်းပေတည်း။ ဤသည်မှာ မိမိသည် ယခင်ယခင်ဘဝများက သယ်ပိုးလာသည့် ရိက္ခာပင်ဖြစ်တော့သည်။ ဤသို့ မိမိသယ်ဆောင်လာသော ခိုက္ခာမှာ အမှိုက်ရိက္ခာထုပ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထို့ကြောင့် ယခု ပစ္စုပ္ပန်အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်တို့သည် ဖြူစင်မွန်မြတ်ထူးသော ရိက္ခာထုပ်များကို စုဆောင်းပြင်ဆင်ရန် လိုအပ်ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထုပ်ရူးနေသော 'နာရေးကူညီမှုအသင်းကြီး' ၏ ခုနစ်ရက်သားသမီး လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး၊ ဆင်းရဲ-ချမ်းသာမရွေးတို့၏ နာရေးကိစ္စအဝဝကို အခမဲ့ ကူညီပံ့ပိုးပေးမှုတို့ကို လုပ်ဆောင်ပေးရင်း မရဏနုဿတိကို အမြဲအစဉ် ရှုမြင်နေသကဲ့သို့ဖြစ်၏။

ယခုမှ ကျွန်တော်မသေသေး၊ သေချိန်မတန်သေး။ ရန်ကုန်မြို့သို့ ချော

မောဇာ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။ နာရေးကူညီမှုအသင်းကြီးသို့ ခြေလှမ်းချလိုက်သည်နှင့် ဝမ်းသာပျူငှာသောအပြုံး၊ ကြင်နာသောအကြည့်၊ ဖေးမသော လက်အစုံတို့နှင့် ကြိုဆိုကြသည်။ ကျွန်တော်၏ အတ္တကိစ္စများကို လုပ်ဆောင်ပြီးသွားချိန်မှာ အများအတွက် ပရကိစ္စအဝဝကို ပြန်လည်ထမ်းဆောင်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ တစ်လတာမျှကြာမြင့်၍ အဆက်ပြတ်သွားသော ကူညီမှုတို့ကို ဆတိုး၍ ကျွန်တော် ပြန်လည်ပေးဆပ်ရတော့မည်။ ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့အတွက်၊ ပြည်သူပြည်သားများအတွက်နှင့် ကျွန်တော်၏ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော ရိက္ခာအတွက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဤတွင် ဘဘဦးသုခ၏ ဆုံးမဩဝါဒစကားရပ်သည် ကျွန်တော့်အတွက် အားဆေးတစ်ခွက်၊ သတိပေးချက်၊ မမေ့မလျော့သောသတိကို နှလုံးသွင်းထားရမည့် စကားရပ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

အာသီသပတ္တနာ သဗ္ဗေသင်္ခါရ၊ အနိစ္စာ အနိစ္စယ၊

မရိဿရေ မရဏန္တံ၊ ဂမိတ္တာန ဣမံကာယံ၊

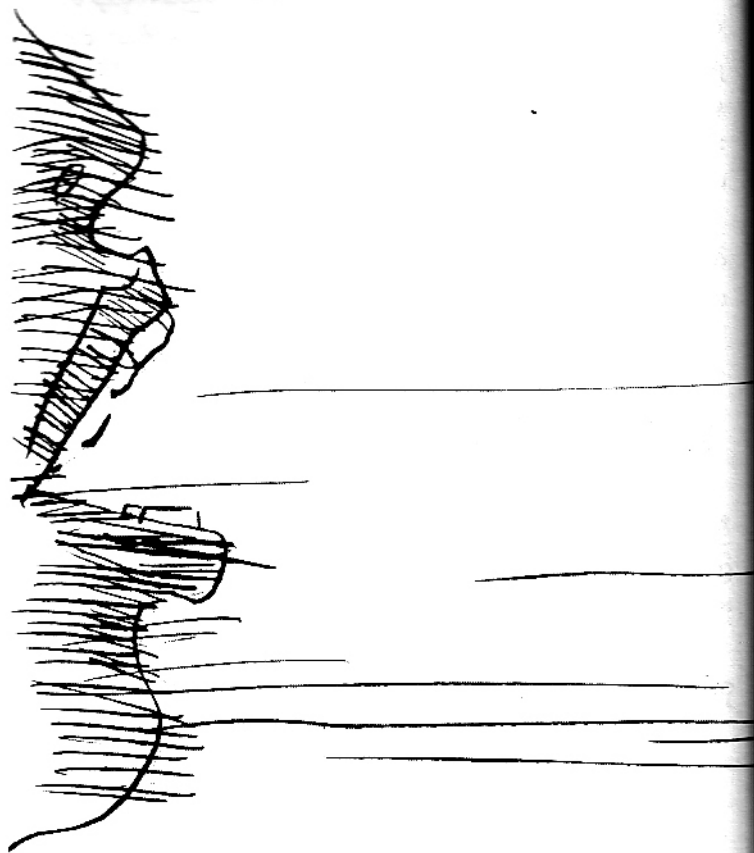
ဒီပိဿရ မြင်မြင်သမျှသင်္ခါရ မုချသေမည် မှန်လှသည်။

အာဒီနဝ ဤကာယ စွန့်ချသင်္ဂြိုဟ်ကြရမည်။

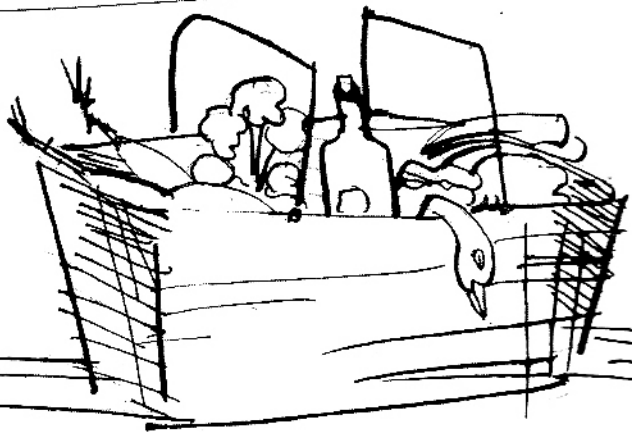
အလောင်းပြာကျဈာပန သောမျိုးစုံ ကြုံရပြီ။ ပရိဒေဝ ထိုဒုက္ခ ဖေးမကူညီကြပါမည်။ ဆင်းရဲ-ချမ်းသာ ဘာသာမရွေး ကိစ္စအေး အားပေးဆောင်ရွက်ကြပါသည်။ အနိစ္စာ၊ ဒုက္ခာ၊ အနတ္တာ မြင်သည်။ မသေရအမှန်အမတ် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာဆိုက်စေသတည်း။

ကျော်သူ

ခုတ်မယ်ထစ်မယ် ပါးပါးလှီးမယ်
ကျော်သူ

ခုတ်မယ်ထစ်မယ် ပါးပါးလှီးမယ်
ကျော်သူ

ခုတ်မယ်၊ ထစ်မယ်၊ ပါးပါးလီးမယ်

‘ဟာ.. မင်းတို့က တတ်လည်းတတ်နိုင်ရဲ့နဲ့၊ ပိုက်ဆံလည်းရှိသားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနာရေးကူညီမှုအသင်းကိုမှ သွားပြီးအကူအညီတောင်းရတာလဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ပိုင်အခေါင်း(Coffin) နဲ့ မီးမသင်္ဂြိုဟ်တာလဲ’

စသည်..စသည် စကားသံများ၊ တီးတိုးသံများသည် ကျွန်တော့်အဒေါ်ဝမ်းကွဲတော်သူ၏ နာရေးကိစ္စတွင် အဒေါ်၏သားဖြစ်သူ၊ ကျွန်တော်၏ညီဝမ်းကွဲအား သူတို့၏ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းတချို့မှ ပြောကြားလိုက်သော စကားရပ်များပင် ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်တော်၏ညီဝမ်းကွဲမှ ကျွန်တော့်အား ပြန်လည်၍ ပူဆွေးသောက အပူမီးများထဲမှ အားယူကာ တီးတိုးပြန်လည်ပြောပြ၍ ကျွန်တော် သိလိုက်ခြင်းပင်။

ဤတွင် ကျွန်တော့်တွင် ရှင်းပြရန်တာဝန်ရှိလာသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်ပိုင် ဉာဏ်၊ ကိုယ်ပိုင်အသိနှင့် ရှင်းပြသည်ထက် ကျွန်တော်တို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်သော၊ ကျွန်တော်တို့ ကြည်ညိုလေးစားသော မန္တလေးမြို့၊ ဗြဟ္မာစိုရ်ကျောင်း တိုက်ဆရာတော်ကြီး မဟာဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတဓရ ဘဒ္ဒန္တတိက္ခ ဟောကြားခဲ့သော ယဿသတို့သား တရားတော်ထဲမှလူများ အယူသီးပုံများ၊ အစွဲကြီးပုံများ၊ တလွဲဆံပင်ကောင်းမှုများကို ထုတ်နုတ်ရှင်းပြပါမည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် ဤယဿသတို့သား အရဟတ္တဖိုလ်တည်ခန်း တရားတော်ကို အမျိုး၊ ဘာသာ၊

ဘာသာအတွက် ဟောကြားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးများသည် ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုလေးစား ဦးစိုက်ကြသော်လည်း ကံနှင့်ပတ်သက်၍ ယုံကြည်မှုအားနည်းမှုများကို တွေ့ရ သည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ကောင်းတာလုပ်လျှင် ကောင်းကျိုးပေးမည်၊ မကောင်းတာလုပ်လျှင် မကောင်းမှုများ အကျိုးရမည်ဟူ၍ ဟောကြားခဲ့တော် မူသည်။ မိမိ၏ကံသာလျှင် မိမိ၏ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း၊ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာများဖြစ်သည်။ ကောင်းကျိုး၊ ဆိုးကျိုးတို့သည် ကံတရားပေါ်၌သာလျှင် တည်လေသည်ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော်များရှိခဲ့သည်။

သို့သော် လူအများစုသည် နာရေးကိစ္စများတွင် အယူသီးကြသည်။ နာ ဇေးကိစ္စကြောင့် စီးပွားပျက်တယ်၊ လူသေတတ်တယ်၊ ထိခိုက်နစ်နာမယ်၊ ပျက်စီး ဆုံးရှုံးတတ်တယ်၊ နိမိတ်မကောင်းမှုတွေဖြစ်စေတယ်... စသည်...စသည်ဖြင့် ဘိုးဘေးဘီဘင်လက်ထက်ကတည်းက အယူသီးမှုများ၊ အရိုးစွဲမှုများ၊ အမှားစွဲ များ ရှင်သန်လာခဲ့သည်။

ယနေ့ခေတ် လူတော်တော်များများသည် အဆင်း၊ အနံ့၊ အသံ၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိဟူသော အာရုံငါးပါးထဲတွင် နစ်မြွန်းနေကြကာ မိမိကိုယ်ကိုမိမိတို့ သူဘ (သို့မဟုတ်) မင်္ဂလာဟုထင်နေကြသည်၊ မြင်နေကြသည်။

အမှန်စင်စစ် ရှင်သူ၊ သေသူတို့ အားလုံးသည် အသုဘ (သို့မဟုတ်) အမင်္ဂလာများသာ ဖြစ်တော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိတို့အားလုံး ရေမချိုးဘဲနှင့် ရက်ပေါင်း(နှစ် ဆယ်)ခန့် နေကြည့်သော် မိမိတို့ခန္ဓာမှ အပုပ်နံ့များ တထောင်းထောင်းထွက်နေ မည်။ ဒွါဒခြောက်ပါးမှ အနံ့အသက်မျိုးစုံ ထွက်နေတော့မည်။ ရုပ်တရား၊ နာမ် တရား အားလုံးသည် အသုဘချည်းပင်ဖြစ်တော့သည်။ မည်သည့်အရာမှ တည် မြဲမှုကို မဆောင်နိုင်ချေ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် လူများ ဉာဏ် ပါးသောရောဂါ ဖြစ်ပွားရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရှေးယခင်ကာလ ကမ္ဘာဦးစကာလတွင် လိုချင်တပ်မက်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သောရောဂါ၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သောရောဂါ၊ အိုမင်းရင့်ရော်မှုရောဂါ ဟူ၍ သုံးမျိုးသောရောဂါသာ ရှိခဲ့သည်ဟူ၍ ဟောကြား

ခဲ့သည်။ ဤသည်မှ တိရစ္ဆာန်များကို သတ်ဖြတ်စားသောက်ခြင်းမှ အစပြု၍
 ရောဂါ ငြိမ် ပါးတို့သည် လူတို့တွင် ဖြစ်ပေါ်လာရတော့သည်။ မြတ်စွာဘုရား
 သည် လူမသာကို အိမ်ထဲသို့၊ ရပ်ကွက်ထဲသို့သွင်းရာ၌ ‘ခိုက်သည်’ ဟူ၍ မဟော
 ကြားခဲ့ပါ။ အမှန်စင်စစ် တိရစ္ဆာန်မသာ (ဥပမာ-ကြက်၊ ဝက်၊ ပုရစ်...)ကို
 ဝမ်းဗိုက်အတွင်းသို့သွင်းမှသာ ခိုက်မည်ဖြစ်သည်။ ဒုလ္လာအညောင်းရောဂါသည်၊
 သည် ကြက်သားစားကြည့်၊ သွေးတိုးရောဂါရှိလျှင် ဝက်သားစားကြည့်၊ ပုရစ်
 စားကြည့်လျှင် သေသည်အထိ ခိုက်မည်ဖြစ်သည်။ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်၍
 သေသည်အထိ ခိုက်မည်ဖြစ်သည်။ ဤတွင် မြတ်စွာဘုရား၏အယူနှင့် လူ
 တော်တော်များများ၏အယူတို့သည် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတော့သည်။

ဆုံးပါးသွားတဲ့ လူမသာကို အိမ်ထဲမသွင်းကောင်းဘူး၊ အိမ်ရှေ့ကမဖြတ်
 ရဘူး၊ အိမ်ပေါက်ဝက မထုတ်ရဘူးဟူ၍ အယူသီးမှုများနှင့် ရှုပ်ထွေးနေတော့
 သည်။ ရွာအပြင်ဘက်တွင် သေလျှင် ရွာထဲမသွင်းရဘူး။ အရပ်အပြင်ဘက်တွင်
 သေလျှင် အရပ်ထဲမသွင်းကောင်းဘူး။ သွင်းလျှင် ရွာနာတယ်၊ အရပ်နာတယ်၊
 အိမ်သူအိမ်သားတွေ ခိုက်တယ်ဟူ၍ မည်သည့်ကျမ်းဂန်တွင်မှ မပါရှိပါ။ သို့
 သော် အားလုံး၊ အားလုံးနီးပါး အယူသီးမှုက စိုးမိုးလွှမ်းခြုံမှုကို ခံနေရသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် မနက်တိုင်း၊ မနက်တိုင်း အိမ်ရှင်မများ ဈေးဝယ်သွား၍
 ဈေးမှအပြန်ကို ကြည့်လိုက်စေချင်သည်။ ခြင်းတောင်းလေးနှင့် ဈေးဝယ်ပြီးပြန်
 လာတဲ့အခါတွင် ခြေထောက်လေးနှစ်ချောင်းကို ဈေးခြင်းတောင်းတွင်းမှ မပေါ်
 ပေါ်အောင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို အောက်မှခုကာ ပြန်လာပုံကို တွေ့ကြရ
 မည်ဖြစ်သည်။ ဤခြေထောက်ကား ကြက်၊ ဝက်... စသည့်တိရစ္ဆာန်၏ ခြေ
 ထောက်ပင်။ ဤသို့သော ကြက်၊ ဝက်၊ ဆိတ်၊ ငါး စသည့်တိရစ္ဆာန် မသာ
 ပေါင်းစုံတို့ကို မိမိတို့အိမ်တွင်းသို့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာသွင်းကြသည်။ အဆုံးစွန်
 ဆုံး မြေမသာလည်းသွင်း၊ ပုရစ်မသာလည်းသွင်း၊ ဖားမသာလည်း သွင်းကြ
 တော့သည်။ ‘လူမသာတော့ မသွင်းဘူးတဲ့’

လူသေလျှင် အိမ်နောက်ဘေးသယ်သွား၊ ပြီးလျှင် တံစက်မြိတ်ရေလက်
 ပြန်ရေနှင့် ရေချိုးပေး၊ ဆပ်ပြာတိုက်၊ ရေသုတ်၊ အဝတ်အစားဝတ်ပေး၊ သနပ်
 ခါးလိမ်း၊ ဆံပင်ထုံးပေး၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီဆိုးပေး၊ နှင်းဆီပန်းပန်ပေးနှင့် စသည်

ဖြင့် သေသွားမှ ကြင်နာပြု၊ ဂရုစိုက်ပြုနေကြတော့သည်။ အလောင်းလှအောင် ထုတ်တာတဲ့။ ပြုံးပြုံးလေးသေမှ အလောင်းလှတာတဲ့။ နောက်မှ ခေါင်းကဆံပင် တို့ဖြတ်ပြီး ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို တုပ်တော့သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့မေးကြည့် တော့ သူ့ကို အိမ်မှာ နှစ်ညတောင်သိပ်ထားရဦးမှာတဲ့။ သေတာတောင် အချုပ် အနှောင်ခံရတဲ့ဘဝ။ အမှန်စင်စစ် တရားလေးတွေ့ပြီး ပြုံးပြုံးလေးသေမှ အလောင်းလှမည်ဖြစ်သည်။

ယခုမှ ဈေးမှသယ်လာသော တိရစ္ဆာန်မသာများကို အိမ်ထဲသွင်း၊ မီးဖို ချောင်ထဲသယ်၊ ရေဆေး၊ စားသွေး၊ ခုတ်ထစ်ပိုင်းဖြတ်၍ ချက်ပြုတ်၊ စားပွဲပေါ် တင်ကာ မိသားစုပိုင်းဖွဲ့စားသောက်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ အရိုးကိုပင် နူး နေအောင်လုပ်ပြီး စားကြသည်။ ပါးစပ်ထဲ ညက်ညက်ကြေအောင်ဝါး၊ မျိုချ၊ ဝမ်းခိုက်ထဲသို့ ရောက်သွားတော့သည်။ ဤတွင် လူဝမ်းခိုက်တို့သည် တိရစ္ဆာန် တို့၏သင်္ချိုင်းပင်၊ လူပါးစပ်သည် တိရစ္ဆာန်တို့၏ မီးသဂြိုဟ်စက်ပင် ဖြစ်တော့ သည်။ တိရစ္ဆာန်မသာကျတော့ ဝမ်းခိုက်ထဲသို့ထည့်ပြီး လူမသာကျတော့ အိမ် ထဲသို့ပင် အသွင်းမခံမှုတို့သည် အဆိုးဝါးဆုံးသော အယူသီးမှု၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူ ဝါဒမှ ဆင်းသက်လာမှုပင် ဖြစ်တော့သည်။

တစ်ဖန် လူသေပါးစပ်ထဲသို့ ငွေတစ်မတ်ထည့်ခြင်းသည် 'ကူးတို့ခ'ဟု ခေါ်ကြပြန်သည်။ လူသေ အသက်မရှိသောခန္ဓာသည် ငွေတစ်မတ်နှင့် မည်သည့် ထားကို စီး၍ရမည်နည်း။ တချို့သောသူတို့က ပါးစပ်ထဲမှ ငွေတစ်မတ်ကို နှိတ်ယူပြန်သည်။ Lucky ကောင်းတယ်တဲ့၊ ငွေပွားတယ်တဲ့။ နောက် နာရေး ခော်တော်ယာဉ်လည်းရောက်ရော ခြေက မထုတ်ရဘူး၊ ခေါင်းကမထုတ်ရဘူး၊ တံခါးဘောင်နဲ့ မထီရဘူး၊ အိမ်နံရံနဲ့မထီရဘူး၊ လှေကားက မဆင်းရဘူးနှင့် 'ဘူး'များ ပဲ့တင်ထပ်လျက်ပင်။ နောက် ကြေးစည်ထု၊ ကနပျင်းပျက်ခြင်းများ ပြုလုပ်တော့သည်။ ရေအိုးခွဲလိုက်ခြင်းသည် သေသူအား အိမ်သို့ပြန်မလာနိုင် အောင် အိုးစားခွဲခြင်းဟုဆိုသော်လည်း မော်တော်ယာဉ်ပေါ်သို့ တင်သောအခါ မြေမသွားရဘူး၊ မခွဲနိုင်ဘူး၊ ပစ်သွားပြီလားဟူ၍ ငိုကြယိုကြနှင့်ပင်။ အယူအစွဲ၊ အယူသီးမှုတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်ရပ်များပင်။ သုသာန်တွင် ဝေငှသည့် သစ်တောင်၊ လက်ကမ်းစာစောင်မှအစ အကုန်ယူကြသည်။ သေသူ၏ ပုဆိုး၊

လုံချည်၊ အင်္ကျီ၊ ခုတင်၊ ခြင်ထောင်၊ မွေ့ရာများကို ဘုန်းကြီးကျောင်းပို့ခြင်းသည် အိမ်မှာခိုက်မှာစိုး၍ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ ကန့်လန့်ကာ(ခန်းဆီး) ချုပ်၍ ဦး/ဒေါ်..... ဘယ်သူ၏ကောင်းမှုဟု စာတန်းထိုးကာ ဘုန်းကြီးကျောင်း မျက်နှာစာမှာ ကုသိုလ်ရအောင် ဆွဲပေး၊ ချိတ်ပေးရန် တောင်းဆိုလျှောက်ထားကြသည်။ အိမ်တွင် ခိုက်မှာစိုး၍ဟု ဆိုကြသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဘုန်းကြီးကျောင်းများ၊ ဘုန်းကြီးများကျတော့ ခိုက်ချင်ခိုက်ပါစေဟူသော သဘောများလားဟု စဉ်းစားမိပြန်သည်။ ဤကဲ့သို့ ခိုက်မှာကိုကြောက်ကြလျှင် သေဆုံးသွားသူ၏ လက်စွပ်၊ လက်ကောက်၊ ဆွဲကြိုး စသည်တို့ ဘယ်များရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ခိုက်မှာစိုးလို့ဟူ၍ ပို့ဆောင်လျှာဒါန်းခြင်းကို မမြင်မိချေ။ ရပ်ကွက်ထဲတွင် ဆုံးပါးသွားပါက နာရေးမော်တော်ယာဉ်ကို 'ဒီဘက်မထွက်ရဘူး၊ ဟိုဘက်ကထွက်' ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ရပ်ကွက်တိုင်းလိုလိုတွင် အစဉ်ကြားရမြဲ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆို ဒီဘက်အခြမ်းက သေသူတွေများနေလို့ဗျာ။ ကဲ.. အဲဒါဆိုရင်တော့ ဒီတစ်ခါ ဟိုဘက်ကလူတွေ သေစေလိုတဲ့ သဘောလားဗျာ။ အကယ်၍များ ဒီဘက်ကလည်း အထွက်မခံ၊ ဟိုဘက်ကလည်း အထွက်မခံခဲ့လျှင် မည်ကဲ့သို့ သင်္ဂြိုဟ်မည်နည်းဟု စဉ်းစားစေချင်သည်။

ဤသို့သော အခွဲအလမ်း၊ အယူသီးမှုတို့ကြောင့် ရှေးယခင်ကတည်းက မြန်မာလူမျိုးများတွင် 'နာရေးကူညီမှုအသင်း' ဟူ၍ မရှိခဲ့ခြင်းပင်။

အမှန်မှာ ဈာပနပြာချသည့်အလုပ်သည် အမှန်တကယ် မြင့်မြတ်သော အလုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ အနိမ့်ကျဆုံးသော ကုသိုလ်အလုပ်သည် မြင့်မြတ်သော၊ ဖြူစင်သော စိတ်ဓာတ်ရှိသူတို့၏ အလုပ်ပင်ဖြစ်တော့သည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်သူတို့အား သနားညှာတာ ရိုင်းပင်းကူညီသူတို့ပင် ဖြစ်တော့သည်။ သူတစ်ပါး၏ ဒုက္ခကို ကယ်တင်သူတို့၏အလုပ်သည် နာရေးကူညီမှုအသင်း၏ လုပ်ရပ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဤသည်ကို ဂုဏ်မရှိသည့်အလုပ်၊ ခိုက်သည့်အလုပ်... ဟူ၍ အယူသီးကြသည်။ သုဘရာဇာဟူ၍ ခေါ်ကြသည်။ မေးချင်၊ ခေါ်ချင်၊ ဆေးဖော်ကြောဖက်ပင် မလုပ်ချင်ကြပေ။ ဤသည်မှာ တရားသဘောနှင့် ဝေးစွာ အယူသီးကြခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ မြန်မာလူမျိုးများသည် လူအယောက် ၁၀၀ တွင် ၉၀ ခန့်ရှိသည်။ ဥပမာ-အလောင်းတစ်လောင်းအတွက် ကုန်ကျစရိတ်မှာ

ငါးထောင်ကျပ် ကုန်ကျမည်ဆိုလျှင် အလောင်း ၂၀ အတွက် ငွေတစ်သိန်းကုန်
မည်။ တစ်နှစ်လျှင် ၃၆၅ သိန်းကုန်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဤသို့တစ်နှစ်လျှင် အနည်းဆုံး
၃၆၅ သိန်းဝင်မည့်ကုမ္ပဏီများ၊ ဖက်စပ်လုပ်ငန်းများမရှိနိုင်။ မည်သည့်ကုမ္ပဏီ
ထုပ်ငန်းမှ ဤသို့မမြတ်နိုင်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် ဤသို့ မြေမြှုပ်ခဲ၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်ခများယူ၍
ဘဝကို ရပ်တည်ကြသောသူများမဟုတ်။ မိမိဝမ်းတစ်ဝမ်း၊ မိမိရှာဖွေစားသောက်
ရင်းနှင့် စေတနာ့ဝန်ထမ်း အခမဲ့ကုသိုလ်ယူနေကြသူများပင်ဖြစ်သည်။

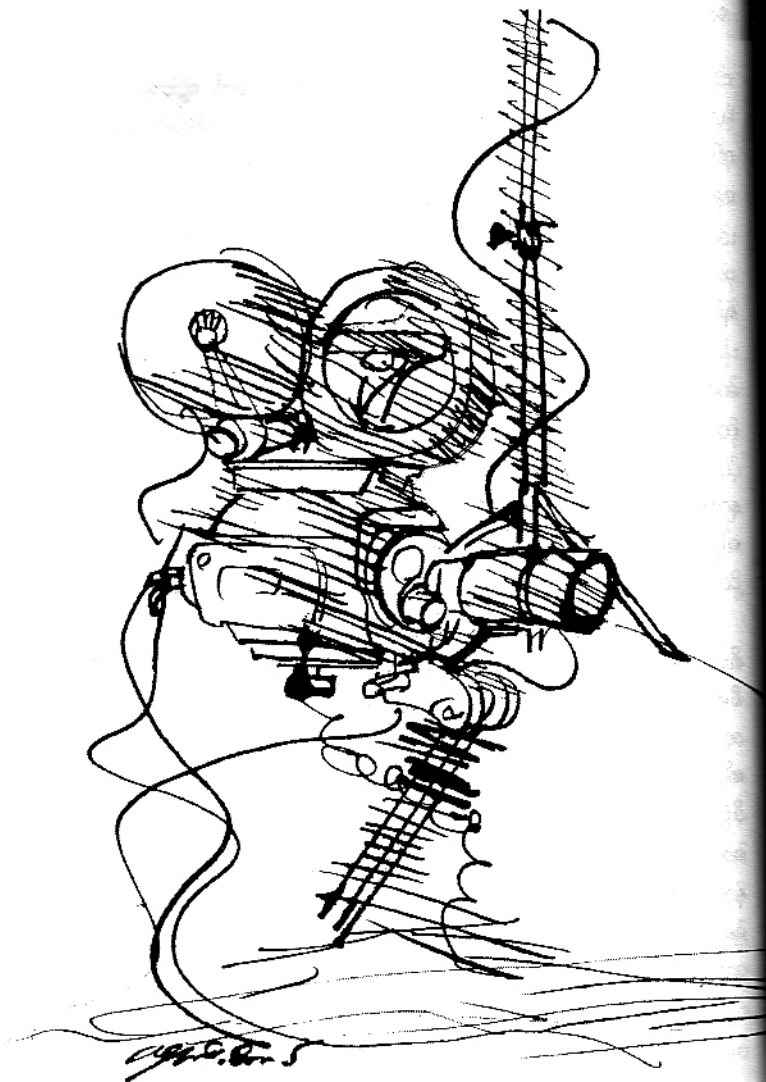
ကျွန်တော်တို့၏ နာရေးကူညီမှုအသင်းကြီးသည် လူမျိုး၊ ဘာသာမရွေး၊
ဆင်းရဲ-ချမ်းသာမရွေး ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့၏ နာရေးကိစ္စအဝဝကို အခမဲ့
ကုသိုလ်ဖြစ် လုပ်ဆောင်ပေးနေသော အသင်းအဖွဲ့ပင်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ အခမဲ့သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးခြင်း၊ အခမဲ့ကုသိုလ်ယူခြင်း၊ အခမဲ့
နာရေးကူညီခြင်း လုပ်ငန်းများတွင် အယူသီးမှုများ၊ အစွဲမှားများ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူ
ဝါဒများသည် အတားအဆီး၊ အနှောင့်အယှက်၊ အဟန့်အတားများပင် ဖြစ်တော့
သည်။

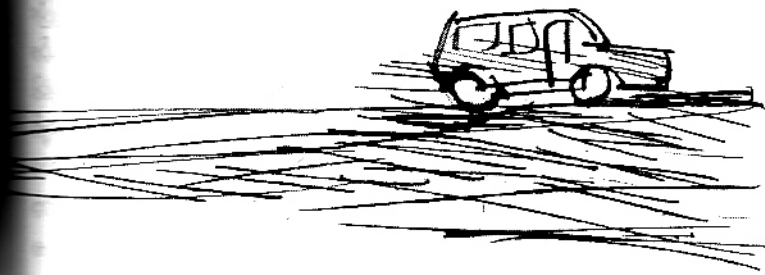
ထို့ကြောင့် ‘လူ့ဘုံထုံးစံ၊ ကဲ့ရဲ့ဒဏ်ဖြင့်၊ ရန်မာန်ပိတ်သည်၊ ခရီးခဲ၌၊
စိတ် စွဲသန်သန်၊ နောက်မပြန်ဘဲ၊ ရဲမာန်ရဲဆေး၊ ရဲစိတ်မွေးလျက်၊ ရဲသွေးနီနီ၊
စီရင်ဖြင့်၊ ဦးတည်မပျက်၊ ရှေ့သို့ဆက်လော့’ ဟူသော မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်
ဘုရားကြီး(အမရပူရ)၏ ဩဝါဒဆုံးမစာအရ ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့
၏ အနှောင့်အယှက်၊ အတားအဆီးများဖြစ်သော အယူသီးမှု၊ အစွဲအလမ်း၊ မိစ္ဆာ
ဒိဋ္ဌိ အယူဝါဒများကို ဖြူစင်သန့်ရှင်းထက်မြက်သော တရားဓမ္မတည်းဟူသည့်
စာဖြင့် ခုတ်တန်ခုတ်၊ လှီးတန်လှီး၊ ဖြတ်တန်ဖြတ်၍ ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့၏
နာရေး(လူမှုရေး)ကိစ္စတို့ကို ရိုးမြေကျသည်အထိ ရဲစိတ်ရဲမာန်မွေးကာ ပန်းတိုင်
ချောက်သည်အထိ ရှေ့ဆက်၍လျှောက်လှမ်းတော့မည်ဟု သံဓိဋ္ဌာန်ချမှတ်လိုက်
သည်။

(ခုတ်မယ်၊ ထစ်မယ်၊ ပါးပါးလှီးမယ်။)

အားလုံးကို လေးစားဦးညွတ်လျက်
ကျော်သူ

ကျေနပ်မိပါပြီ
ရွှေစီးကွက်

ကျွန်ုပ်မိပါပြီ

ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရုပ်ရှင်မကြည့်တတ်ခဲ့ပါ။ တစ်နှစ်နေလို့ တစ်ခေါက် ရုပ်ရှင်ရုံကို မရောက်ခဲ့ပါဘူး။ ရှင်းရှင်းဝန်ခံရလျှင် ကျွန်မ ရုပ်ရှင် လုံးဝမကြိုက်ခဲ့ပါ။

ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ကျော်သူရယ်လို့ဖြစ်လာမယ့် ကျွန်မခင်ပွန်းနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့စဉ်ကလည်း သူဟာ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် မဟုတ်သေးပါဘူး။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလေး မောင်ကျော်ဝင်း ခေါ် မောင်မောင်ပါ။ သို့သော်လည်း ဘဝကံအကျိုးပေးကြောင့် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ကျော်သူရဲ့ ဇနီးအဖြစ်နဲ့ ဘဝလမ်းကို လျှောက်လှမ်းခဲ့ပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရတာ ကျွန်မရဲ့ ပယောဂမကင်းဘူးလို့လည်း ပြောနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ကျပြီး မကြာခင်မှာပဲ သူ့ရဲ့အစ်မနဲ့ ညီတို့ဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားကို ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီတော့ သူ့ရဲ့မိဘများက ကျွန်မတို့ကိုလည်း နိုင်ငံခြားသွားဖို့ တိုက်တွန်းကြပါလေရော။ ကျွန်မက မြန်မာပြည်ကို သိပ်ချစ်တဲ့သူ၊ မြန်မာလူမျိုးတွေနဲ့ပဲ နေချင်တဲ့သူ။ ကျွန်မမိဘတွေကိုလည်း မခွဲခွာနိုင်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မသာ မြန်မာပြည်မှာ နေရမယ်ဆိုရင် သူလုပ်ချင်တာ လုပ်နိုင်တယ်လို့ ခွင့်ပြုလိုက်ရာက သူဟာ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ကျော်သူရယ်လို့ ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။ အဲဒီမှာ ကျွန်မ

တစ်ခါမှ အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဖူးတဲ့ဘဝကို မကြိုက်နှစ်သက်ဘဲနဲ့ လက်ခံ လိုက်ရပါတော့တယ်။ ကျွန်မ တစ်ခါတလေ သူ့ကို 'ပြည်သူပိုင်ကြီး' လို့ ခေါ် ခဲ့ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်မလိုချင်တာက ငြိမ်းအေးတဲ့ကိုယ်ပိုင်သီးသန့် ဘဝလေး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ရခဲ့တာက... ထားလိုက်ပါတော့။ ကျွန်မပြောချင် တာက ကျွန်မ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီးဘဝကို မကြိုက်ခဲ့ဘူးဆို တာကိုပါ။

ဒီလိုနဲ့ နာရေးကူညီမှုအသင်းကြီး စတင်တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့ကို ရောက်လာခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒီမတိုင်ခင် သုံးနှစ် လောက်ကတည်းက ကျွန်မဖေဖေရဲ့နှမ၊ မန္တလေးတက္ကသိုလ် မြန်မာစာပါမောက္ခ ဒေါ်လှမြတ်ဆီက သူ နာယကအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေတဲ့ မန္တလေး ဗြဟ္မာစိုရ် အသင်းကြီးအကြောင်းကို ကြားသိနေခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မလေ ကျွန်မချစ်တဲ့ ကျွန်မတို့လူမျိုးတွေအတွက် အကျိုးရှိမယ့် အဲဒီအလုပ်ကို ရန်ကုန်မှာလုပ်ဖို့ အရမ်း ထို စိတ်အားထက်သန်ခဲ့တယ်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ လုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးတွေယဉ်နေတုန်း အဒေါ်က ရန်ကုန်မှာ ဘာဘဦးသူခတို့၊ ဆရာဦးအောင် သင်းတို့ စလုပ်ကြမယ်လို့ သတင်းပေးလာတော့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ကျွန်မတို့ အလှူငွေလည်း ထည့်ဝင်ရင်းနဲ့ ကိုယ်တိုင်လည်း ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြပါ တယ်။ ကျွန်မ မြန်မာပြည်မှာ နေလိုက်ရကျိုးက အခုမှ နပ်တော့တာလေ။ တိုယ်လည်းကုသိုလ်ရ၊ အများလည်း အကျိုးရှိတဲ့အလုပ်ကို လုပ်လိုက်ရလို့ ကျွန်မ အရမ်းကျေနပ်ပြီ။

အဲဒီထက် ကျေနပ်ရတာကတော့ ကျွန်မတို့အသင်းဟာ ထင်ထားတာ ထက်ပိုပြီး အချိန်တိုတိုနဲ့ လူသိများအောင်မြင်လာခဲ့ရတာကိုပါ။ အဲဒါ ဘာကြောင့် ဖဲလို့ သေချာပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မတို့အသင်းမှာ နာမည်ကျော်ကြား လူ သိများပြီးသား၊ လူချစ်လူခင်များပြီးသား အနုပညာရှင်တွေ ပါနေကြလို့ဆိုတာ ကျွန်မ လုံးဝမငြင်းနိုင်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ်၊ အကယ်ဒမီခြောက်ထပ်ကွမ်း ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာ၊ စာရေးဆရာကြီး ဦးသူခ၊ စာရေးဆရာကြီး ဦးအောင်သင်း၊ အကယ် ဒေဗီ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်၊ ဒါရိုက်တာ ကျော်သူ၊ စာရေးဆရာမ ဒေါ်သန်းမြင့် အောင်တို့ရဲ့ အနုပညာဩဇာဟာ ဒီနေရာမှာ ဘယ်လောက်ထိ သက်ရောက်

အကျိုးပြုနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ အသိဆုံးပါပဲ။

၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၈ ရက်နေ့မှာ ရွှေဟင်္သာတောရ သီရိမန္တဝယ်ကျောင်းတော် ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တရာဇိန္ဒာဘိဝံသ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများဖြစ်တဲ့ ဦးဌေးအောင်ဝင်း၊ ဇနီး ဒေါ်ဆွေဆွေဝင်းနဲ့ ရဟန်းဒါယိကာမကြီး ဒေါ်ခင်စောနဲ့တို့ ဦးဆောင်တဲ့ ဆွေမျိုးတစ်စုက နာရေးကူညီမှုအသင်းအတွက် အလှူငွေကို ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ ရေစက်သွန်းချ လှူဒါန်းလိုကြောင်း ပြောကြတဲ့အတွက် အလှူငွေသွားရောက်လက်ခံပေးခဲ့ကြရပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးကို ရှိခိုးကန်တော့ မိတ်ဆက်စကား လျှောက်ထားကြတဲ့အခါ ကိုကျော်သူကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးက သူ့ရဲ့ ဒါယိကာမတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ အင်္ဂလန်သံအမတ်ကြီး ဒေါက်တာကျော်ဝင်းကတော် ဒေါ်ကြည်ကြည်ရဲ့တူ အနုပညာလုပ်နေတဲ့ တစ်ယောက်လားလို့မေးတော့ ကိုကျော်သူက ဟုတ်မှန်ကြောင်းနဲ့ ယခု နာရေးကူညီမှုအလုပ်ကိုလည်း လုပ်နေကြောင်း ပြန်လည်လျှောက်ထားတော့ ဆရာတော်ကြီးက 'အေးပေါ့... သံဃာတွေ စာမေးပွဲအောင်အောင်၊ ဘွဲ့တံဆိပ်ရအောင် ဖြေဆိုထားကြသလိုပေါ့။ ဂုဏ်အရှိန်ရှိတော့ သာသနာပြုရတာ ပိုတွင်ကျယ်သလို နာမည်ရှိပြီးသား ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ဆိုတော့ လူမှုရေးလုပ်ရတာ ပိုလွယ်ကူအောင်မြင်လွယ်တာပေါ့' လို့ မိန့်ကြားလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းနဲ့ပဲ ကျွန်မလေ ကျွန်မခင်ပွန်းဟာ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် အနုပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်နေတာကို ကျေနပ်မိပါပြီ။

ရွှေဇီးကွက်

ဘေးထွက်ရလဒ်များ
ရွှေစီးကွက်

ဘေးထွက်ရလဒ်များ
ရွှေစီးကွက်

ဘေးထွက်ရလဒ်များ

နာရေးကူညီမှုအသင်းကြီးကို စတင်တည်ထောင်စဉ်က ကျွန်မတို့တစ်တွေ ရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်က လူတစ်ဦးတစ်ယောက် သေဆုံးသွားလို့ ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်နေကြတဲ့ ကျန်ရစ်သူ နာရေးရှင်များရဲ့ အပူကို တတ်နိုင်တဲ့ဘက် က ဝိုင်းဝန်းကူညီ ငြိမ်းသတ်ပေးကြဖို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နွယ်ငင်တစ်စင်ပါ ဆို သလို ဘေးထွက်အကျိုးကျေးဇူးတွေကလည်း မနည်းပါဘူး။ ကျွန်မမှတ်မိ သလောက် ပြန်ပြောရရင်..

ကျွန်မတို့အိမ်က အကူမိန်းကလေးကို ကိုကျော်သူအိမ်က မိန်းကလေးမှန်း သိလိုက်ရတဲ့ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်က အဘွားတစ်ယောက်က *သမီးရယ်.. မောင် ကျော်သူတို့ကို အဘွား သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲကွယ်။ သူတို့အသင်းကြီးပေါ်လာ လို့ အဘွားကို အဘွားသားက သူနဲ့အတူ လာနေဖို့ခေါ်ပြီလေ။ အဲဒါ အခု အဘွားသားနဲ့ သွားနေတော့မှာ ဆိုတော့ မိန်းကလေးက နာရေးကူညီမှုအသင်း နဲ့ အဘွားပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာ ဘယ်လိုမှဆက်စပ်လို့မရတော့ *အဘွား သားနဲ့ အဘွား သွားနေမှာနဲ့ ဦးမောင်(ကျော်သူ)တို့အသင်းနဲ့ ဘယ်လိုများပတ် သက်နေလို့လဲ*လို့ ပြန်မေးရပါတယ်။

အဲဒီတော့မှ အဘွားက *ဪ... အဘွားလောသွားလို့ ဒီလို သမီးရဲ့။ အဘွားသားကပြောတယ်၊ အမေ့ကို ကျွန်တော်ကျွေးထားနိုင်ပါတယ်။ အမေ့အို တစ်ယောက်ရဲ့စားစရိတ် (ကုန်ကျစရိတ်)က ဘယ်လောက်ရှိမှာလဲ။ ဒါပေမဲ့

ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာနေတုန်းများ အမေ ဆုံးပါးသွားခဲ့ရင် ကျွန်တော် အဲဒီစရိတ်ကိုတော့ တတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကို တွေးကြောက်ခဲ့လို့ အမေ့ကို အတူခေါ်ထားချင်ပေမယ့် ခေါ်မထားရဲ့ခဲ့ဘူး။ အခု တော့ ကိုကျော်သူတို့အသင်းပေါ်လာတော့ ကျွန်တော် အဲဒီအတွက် လုံးဝပူစရာ မလိုတော့လို့ အမေ့ကို ကျွန်တော်တို့နဲ့နေဖို့ခေါ်တာ'လို့ ပြောတယ်လို့ ပြောပြ ပါတယ်။

နောက်တစ်ခုကတော့ ကျွန်မမိတ်ဆွေတစ်ဦးရဲ့ဘကြီး ဝဋ်ဒုက္ခတစ်ခု ငြိမ်း သွားတာပါ။ ကျွန်မမိတ်ဆွေရဲ့ဘကြီးဟာ ပင်စင်စားလူပျိုကြီးတစ်ဦးပါ။ လူပျို ကြီးပီပီ ကျောထောက်နောက်ခံ သားသမီးကလည်းမရှိတော့ တူတွေ၊ တူမတွေ ကိုပဲ အားနာစွာနဲ့ အားကိုးနေရတဲ့ဘဝပေါ့။ သူဟာ အရပ်ထဲမှာ အသုဘကိစ္စ ဖြစ်တိုင်း အသုဘသွားမေးရင်း အသုဘရှင်တွေဆီမှာ အသုဘစရိတ်ကို စုံစမ်း လေ့ရှိပါတယ်တဲ့။ စုံစမ်းရတဲ့အကြောင်းရင်းကတော့ သူပင်စင်စုဆောင်ငွေလေး နဲ့ သူ့ရဲ့အသုဘစရိတ် လောက်ငမူ ရှိနိုင်၊ မရှိနိုင်ကို ချိန်ချိန်ကြည့်နေတာပါတဲ့။ သူ့အတွက်နဲ့ သူ့တူ၊ တူမတွေ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်စေလိုတဲ့ စေတနာနဲ့ပေါ့လေ။ အခုတော့ သူ့မှာ အဲဒီဝဋ်ဒုက္ခက ငြိမ်းသွားပါပြီတဲ့။ နာရေးကူညီမှုအသင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုပဲ သူ့ခေါင်းရင်းမှာ ထင်ထင်ရှားရှား ရေးထားလိုက်ပြီတဲ့။

အဲဒီလို နာရေးကူညီမှုအသင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ထင်သာမြင်သာတဲ့နေရာ မှာ ရေးမှတ်ထားပြီး အသုဘကိစ္စအတွက်တော့ဖြင့် အပူအပင်ကင်းစွာနဲ့ မိမိတို့ ရဲ့ ဘဝနေဝင်ချိန်ကို စိတ်အေးလက်အေး စောင့်ဆိုင်းနေကြတဲ့ အဘိုးအို၊ အဘွား အိုများစွာကိုလည်း ကျွန်မတွေ့ကြုံရပေါင်း များလှပါပြီ။

(တစ်လက်စတည်းနဲ့ နာရေးကူညီမှုအသင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ဟာ ၅၇၈၁၈၄ ဖြစ်တယ်ဆိုတာရယ်၊ နောက်ထပ် ဖုန်းအသစ်တစ်လုံးလည်း လာရောက်လှူ ဒါန်းသွားတယ်ဆိုတာရယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်ကတော့ ၅၆၀၃၃၃ ဖြစ်တယ်ဆိုတာရယ် ကို သတင်းကောင်းပါးပါရစေ။)

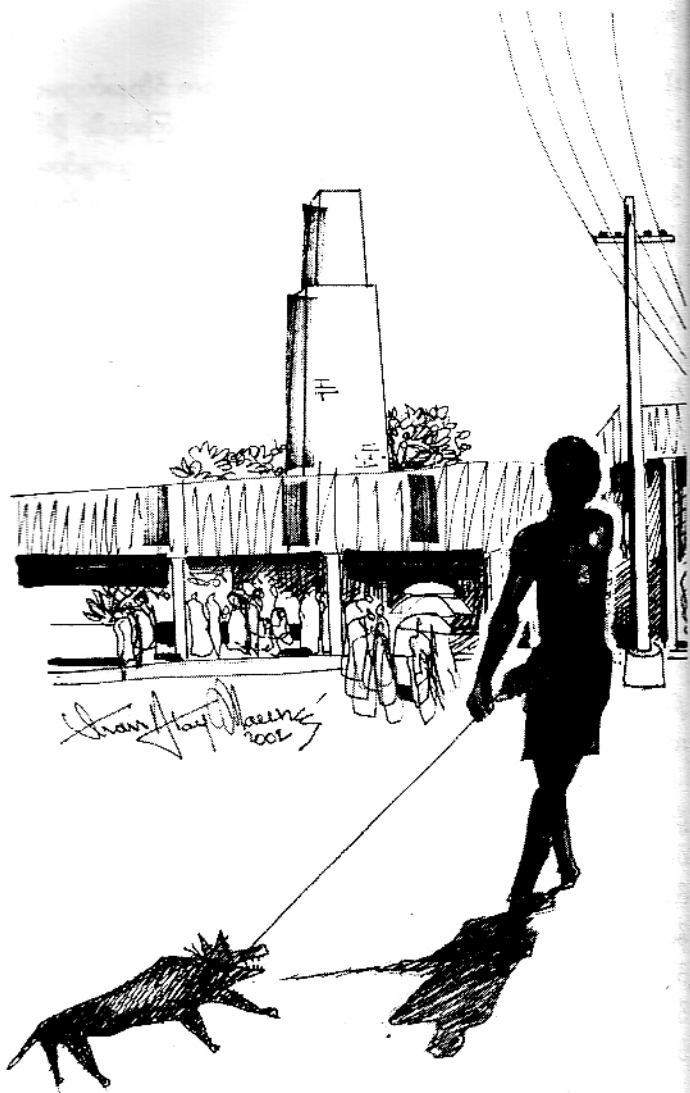
ကျွန်မရဲ့မွေးနေ့ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့ကို ရိပ်သာတစ်ခုခုမှာ တရားအား ထုတ်ရင်း ဖြတ်ကျော်ချင်တဲ့ဆန္ဒကြောင့် ၂၀၀၁ ခုနှစ်ရဲ့ နှစ်ကုန်ရက်များနဲ့ ၂၀၀၂ ခုနှစ်ရဲ့ နှစ်ဆန်းရက်များအတွင်း ရွှေမင်တောရ (ပုလဲမြို့သစ်)မှာ ၁၀ ရက်

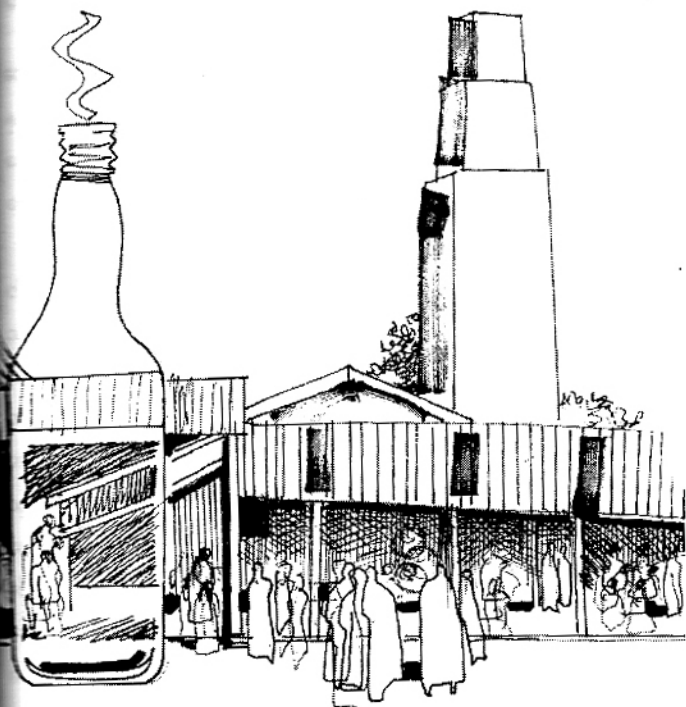
သွားရောက်နေထိုင် တရားအားထုတ်နေစဉ်ကလည်း ကျွန်မကို ကိုကျော်သူဇနီး ရယ်လို့ သိသွားကြတဲ့ ဓမ္မမိတ်ဆွေများက နာရေးကူညီမှုအသင်း လက်ကမ်း စာစောင်များယူခဲ့ဖို့ တောင်းဆိုကြပါတယ်။ တစ်ရက်မှာတော့ အဲဒီစာစောင်လေး တစ်ခုကို ကိုင်လာပြီး ယောဂီအမေတစ်ဦးက ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်ကျေးဇူးတင် စကား ပြောလာပါတယ်။ သူဟာ ရောဂါသည်တစ်ဦးဖြစ်နေလို့ သူ့သားသမီး တွေဟာ သူ ရိပ်သာဝင်ဝင်နေတာကို စိတ်မချကြတဲ့ သူတို့ဟာ လက်လုပ်လက်စား မိသားစုများဖြစ်ကြလို့ အမေကိုလည်း ရိပ်သာမှာ အမြဲလာမကြည့်နိုင်၊ ရိပ်သာမှာ အမေတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း သူတို့ထံ ကို ဆက်သွယ်အကြောင်းကြားဖို့ရာလည်း ခက်ခဲတဲ့အတွက် အမေ ရိပ်သာမှာ ရက်ရှည်တရားသွားအားထုတ်တာကို ကြည့် ကြည့်ဖြူဖြူ ခွင့်မပြုခဲ့ကြတဲ့အကြောင်း၊ အခုလို နာရေးကူညီမှုအသင်း ပေါ်ပေါက် လာတဲ့နောက် အသင်းရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို သွားလေရာရိပ်သာ ယူသွားပြီး နီးစပ်ရာဓမ္မ မိတ်ဆွေများကို အဲဒီဖုန်းနံပါတ်လေးပေးထားပြီး အမေတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် အဲဒီ အသင်းကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားပေးပါလို့ အကူအညီတောင်းထားပြီး အမေ အားထုတ်ချင်တဲ့ ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရားကို စိတ်တိုင်းကျ အားထုတ်ခွင့်ရ နေပြီဖြစ်တဲ့ကြောင့်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်နေပြီး အမြဲ တမ်းပဲ မေတ္တာပို့ အမျှပေးဝေနေတဲ့အကြောင်းတွေကို ပြောပြပါတယ်။

ကျွန်မပြောချင်တာက ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်နေတဲ့ နာရေးရှင်များရဲ့ အပူမီးကို ငြိမ်းသတ်ဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးရဲ့ ဘေး ထွက်အကျိုးရလဒ်တွေဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ များပြားလှပါတယ် ဆိုတာကိုပါ။

လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် သေရမှာပဲဆိုတဲ့ တရားကို နှလုံးသွင်းထားနိုင်လို့ သေရမှာကို မကြောက်ပေမယ့် မိမိသေခဲ့ရင် မိမိရဲ့ကျန်ရစ်တဲ့ ဥတုဇရပ်ကလာပ် ကြောင့် ကျန်ရစ်သူများအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ဖြစ်နေမှာကို ကြောင့်ကြတတ် ကြတဲ့သူများအတွက်လည်း နာရေးကူညီမှုအသင်းကြီးဟာ လိုအပ်နေတာ အမှန် ပါပဲ။ သေဆုံးခါနီး လူတစ်ဦးအတွက် မရဏသန္နဇောစောချိန်မှာ မည်သည့်ပူပင် ကြောင့်ကြမှုမျှ ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်ခြင်းမခံရဘဲ အေးငြိမ်းစွာစုတိစိတ်ကျနိုင် ခြင်းသည် ဘဝကူးကောင်းရန်အတွက် အလိုအပ်ဆုံး အခြေအနေတစ်ရပ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

တန်ဖိုး
ရွှေစီးကွက်

တန်ဖိုး
ရွှေဇီးကွက်

တန်ပိုး

သုသာန်၊ အသုဘဆိုတာတွေနဲ့ ကျွန်မကမစိမ်းလှပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့သားနဲ့သမီးကပြည်လမ်းပေါ်ကပညာရေးတက္ကသိုလ်လှေကျင့်ရေးကျောင်းမှာ ပညာသင်ကြားနေတာဖြစ်တော့ ကြံတောသုသာန်မပျက်သိမ်းခင်ကတည်းက နေ့စဉ်သတင်းစာလာတိုင်းစာမျက်နှာ(၁၅)မှာပါတဲ့ နာရေးကြော်ငြာသတင်းတွေကို ပဲဖတ်ပြီး ကျွန်မအသိထဲကပါလာလို့ရှိရင်ကလေးတွေကိုကျောင်းမကြိုခင်မှာ အသုဘကိုမပျက်မပွက်သွားလေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနောက် နာရေးကူညီမှု အသင်းကိုတည်ထောင်ဖြစ်ကြတော့ သုသာန်တို့၊ အသုဘတို့၊ နိဗ္ဗာန်ယာဉ်တို့၊ အခေါင်းတို့ဆိုတာတွေဟာ ကျွန်မနဲ့ပိုလို့ယဉ်ပါးလာခဲ့ပါတယ်။ အသုဘတွေနဲ့ကြုံတွေ့ရတိုင်းလည်း ကျွန်မလည်း တစ်နေ့ဒီလိုပဲ

ဆေးရဦးမှာ။ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်အရွယ်လို့သာ မပြောနိုင်တာဆိုတာကို အမြဲတမ်း နှလုံးသွင်းပြီး မရဏာနုဿတိပွားဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်းမသာတစ် ခေါက်ကျောင်းဆယ်ခေါက်ဆိုတဲ့စကားနဲ့အညီ အသုဘတစ်ခေါက်ပို့ရတိုင်း သံဝေဂ တွေအများကြီးပွားဖြစ်တယ်ဆိုပြီးကျေနပ်နေတာပါ။

သိပ်မကြာသေးတဲ့ တစ်ရက်က ရေဝေးသုသာန်မှာအမှတ်တမဲ့ကြံ့တွေ့ လိုက်ရတဲ့အဖြစ် အပျက်ကလေးတစ်ခုကတော့ ကျွန်မကိုပိုပြီးနက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း သံဝေဂရစေအောင်ပြလိုက်တဲ့ ဓမ္မပြကွက်လေးတစ်ခုပါပဲ။ အဲဒီနေ့က မနက် (၁၀)နာရီမှ နာရေးကူညီမှုအသင်းယာဉ်နဲ့ပို့ဆောင်ပြီး တိုက်ရိုက်သင်္ဂြိုဟ်တဲ့ အသုဘ တစ်ခုကိုကျွန်မကိုယ်တိုင်ကားမောင်းပြီးပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။ အသုဘရှင်တွေဟာ ဆင်းရဲချို့တဲ့ လွန်းတဲ့အတွက် လူစီးယာဉ်ပင် သီးသန့်မငှားတော့ဘဲ သေဆုံး သူ၏သားနှင့်သားမက်တို့ကပဲ ကျွန်မမောင်းတဲ့နာရေးကူညီမှုအသင်းယာဉ် ပေါ်များလိုက်ပါလာကြပါတယ်။ ရေဝေးသုသာန်ကို ရောက်တော့လည်းတိတ် ဆိတ် ခြောက်ကပ်စွာနဲ့ပဲ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းအမှုကိုပြီးမြောက်စေလိုက်ကြရပါတယ်။ သေဆုံးသူရဲ့ရုပ်ကလာပ်ကို မြို့သစ်တစ်ခုရဲ့ဆင်ခြေဖုန်းရပ်ကွက်ရှိတဲသာသာအိမ် စာလေးမှာသွားရောက်သယ်ယူစဉ်ကတော့ အိမ်မှာရှိတဲ့ ကျန်ရစ်သူ မိသားစုဝင် တွေက အလောင်းကို နာရေးကူညီမှုယာဉ်ပေါ်တင်ရင်းနဲ့ ငိုကြွေးကြပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ခမြာလည်း ရေဝေးအထိကားငှားပြီးလိုက်ပါပို့ဆောင်နိုင် ခြင်းမရှိ ကြလို့ အိမ်မှာပဲငိုကြွေး ပူဆွေးရင်းနဲ့ ချန်နေရစ်ခဲ့ကြရပါတယ်။ ကိုယ့်ဇနီး၊ ကိုယ့် မိခင်၊ ကိုယ့်ယောက်ျား၊ ကိုယ့်အဘွားရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကိုမှလမ်းဆုံးတိုင်အောင်မပို့ နိုင်ကြတဲ့ဘဝတွေပါ။

အဲဒီအသုဘကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးတော့ ကျွန်မက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က နာရေးကူညီမှု ယာဉ်နဲ့ရေဝေး အအေးတိုက်ကိုရုပ်ကလာပ်ပို့ဆောင်ထားပြီး (၃)ရက်မြောက် အဲဒီနေ့မှာရေဝေးခန်းမတစ်ခုထဲမှာ အသုဘကိုပြင်ဆင်ထားပြီး (၁၀)နာရီမှာ မီးသင်္ဂြိုဟ်မဲ့ ကျွန်မ မိတ်ဆွေတစ်ဦးရဲ့ဖခင် အသုဘကိုဆက်ပြီးပို့ဖို့အတွက် နာရေး

ကုညီမှအသင်းယာဉ်ပေါ်ကဆင်းပြီး အဲဒီခန်းမထဲက ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ သူငယ်ချင်းတချို့နဲ့ထိုင်နေရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မမိတ်ဆွေရော၊ သူ့ဖခင်ပါလူချစ် လူခင်များသူများဖြစ်ကြလို့ အလွန် အမင်းချမ်းသာတဲ့ ဂုဏ်ရှိတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကမဟုတ်ကြပေမဲ့ အသုဘကတော့ အတော်လေး သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနဲ့စည်စည် ကားကားလေ့ရှိနေပါတယ်။ အသုဘပို့သူအားလုံးတို့ရဲ့မျက်နှာ တွေမှာ သူတို့လေးစားချစ်ခင်ရသူ တစ်ယောက်ဆုံးရဲ့ရတနာအတွက် နှမြောတသဝမ်းနည်းနေကြတဲ့ သဏ္ဍာန်ဟာပေါ်လွင်နေပါတယ်။ အားလုံးပဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လေးလေးနက်နက်ကြေကွဲနေကြ ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘေးက ခန်းမထဲကို အကျအနာခမ်းခမ်းနားနား ပြင်ဆင်ထားတဲ့အလောင်းတစ်ခု ထုတ်ယူလာကြပါတယ်။ သေဆုံး သူရဲ့အမည်ကိုဖတ်ကြည့် နေတုန်း သူငယ်ချင်းတစ်ဦးပြောပြလို့ နာမည်ကြီးလူကံ့ထန်တစ်ဦးဖြစ် နေတာကိုသိရတော့ စိတ်ဝင်စား ပြီးလိုက်ကြည့်မိကြပါတယ်။ လိုက်ပါပို့ဆောင်သူများဝတ်စား ပြင်ဆင်လာကြပုံဟာ ပွဲလမ်း သဘင်တစ်ခုကိုတက်ရောက်လာ ကြသလိုဖြစ်နေတော့ ကျွန်မတို့ တစ်တွေလည်းအံ့သြစွာကြည့်မိ ကြပါတယ်။ အသုဘပို့တာမှန်း သိသာစေတာတစ်ခုကတော့ အားလုံးလိုလိုအနက်ရောင်ကိုဝတ် ဆင်ထားကြတာပါပဲ။ အနက် ရောင်တစ်မျိုးတည်းကို အစမျိုး စုံနဲ့ဒီဇိုင်းစုံဖန်တီးပြသထားတဲ့ ဖက်ရှင်ပြပွဲတစ်ခုကိုကြည့်နေရ သလိုပါပဲ။ လွမ်းသူ့ပန်းခြင်းတွေ၊ ပန်းခွေတွေကိုလည်းအဖိုးတန် နိုင်ငံခြားသစ်ခွပန်းတွေနဲ့အပြိုင် အဆိုင်ပြင်ဆင်ထားတာလည်း လှမှလှ။ ဂုဏ်ပကာသနအပြည့် လွမ်းခြံထားတဲ့ အသုဘတစ်ခုမို့ ကြည့်လို့တော့အကောင်းသား။ ဇနီးသားသမီးများဖြစ်ဟန်တူတဲ့ မိသားတစ်စုကတော့ အတော့်ကို ကြေကြေကွဲကွဲငိုကြွေးနေကြတာ

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆို မေ့ မြောသွားမတတ်ပါပဲ။ အင်းလေ သူတို့အတွက်တော့ ရွှေတောင် ကြီးပြိုတာကိုး။

ကျွန်မလည်း မိတ်ဆွေရဲ့ ဖခင်ရုပ်ကလာပ်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ် ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးကား နဲ့ကားကြုံပြန်ခဲ့ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းမောင်းလာတဲ့ ကားကိုစီးရင်း ကံအကျိုးပေးမတူကြတဲ့ဘဝတွေ၊ ဘဝတစ်လျှောက်ကံအကျိုးပေး တွေဘယ်လိုပဲကွဲပြားကြပါစေ နောက်ဆုံးတော့ ဒီမရဏသေဆုံး ခြင်းမှာပဲတစ်ဘဝဇာတ်သိမ်းကြရ ပုံတွေ၊ အသက်ရှင်စဉ်က ဘယ် လိုဘဝအခြေအနေအဆင့်အတန်း နဲ့ပဲနေထိုင်ခဲ့ပါစေ သေဆုံးသွား တဲ့နောက် လုံးဝသုံးမရတော့ အောင် တန်ဖိုးမဲ့သွားပြီး အမြန် ဆုံးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရတဲ့အဖြစ်တွေ ကိုသံဝေဂရနေမိပါတယ်။ မဟာ ဝိသုဒ္ဓါရုံကျောင်းတိုက်ဆရာတော် အရှင် သီရိန္ဒာဘိဝံသ (ယောဆရာ တော်) ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ တရားတော်တွေထဲက 'လူရယ် လို့ဖြစ်လာရင် အကြမ်းအားဖြင့် လူ့ခန္ဓာရယ်၊ ဗစ္စည်းဥစ္စာတွေ ရယ်၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရယ်၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်ဩဇာအာဏာတွေ ရယ်ကိုမိမိကံအကျိုးပေးသလောက် တစ်ဘဝစာအငှားရကြတယ်ဆိုတာ ကိုပို ပြီးနားလည် လာမိ တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ အချိန်တန်လို့ သေဆုံးသွားကြတဲ့အချိန်မှာ ဒါတွေအားလုံးဘာတစ်ခုမှယူမသွား နိုင်ဘဲ အကုန်လုံးထားခဲ့ ကြရမှာ တော့ ဒါတွေအားလုံးဟာ တစ် ဘဝစာခဏအငှားရထားကြတဲ့ အငှားတွေပဲပေါ့။ အဲဒီလိုသံဝေဂ တွေတစ်သီကြီးနဲ့သူငယ်ချင်း မောင်းတဲ့ကားပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ် လေးလိုက်လာမိပါတယ်။

သူသာန်ကအတွက် လမ်းမှာ ကားတွေကရုပ်နေလို့ ဖြေးဖြေး ချင်းမောင်းနေကြရာက လမ်းမ ကြီးပေါ်ရောက်သွားတဲ့ရှေ့ကကား က အချိန်အတင်လိုက်မှာ ကား ရှေ့ကဖြတ်ပြေးသွားတဲ့ ခွေးကလေး တစ်ကောင် ကိုတိုက်မိသွားပါတော့ တယ်။ တိရစ္ဆာန်ချစ်တတ်တဲ့

ကျွန်မကမကြည့်ရက်လို့မျက်လုံး ပိတ်လိုက်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အနိဋ္ဌာရုံသောဏ္ဍဋ္ဌာရုံသော ဘာမှမခွဲဘဲ ရှိရှိသမျှအာရုံတွေကို လက်မလွှတ်ချင်တတ်တဲ့ ပုထုဇင်ပီပီကားတိုက်ထားတဲ့ခွေးလေးကိုကြည့်ဖို့ မျက်လုံးပြန်ဖွင့် အကြည့်မှာ (၁၁)နှစ်၊(၁၂)နှစ် အရွယ်ကလေးတစ်ဦးက ခွေးသေလေးကိုအပြေးအလွှားပြေးကောက်ပြီး ကျွန်မတို့ကားဘေးကိုဖြတ်ပြေးလာတာတွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်မသူငယ်ချင်းက ဒီခွေးသေလေးကိုဘာလုပ်မှာလဲလို့မေးကြည့်လိုက်တော့ သုသာန် နားမှာရှိတဲ့အရက်ဖြူဆိုင်မှာ သွားရောင်းမှာဆိုတဲ့ကလေးရဲ့အဖြေကိုကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်မလေငြိမ်ငြိမ်လေးသံဝေဂပွားနေရာက အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားမိပါတယ်။

ဟုတ်တယ်လေ။ သတ္တဝါတွေသေဆုံးသွားကြလို့ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတဲ့ ဥတုဇရုပ်ကလာပ်ခြင်း အတူတူမှာတိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ရုပ်ကလာပ်တွေက လူတွေရဲ့ ရုပ်ကလာပ်တွေထက်ပိုတန်ဖိုးရှိနေတဲ့အဖြစ်ကိုကျွန်မတအံ့တသြကြီးသတိထားလိုက်မိတာကိုး။

ဒါဆို လူကတိရစ္ဆာန်ထက်မြင့်မြတ်တယ်၊ တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဆိုတာ ကျွန်မအပြေးအလွှားသုံးသပ်ရပါတော့တယ်။ ဒီတော့မှ လူတစ်ဦးအသက်ရှင်နေစဉ်မှာ အဲဒီလူရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာနဲ့အတူတွဲပြီးဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ စိတ်တွေ၊ စေတသိတ်တွေ၊ အသိဉာဏ်တွေ၊ တွေးခေါ်ဆုံး ဖြတ်ချက်တွေ၊ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကမှ အဲဒီလူရဲ့တန်ဖိုးအမှန်တွေမှန်းသတိထားလိုက်မိပါတယ်။

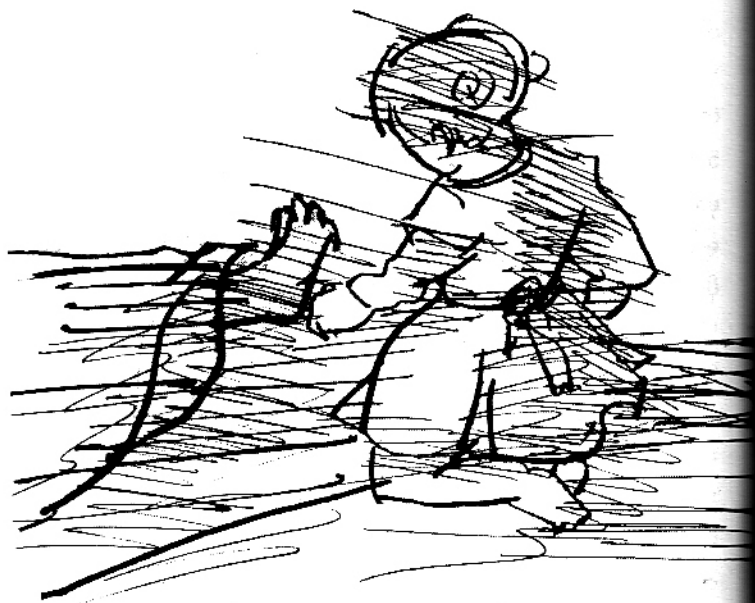
ကံကောင်းထောက်မလို့ လူ့ခန္ဓာလေးတစ်ခုတစ်ဘဝစာ အငှားရထားတုန်းမှာမှ မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ ဂရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ စေတသိတ်တွေအရင်းခံပြီး ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်အား၊ ဉာဏ်အား၊ ပစ္စည်းဓနအား၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်သြဇာအာဏာအားတွေနဲ့သူတစ်ပါးအတွက်လောက်အတွက်၊ လူမျိုးဘာသာ သာသနာ အတွက် ကိုယ်စွမ်းနိုင်သလောက်အများအကျိုးသယ်ပိုးရင်းကိုယ့်ရဲ့သံသရာခရီးမှာ အထောက်အပံ့ဖြစ်စေမဲ့ လောကီကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ၊ ဒီထက်မလာစွမ်းနိုင်

ရင်တော့ သံသရာကိုအပြီးဖြတ်မဲ့ လောကုတ္တရာကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကို အဆီ
အနှစ်ထုတ်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ကံဖြစ်အောင် မစုဆောင်းနိုင်ကြရင်တော့ ကမန်မတို့
လောက်လူဖြစ် ရှုံး၊ လူတန်ဖိုးရှုံးရတဲ့သူတွေရှိမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ကျွန်မတို့လုပ်ဆောင်နေတဲ့ နာရေးကူညီမှုလုပ်ငန်း
အတွက်လည်း ပိုလို့ဂုဏ်ယူအားရကျေနပ်မိပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ သင်္ဂြိုဟ်
တာက လွဲလို့ ဘာမှသုံးလို့မရတော့တဲ့ တန်ဖိုးမရှိတော့တဲ့လူတို့ရဲ့ ရုပ် အလောင်း
(တချို့တော့လည်း ဆေးတက္ကသိုလ်ကိုလျှုဒါန်းပါတယ်)ကို အခမဲ့သင်္ဂြိုဟ်ပေးနေတဲ့
အလုပ်ဟာဘယ်လောက်ထိ အကျိုးရှိလိုအပ်နေသလဲဆိုတာပိုပြီးသတိထားမိလို့
ပါ။

ကြုံခဲ့လှတဲ့ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ထွန်းကားနေစဉ်ကာလလေးမှာ လူ့ခန္ဓာလေး
တစ်ခုအငှားရ ထားနေကြတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း ဗုဒ္ဓဟောမဟုတ်တဲ့ အယူ
သည်းမှုတွေကြားထဲမှာပဲနစ်မွန်းမနေကြဘဲ ကျွန်မတို့ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ခုတည်း
မှာပဲမရှိသေးတဲ့ ကွက်လပ်တစ်ခုဖြစ်နေတဲ့ (၃၁) ဘုံစလုံး ဒီလူ့ဘုံတစ်ခုထဲမှာပဲ
ရယူလို့ရတဲ့သေဆုံးသူကို သင်္ဂြိုဟ်ပေးခြင်းကုသိုလ်ကို မိမိတို့စွမ်းနိုင်တဲ့ဘက်က
ဝိုင်းဝန်းကွက်လပ်ဖြည့်ကြရင်းကုသိုလ်ရယူကြစေချင်ပါတယ်။

ရွှေစီးကွက်

မျက်ရည်ပဲ ငှက်ကလေးများ
ဝင်းငယ်ထွဋ်

ပျက်ရည်မဲ့ငှက်ကလေးများ

‘အပူအပင်ကင်းမဲ့တဲ့ ကလေးလေးဘဝကို တစ်ခါပြန်ပြီး ရချင်သေးတယ်’ ဆိုတဲ့ စိုင်းထီးဆိုင်သီချင်းကို အော်မီသေးတယ်၊ ပြန်တမ်းတမိသေးတယ်။ ဟုတ်တယ်လော၊ ကလေးဆိုတာ အပူအပင်တွေ၊ တွေးတောပူပန်မှုတွေရယ်လို့ သိပ်ပြီးသိလှသေးတာမှ မဟုတ်တာ။ ပျော်ရွှင်ဖွယ်တွေ၊ ဝမ်းသာဖွယ်တွေ၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ လောကရဲ့ နိယာမတရားကို ကောင်းကောင်းသိကြတာမှ မဟုတ်ကြသေးတာ။ ပြေးလွှားဆော့ကစားမယ်၊ ဆာလာရင် လူကြီးတွေဆီကရမယ်၊ လူကြီးတွေကရိုက်ရင်ငိုမယ်၊ သဘောမတွေ့စရာ ရှိရင် ငိုမယ်ပေါ့။ လောကလူ့ဘဝရဲ့ ရိုက်နှက်မှုတွေ၊ ဆာလောင်မှုတွေကို ဘာရယ်လို့ ကွဲကွဲပြားပြားမသိကြသေးတဲ့ အပျံ့သင်ကြရမယ့် အသိုက်အမြိုထဲက ငှက်ငယ်ကလေးတွေလိုပဲ အပြစ်ကင်းပါတယ်။ အဲဒီလို ဖြူစင်အပြစ်ကင်းတဲ့ ကလေးလေးတွေ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုဆိုတာ မသိတတ်သေးခင် သူတို့ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံနေကြရတာကို ကျွန်တော်တို့တွေ သိမြင်ခံစားတတ်ကြတဲ့ အရွယ်တွေ အားလုံးက မြင်ကြရလို့ သူတို့ကလေးတွေကို စုတ်သပ်ပေးခဲ့ကြရတာ အကြိမ်ကြိမ် မကတော့ပါဘူး။ အပျံ့သင်ရတော့မယ့် ငှက်ကလေးတွေအဖြစ် အပျံ့သင်ပေးမယ့်သူကိုလည်း မျှော်ရတော့မှာလို အစာခွံကျွေးသူကိုလည်း မျှော်ရှာကြရတော့မှာပေါ့။

ကျွန်တော့်နားထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပရဟိတအစ်မကြီး ဒေါ်သန်းမြင့်အောင် မကြာခဏပြောတဲ့ စကားလေးကို တွေးလိုက်မိတယ်။ ‘ကျွန်တော်တို့လို ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းလှတဲ့သူတွေနဲ့ အနုပညာသမားတွေရဲ့ နှလုံးသားဟာ သိပ်ပြီးထိခိုက်လွယ်တယ်’ ဆိုတာကိုပါ။ အမှန်ပဲ၊ ကျွန်တော်ခံစားရသလိုပဲ ကျွန်တော်တို့အသင်းကသူတွေကလည်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အတွေ့အကြုံတွေဖလှယ်ရင်း မျှဝေခံစားကြတာ မကြာခဏပါ။

အများကတော့ ပြောကြမှာပေါ့။ ဒီလိုမျိုး နာရေးကူညီမှုအသင်းမှာ သုဘရာဇာအလုပ်မျိုး လုပ်နေကြတော့ မကြာခဏတွေ့ကြမှာပေါ့လို့။ မကြာခဏတွေ့ရပေမယ့် ထူးခြားတာတွေ တွေ့ရင်တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြန်ပြောရင်း ခံစားပေးကြရတာပေါ့။ အခုမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘုရားရှင်လက်ထက်က သောတာပတ္တိဖိုလ်တည်သွားတဲ့ ယဿသတို့သားနဲ့ ဝိမလ၊ သုဗာဟု၊ ပုဏ္ဏဇီ၊ ဂဝမ္ပတိသတို့သားတို့ အပါအဝင် ငါးကျိပ်ငါးယောက်တို့ရဲ့ အလောင်းအလျာဘဝမှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးရဲ့ ဥတုဇရုပ်ကလာပ်ကို ဖုတ်ကျည်းမီးသင်္ဂြိုဟ်မှုဖြုတ်အချိန်မှာပဲ အသုဘသညာကိုရခဲ့သလို ကျန်တဲ့သူတွေကိုလည်း ပြန်လည်မျှဝေလို့ ယဿသတို့သားရဲ့ မိသားစုအပါအဝင် အားလုံးဟာ အသုဘသညာကို ရရှိခဲ့ကြပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ပြန်လည်မျှဝေရင်း ဘဝဇာတ်ကြောင်းလေးတွေတွေ့လို့ အခုလောလောဆယ်တော့ ‘အသုဘသညာ’ မဟုတ်တဲ့ ‘အသုဘဝဒနာ’ တွေသာ တွယ်ငြိခံနေကြရတာပေါ့။ အဲဒီလို တွယ်ငြိခံနေရတဲ့ကြားထဲကနေ ထပ်ပြီးမျှဝေတွယ်ငြိဖို့ ကျွန်တော်တို့အသင်းရဲ့ ယာဉ်မောင်းတစ်ဦးကလည်း သူ လှိုင်သာယာမှာတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဖွင့်ဟလာတယ်။ ကြေကွဲစရာကောင်းလိမ့်မယ်ထင်လို့ ကာယကံရှင်ကို စကားစကြည့်တော့ ပူပန်နေသူပီပီ ဖြေသိမ့်မယ့်သူကို ဖွင့်ဟပြောဆိုလာခဲ့တယ်တဲ့။ ဆုံးတဲ့နေရာက လှိုင်သာယာက တီဘီရောဂါနဲ့ပတ်သက်ပြီး အခမဲ့ကုပေးတဲ့ ဆေးခန်းတစ်ခုမှာပါ။

‘ကျွန်မတို့က ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ။ နှစ်ယောက်စလုံး လင်ကံဆိုးပါတယ်။ စွန့်ပစ်ခံရခြင်းပေါ့။ ကျွန်မမှာက ကလေးသုံးယောက်၊ အခုဆုံး

တဲ့ ညီမမှာက ကလေးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ ညီမက ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ သူထက်အဆင်ပြေတဲ့ ကျွန်မဆီမှာပဲလာနေရင်း ဆေးကုပေါ့။ တစ်ယောက်တည်း ပဲရှိတဲ့ အစ်မမို့ အားကိုးတာလည်းပါတာပေါ့။ သူ့ကိုလည်း ပစ်မထားရက်ဘူး။ အခု ဆေးခန်းမှာ ထားထားရတာ သုံးရက်ပဲရှိသေးတယ်။ သူ့ရောဂါကရင့်နေလို့ ဆရာဝန်ကြီးတွေက ဘယ်လိုပဲကြိုးစားပေးပေမယ့် မကယ်နိုင်တော့ဘူး။ ဆေးရုံတင်တုန်းက ကလေးတွေကို သားတို့အမေကိုဆေးကုပြီးပြန်ရင် မုန့်ဝယ်ခဲ့မယ်ဆိုပြီးခေါ်ခဲ့ရတာ။ အခု ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရင် တစ်ယောက်တည်းရယ်။ ကလေးတွေက အမေကောလိုမေးရင် ကျွန်မဘယ်လိုဖြေရမလဲမသိဘူး အစ်ကိုတို့ရယ် ဆိုပြီး ဖွင့်ဟလာတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ယာဉ်မောင်းကြီးမှာ ယောက်ျားရင့်မာကြီးဖြစ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာစို့သွားလို့ ကားကိုထိန်းမောင်းရင်း အသင်းရုံးရောက်တော့ ပွင့်ထွက်ကျလာတာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီကလေးတွေရဲ့နေရာကနေ သံယောင်လိုက်မိတယ်။

‘အမေကော... အမေကော...’ လို့။

‘မေမေ့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ။ သားတို့နဲ့ ကစားမလို့၊ ခေါ်မသွားပါနဲ့’ ဆိုတဲ့ ပဲ့တင်သံတစ်ခုနဲ့အတူ မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့အသင်းရဲ့ ဖြစ်မြောက်ရေးကော်မတီဝင် အစ်မပြုံးတစ်ယောက် သံယောင်လိုက်လာပြန်တယ်။ ရန်ကင်းဘက်က နာရေးတစ်ခုမှာပါ။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဖခင်ဖြစ်သူက စောစီးစွာလမ်းခွဲခဲ့သလို မိခင်ဖြစ်သူကလည်း ကြေကွဲစွာနဲ့ လမ်းခွဲလိုက်ရတာကို ကြုံလိုက်ကြရတယ်။ ကျန်တဲ့ကလေးတွေကိုတော့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်နေကြရတာပေါ့။ ဆာလောင်လာရင် အိမ်နီးချင်းတွေဆီမှာ ‘ဦးဦးရေ၊ ဒေါ်ဒေါ်ရေ၊ မေမေမရှိလို့ ဗိုက်ဆာတယ်’ ဆိုပြီး ပူဆာနေတယ်။ မြန်မာလူမျိုးတို့ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း အရပ်ကောင်းလို့ အလောင်းလှသွားပေမယ့် သူတို့လေးတွေရဲ့ ဘဝလှဖို့ ဘယ်လိုလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကို အနီးဝန်းကျင်က အကြံဉာဏ်တောင်းလို့ အစ်မပြုံးကပဲ ပြောခဲ့ရတယ်။ ‘လူမှုဝန်ထမ်းဌာနနဲ့ ဆက်သွယ်ကြည့်ပါလား’ လို့။ ကလေးတွေကတော့ အမေမရှိလို့ ဆာလောင်ရတာ၊ ငိုကြွေးရတာလောက်သာ သိကြသေးတာပေါ့။ တကယ်လို့ ကွဲကွဲ

ပြားပြားနဲ့ ခွဲခြားပြီး သိခဲ့ရင်တော့...။

ပြီးခဲ့တဲ့ ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ လေးလပိုင်း၊ ဒုတိယပတ်ထဲကပေါ့။ စံပြဆေးရုံ ကနေ ရေဝေးကို ပို့ဆောင်သဂြိုဟ်ပေးခဲ့ပြီးပြန်လာတဲ့ အစ်ကိုကျော်သူတစ်ယောက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပုံနဲ့ ငေးငေးငိုင်ငိုင်ထိုင်ကာ ငြိမ်သက်နေခဲ့တယ်။ ဒီအလုပ်နဲ့ပတ် သက်ပြီး သူ့ရဲ့ ကားရိုက်နားတဲ့ရက်တင်မကဘဲ ကားရိုက်ရတဲ့ ရက်တွေမှာ တောင် အချိန်ရရင်ရသလို ရောက်လာတဲ့၊ တက်ကြွတဲ့သူက ခုလို ငေးငိုင်နေ တော့ လမ်းကြောင်းမှာ အခက်အခဲတွေ တွေ့ခဲ့လို့လားဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့တွေ က စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေနဲ့ အနားသွားမေးတော့ သူက ‘လမ်းကြောင်းမှာ အဆင်ပြေ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုးကျော်သူကြောင့်...’ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အသင်းက ဖြစ် မြောက်ရေးကော်မတီဝင် လူငယ်တွေထဲမှာ စလိုက်၊ နောက်လိုက်နဲ့ ပျော်ရွှင် တက်ကြွမှုနဲ့အတူ လှုပ်ရှားတဲ့ မိုးကျော်သူတစ်ယောက်ကို ‘ဘာပြဿနာရှာလာ ခဲ့သလဲ’ ဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ဝိုင်းကြည့်ပစ်မိတယ်။

‘သူငယ်ချင်းတို့ရာ.. ငါ ဘာပြဿနာမှ မရှာပါဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ခံစားလိုက်လို့ သမီးလေးတွေကို ဖြေသိမ့်ပေးလိုက်မိလို့ပါ’ ဆိုတော့ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားရပြန်ပြီပေါ့။

လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးခဲ့ရတဲ့ အမျိုးသမီးမှာ သမီးလေးနှစ်ယောက် ကျန်နေ ခဲ့တယ်။ ကလေးတွေရဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူက ခရီးထွက်နေတာနဲ့ကြုံနေတယ်။ ချစ် စရာအရွယ် သမီးလေးတွေ ကျန်နေခဲ့တော့ အားလုံးက ပူဆွေးစွာနဲ့ မျက်ရည် အပြည့်ပေါ့။ ဘာကိုမှ နားမလည်သေးတဲ့ အရွယ်တွေလေ။ ပူဆွေးစရာ၊ ကြေ ကွဲစရာ မြင်ကွင်းမျိုးနဲ့ ပို့ဆောင်ရတော့မယ့်အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့သူငယ်ချင်း အောင်နိုင်ကိုက ကရုဏာသက်စွာ သမီးလေးတွေကို ဖြေသိမ့်လိုက်မိတယ်။

‘ကဲ.. သမီးလေးတို့၊ မေမေ့ကို ကန်တော့ကြနော်။ ဦးတို့ သယ်တော့ မလို့။ သမီးလေးတို့ ငိုချင်ငိုလိုက်နော်’ ဆိုပြီး ဖေးမတဲ့အချိန်မှာ စကားတတ်တဲ့ ကလေးတွေက ပြန်ပြောတဲ့စကားလေးကြောင့် အနားမှာရှိတဲ့ အစ်ကိုကျော်သူနဲ့ ကြားရတဲ့သူတွေအားလုံး မျက်ရည်ကျကြရတာပေါ့။

‘ဟာ.. ဦးကလည်း၊ ငိုတယ်ဆိုတာ သေမှငိုရတာ။ သမီးတို့မေမေက

သေတာမှမဟုတ်တာ။ မေမေ အိပ်နေတာပါ ဦးရဲ့’

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သမီးလေးတို့ရဲ့မေမေ တကယ်ပဲအိပ်နေတာဆိုရင် ကောင်းမှာပဲလို့ ယောင်ယမ်းကာ တွေးလိုက်မိတဲ့အချိန်မှာပဲ အစ်ကိုကျော်သူက ကျွန်တော့်ကို ထပ်ပြောလာပြန်တယ်။ ဒါမျိုးကြုံရတာ နှစ်ကြိမ်ရှိပြီတဲ့။ ပထမ အကြိမ်ကုန်းက အမိနဲ့အဖေရန်ဖြစ်လို့မသိတတ်တဲ့ နှစ်လသားကလေးမှာ ဘဝ နာခဲ့ရတယ်တဲ့။ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့်ရယ်လို့ မသိပေမယ့် ဖခင်ဖြစ်သူက မိခင်ဖြစ်သူကို စကားများရင်း ဓားနဲ့ထိုးမိလို့ သေဆုံးရသလို ဖခင်ကလည်း ဥပဒေရဲ့ ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ဒဏ်ခံရတယ်။ ဖခင်ကတော့ သမီး အပေါ် ဘယ်လိုရှိတယ်မသိပေမယ့် အဘိုး၊ အဘွားတွေကတော့ အသူဘာချခါ နီးမှာ နှစ်လအရွယ်ကလေးငယ်လေးကို လိပ်ပြာခွဲကာ ပိုင်ဆိုင်လိုက်ကြတယ်။ အပြစ်ကင်းစင်လှတဲ့ ကလေးငယ်လေးကတော့ သူ့ရဲ့ နားလည်တတ်တဲ့အရွယ် မှာ ကျရမယ့်မျက်ရည်တွေကို ခွဲထုတ်ခံရခြင်းဆိုတာ သိမှာမဟုတ်ဘူးပေါ့။

အသင်းရုံးက အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနဲ့ ဘိုဘိုက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းပြောကြ တယ်။ ‘ခင်ဗျားဟာလေ... တွေ့ရိုးတွေ့စဉ်တွေထက် ကလေးတွေကျန်ခဲ့တာ မျိုးဆိုရင် ပိုခံစားရသလိုပဲ။ ခင်ဗျားသွားတဲ့ လမ်းကြောင်းမှာသာ အဲဒါမျိုးတွေ နဲ့တိုးရင် ခင်ဗျားငိုမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကလေးတွေရဲ့ မိခင်တွေကိုယ်စား ခင်ဗျား မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲကို ဝင်မှာလား’တဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ပြော စရာဖြစ်လာအောင် ဖြစ်နေမိတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ဒါကလည်း ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင် ခံစားခဲ့ရတာကို သူတို့မသိကြသေးလို့ပါ။

‘တွေ့ဆုံရခြင်း၊ ခွဲခွာရခြင်း’ဆိုတဲ့ နိယာမတရားတွေကို ကောင်းကောင်း ကွဲပြားစွာမသိသေးတဲ့ (၅)နှစ်သားအရွယ်မှာပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ဖေဖေ ဆုံးသွားခဲ့ တာကို ကြုံခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့မျက်စိထဲမှာ တစ်သက်မမေ့စရာ မြင်ကွင်း အဖြစ် ပြန်တွေးရင်း တရေးရေးနဲ့ မြင်ယောင်လာမိတယ်။ အဲဒီနေ့က မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲရွာနေခဲ့တဲ့ အချိန်မှာပါ။ အိမ်မှာက ကျွန်တော်ရယ်၊ ဖေဖေရယ် သား အဖနှစ်ယောက်တည်း။ အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေကလည်း ကျောင်းသွားနေကြ တယ်။ ပြန်မလာခင်မှာပဲ မိုးတွေက သဲလိုက်တာဗျာ။ အမေကလည်း အရောင်း

အဝယ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးသွားနေတဲ့ရက်ပဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အခုထိ အဖေအိပ်နေတယ် ထင်တုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ အနားက ဦးလေးတွေ၊ အဒေါ်တွေက မိုးတွေရွာနေလို့ ခေါ်မရတာနဲ့ ပွင့်နေတဲ့ အိမ်တံခါးတွေကို ပိတ်ပေးဖို့လာကြရင်းမှသိပြီး အဖေဆုံးတာတဲ့။ ဘယ်အချိန်ကဆုံးမှန်းတောင် မသိဘူးဆိုပြီး အသံကျယ်ကြီးတွေနဲ့ အော်ငိုနေတာပဲဗျာ။ မိုးလေသဲသဲမှာ အစ်ကိုတို့၊ အစ်မတို့ကို ကျောင်းလိုက်ခေါ်သူကခေါ်၊ အမေ့ဆီကို အကြောင်းကြားဖို့ လုပ်သူကလုပ်နဲ့ အိမ်ပေါ်မှာလည်း မိုးရေတွေနဲ့အတူ လူတွေအပြည့်ပဲ။

ဘာကြောင့်မှန်းလည်းမသိဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကလေးငိုမှာစိုးလို့၊ ကလေးကြောက်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး မုန့်ကျွေးသူကကျွေး၊ ချောသူကချောနဲ့။ ကျွန်တော် မငိုပါဘူး။ အဖေက ကျွန်တော့်ကို ရိုက်နေတာမှမဟုတ်တာဘဲ၊ အဖေအိပ်နေတာ။ ကျွန်တော်နဲ့ စကားတွေပြောပြီး ဖက်အိပ်နေရင်း အဖေ တစ်ဖက်ကိုစောင်းကာ တံတွေးလှည့်ထွေးရင်း ဆက်အိပ်ပျော်နေတုန်း ကျွန်တော်က အိမ်အောက်ဆင်းပြီး ကစားနေတာ။ ကျွန်တော် အဖေ့ကို နှိုးပေးမယ်ဆိုပြီးပြောတာ ဘယ်သူမှ အနားလည်းကပ်ခွင့်မပေးဘူး၊ ယုံလည်းမယုံကြဘူးဗျာ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်ရဲ့ ခွဲခြားကာသိတတ်တဲ့ မျက်ရည်တွေက မဲ့နေခဲ့တာပေါ့။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အဖေ့ကို အမြဲသတိရတာတော့ရှိခဲ့တယ်။ အမေကလည်း ရက်လည်ရက်မှ ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။

အမေမရှိတော့ပေမယ့်လည်း အမေကပဲအဖေ၊ အမေကပဲအမေ၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးအဖေရာ၊ အစ်မကြီးအမိရာ ဆိုသလို အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေကလည်း အဖေနဲ့ ရုပ်ချင်းတူတဲ့ ကျွန်တော်အပေါ်မှာ အချစ်တွေပိုခဲ့ကြလို့ ပြေပျောက်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြေးလွှားဆော့ကစားရင်းနဲ့ ကျွန်တော် ကွဲပြားကာ အနည်းအပါးသိလာတဲ့ ၁၀ နှစ်သားအရွယ်မှာ အဖေ့ရဲ့မေတ္တာကို ပြန်တောင့်တလာခဲ့တယ်။ ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေက 'ငါတို့ဖေကြီးက၊ ငါတို့ဖေဖေ၊ ငါ့အဖေနဲ့...' ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကို ကျွန်တော့်ရဲ့ရှေ့မှာ တွင်တွင်ကြီးသုံးလာလို့ ကျွန်တော်လေ အဖေ့ကို မြင်ယောင်နေရင်း တိုက်ဆိုင်စွာပဲ မိုးရေထဲမှာ ပြေးလွှားခဲ့မိတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မိုးရေတွေနဲ့အတူ ပါးပြင်မှာစိုရွဲနေတဲ့ မျက်ရည်တွေကို အားလုံးကဝိုင်းသုတ်ပေးလို့ အမရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ မောပန်းကာအိပ်

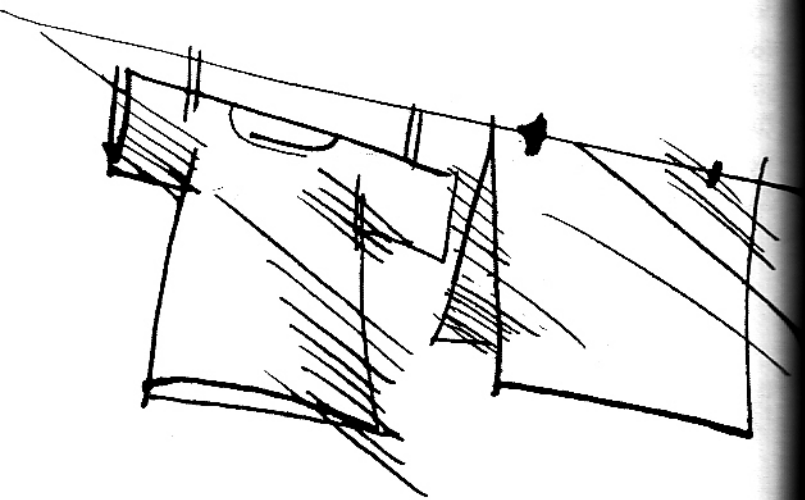
ပျော်ခဲ့ရတယ်။ တစ်ခါတလေ အမေနဲ့ အစ်မတွေကဆူရင် 'အဖေမရှိလို့ အရိုက် ခံရတာ၊ အဖေမရှိလို့ အဆူခံရတာ' လို့ ပြောမိပြီး အဖေ့ရဲ့မေတ္တာကို တမ်းတခဲ့ မိတယ်။ ကွဲပြားစွာ သိတတ်လာတဲ့အရွယ်မှာတော့ မျက်ရည်တွေက ခိုတွဲ ပြုလာတယ်။

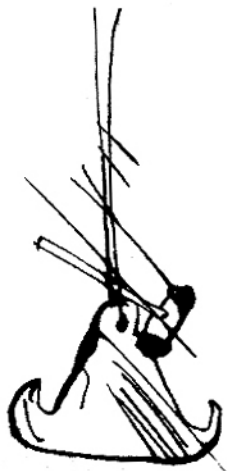
ကျွန်တော့်ရဲ့ဖေဖေ ဆုံးတဲ့အချိန်မှာ နားမလည်သေးတဲ့အရွယ်၊ အသိုက် မြူထဲမှာ ပါးစပ်ဟကာ မျှော်တတ်သေးတဲ့အရွယ်မို့ ကျွန်တော့်ရဲ့မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေမဲ့ခဲ့ပေမယ့် ခွဲခြားတတ်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်လို မျက်ရည်မဲ့ရတဲ့ ကလေးငယ်လေးတွေတွေ့ရင် ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာကာ ဝမ်းနည်းပေးမိတာ ကျွန်တော်မလွန်ဘူးလို့ ထင်မိတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဝိုင်းဝန်းပြီး ဖြေသိမ့်ပေးမယ့် သူတွေ၊ အစာခွဲကျွေးမယ့်သူတွေ၊ အပျံသင်ပေးကြမယ့်သူတွေ ရှိတာတောင် မိဘတွေရဲ့မေတ္တာကို အပြည့်အဝလိုချင်သေးတာ ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရတဲ့ ကလေးငယ်လေးတွေလည်း ကျွန်တော့်လိုနေမှာပဲလား၊ ကျွန်တော့်ထက် ပိုကြ မှာပဲလား။ မျက်ရည်မဲ့ငှက်ကလေးတွေ အစာခွဲကျွေးမယ့်၊ အပျံသင်ပေးကြမယ့် အမိ၊ အဖကို မျှော်နေကြရမှာလားဆိုတာကို တွေးနေ၊ ငေးနေတတ်သူပီပီ ကျွန် တော်တွေ့နေမိရင်း မျက်ရည်မဲ့ငှက်ကလေးတွေကိုယ်စား သံယောင်လိုက်နေမိ တယ်။

- * အမေက... အမေက... *
- * အမေ့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ၊ သားတို့နဲ့အတူ ကစားမလို့... *
- * မေမေသေပါဘူး၊ မေမေအိပ်နေတာပါ ဦးရဲ့ *

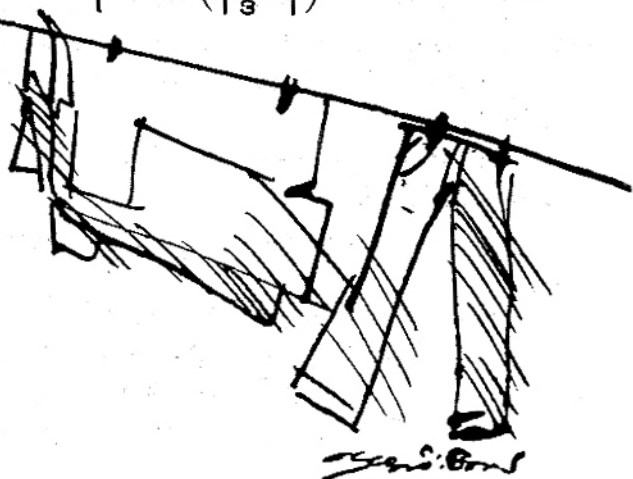
ဝင်းငယ်ထွဋ်

ကွာကျသွားသော
တိမ်သလ္လာလေးတစ်လွှာ
ကိုပေါက်(နန္ဒဝန်)

ကွာကျသွားသော
တိမ်သလ္လာလေးတစ်လွှာ
ကိုပေါက်(နန္ဒဝန်)

ကွာကျသွားသော တိမ်သလ္လာလေးတစ်လွှာ

‘နောင်... ဒုဝေ... ဒုဝေ’

ကြေးစည်ရိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေ အိမ်ထဲက ကမန်းကတန်းထွက်လာကြပြီး နာရေးဖြစ်ရာအိမ်သို့ ပြေးလွှားသွားနေကြပါတယ်။

‘ဟဲ့... မြန်မြန်လုပ်၊ ကားတွေရောက်နေကြပြီ။ တော်ကြာ နေရာမရဖြစ်နေဦးမယ်။ ဟိုစာရေးဆရာ မထွက်သေးဘူးလား၊ ကြေးစည်ရိုက်နေပြီလေ’

ဟု ခေါင်းရင်းအိမ်မှ ဒေါ်မြနှစ်ကြီးရဲ့ အော်ဟစ်သတိပေးသံကို ကြားလိုက်ပါတယ်။

‘ဒေါ်မြနှစ်ရေ... ကျုပ်ခါးနာနေလို့ သားကြီးလိုက်ပို့လိမ့်မယ်။ ဒီကောင်စောစောကပဲ ထွက်သွားပြီဗျ’

‘ဪ... ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ။ ကျုပ်က စာရေးဆရာများ လိုက်ပို့မလားလို့ပါ’

ဟုတ်ပါတယ်၊ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ကိုဘသစ်နဲ့ ကျုပ်တို့က သက်တူရွယ်တူ၊ တော်တော်လည်း ရင်းနှီးကြတယ်ဗျ။ သူက စာတော်တော်ဖတ်တယ်၊ ရေးတော့မရေးတတ်ပါဘူး။ သူ့အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ စာပေဗဟုသုတွေကြောင့် ကျုပ်နဲ့ အတော်လေးတွဲမိခဲ့ကြပါတယ်။ သူက သန်သန်မာမာကြီးဗျ။ ဒါပေမဲ့ အစား

မှားသလား၊ ရေချိုးမှားသလား မသိပါဘူး။ ရုတ်တရက် ကောက်ခါငင်ခါကြီး ဆုံးသွားရှာတာဗျာ။

ကျုပ်က နာရေးကူညီမှုအသင်းမှာ ပါဝင်လုပ်အားဒါနပြုနေတော့ လူသေ တွေရယ်၊ ငိုသံတွေရယ်၊ ရင်နှင့်စရာမြင်ကွင်းတွေရယ်၊ သုသာန်သင်္ချိုင်းတွေရယ် က မဆန်းတော့ပေမယ့် ကိုယ့်မိတ်ဆွေရင်းထဲက ကောက်ခါငင်ခါဖြစ်သွားတော့ ရင်ထဲမှာ ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေးတော့ လှုပ်ခတ်သွားမိတာပေါ့ဗျာ။ ကိုဘသစ်က ကျုပ်ထက် ကျန်းမာရေးကောင်းတော့ ဒီလူ ကျုပ်ထက် အသက်ရှည်မယ်ထင် ခဲ့တာ။ ခုတော့ အချိန်အခါ၊ အနေအထားမရွေး မရဏတရားနဲ့ ကြုံတွေ့နိုင်ပါ လားလို့ ထပ်ပြီးသဘောပေါက်လိုက်မိပါတယ်။ ဪ... ရှေ့သွားနောက်လိုက် တွေပါပဲလားနော်။

ကိုဘသစ် နာရေးကိစ္စကို ကျုပ်တို့ နာရေးကူညီမှုအသင်း အစီအစဉ်နဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် နာရေးမော်တော်ယာဉ်နဲ့လိုက်ပြီး ပို့ဆောင်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားတာ ဗျာ။ မနေ့က ညတုန်းက အိမ်နောက်ဖေးမှာ ပန်းကန်ဆေးဖို့ ရေလိုနေလို့ ကျုပ် မဟေသီက ပွစိပွစိလုပ်နေတာကြောင့် စာရေးနေရာကထပြီး အိမ်ရှေ့အုတ်ရေကန် ထဲက ရေတွေကို ရေပုံးကြီးနဲ့ အလောတကြီး ကုန်းခပ်လိုက်တော့ ခါးအတော် နာသွားတယ်ဗျာ။ ဆေးခန်းသွားပြတော့ ဆရာဝန်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမလုပ်ဘဲ သုံးလေးရက်လောက် နေရမယ်ဆိုတာကြောင့် ကိုဘသစ်နာရေးကို လိုက်မပို့ နိုင်တာ တော်တော်စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ။

နာရေးကူညီမှုအသင်း မော်တော်ယာဉ်ကဦးဆောင်ပြီး ကားတွေစထွက် လာကြပါပြီ။ ကိုဘသစ်ရေ... သွားနှင့်ပေဦးတော့လို့ ရင်ထဲက နှုတ်ဆက်မိ နေဆဲမှာ..

‘ဟဲ့ကောင်လေး... အိမ်ရှေ့မှာ လှန်းထားတဲ့အဝတ်တွေ မြန်မြန်ရုပ်လိုက် စမ်း။ အသုဘကားထွက်လာပြီ။ ခပ်မြန်မြန်လုပ်စမ်း’

ကျုပ်သားအထွေးဆုံးကောင်ကို သူ့အမေက လှမ်းအော်သံကြားလိုက်ရ ပါတယ်။ ကျုပ် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိတာကို မဟေသီကမြင်လိုက်တော့ ‘ရှင့်ဘာသာ ရေးချင်တာရေး၊ လုပ်ချင်တာလုပ်၊ ကျုပ်ကလည်း ရုတ်ချင်လို့ရုတ် တာ’ လို့ပြောပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားတော့ တော်တော်ခက်တဲ့မိန်းမပဲလို့ တိုးတိုးလေး

ရေရွတ်လိုက်မိပါသေးတယ်။ ကျုပ်မဟေသီက ခေတ်ပညာတတ်ဆိုပေမယ့် အစွဲအလမ်းတော့ နည်းနည်းရှိတယ်ဗျ။ ကြုံရင်ကြုံသလို ဆွေးနွေးပေမယ့် သိပ် လက်မခံသေးဘူးဗျာ။ သူလည်း စာတွေပေတွေတော့ အတော်လေးဖတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အစဉ်အဆက်က အယူအဆတွေ၊ အစွဲအလမ်းတွေကိုတော့ မစွန့်နိုင်ရှာ သေးဘူးဗျာ။ မိန်းမသားဆိုတော့လည်း ဘာဘာညာညာတွေ ကြောက်ရှာတာ ပေါ့လေ။

ဒီနေ့မှာတော့ ကျုပ်မိန်းမအဒေါ်ရဲ့ နာရေးကိစ္စကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် နာရေး ကူညီမှုအသင်းက မော်တော်ယာဉ်နဲ့လိုက်ပါပြီး ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေတာပေါ့။ ကိုကျော်သူက မော်တော်ယာဉ်မောင်းပြီး ဝင်းငယ်ထွဋ်ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာပေါက်စ လေးက ယာဉ်နောက်လိုက်တာဝန်ယူပြီး လိုက်ပါကူညီခဲ့ပါတယ်။ ကိုကျော်သူ ကိုယ်တိုင် နာရေးမော်တော်ယာဉ်မောင်းလာတော့ နာရေးရှင်တွေအတွက် ဝမ်း နည်းနေရတဲ့ကြားက ဝမ်းသာပြုံးကလေးတွေ ပြုံးနိုင်ကြတာ တွေ့လိုက်ရသလို ဝန်းကျင်ကလူတွေကလည်း သူတို့ချစ်တဲ့ အနုပညာရှင်တစ်ယောက် ပြည်သူ တွေကြားထဲဆင်းပြီး ခုလို ကုသိုလ်ပြုနေတာကို ဝမ်းသာအံ့ဩနေကြရှာပါတယ်။

နာရေးကိစ္စဆောင်ရွက်ပြီးလို့ ရေဝေးကအပြန်မှာတော့ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်မဟေသီ တို့နှစ်ယောက် သူ့ အမျိုးတွေကို ရက်လည်မှပဲ လာခဲ့မယ်လို့ပြောပြီး လမ်း မှာဆင်းကာ အိမ်ကို တန်းပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မဟေသီက ညွှန်ကြားချက်တွေ ထုတ်ပါတော့တယ်။

‘ကိုအုဂ္ဂာ.. ရှင့်အဝတ်တွေချွတ်ပြီး လျှော်မယ်ခြင်းတောင်းထဲထည့်၊ ညနေ ကျရင် သန့်သွားအောင် ခေါင်းလျှော်လိုက်ဦးနော်’

‘ဘာလဲကွ.. သန့်အောင်ဆိုတော့ ငါ့အဝတ်တွေက ခုမှ တစ်ခါတည်း ဝတ်ရသေးတာ။ လျှော်ဖို့မလိုသေးဘူးကွ’

‘ရှင့်မလဲ ရှည်ရန်ကောတော်။ အသုဘပို့ပြီးပြန်လာရင် ဝတ်သွားတဲ့အဝတ် တွေ လျှော်ပစ်ရတယ်၊ နောက်ပြီး ခေါင်းလည်းလျှော်ပစ်ရတယ်တဲ့။ ဒီလိုမလုပ် ရင်...’

‘ဟား.. ဟား.. ဟား.. မိန်းမရယ်၊ အသုဘတစ်ခုပို့ပြီး တစ်ခါခေါင်း

လျှော်ရမယ်ဆိုရင် ငါ တစ်နေ့ အဝတ်ငါးစုံလောက်လဲပြီး ခေါင်းငါးခါလျှော် ရတာနဲ့ပဲ ရေဝေးရောက်နေလောက်ပြီ။ ငါ အသင်းမှာ တာဝန်ကျတဲ့နေ့တွေမှာ နာရေးကူညီမှု အနည်းဆုံးသုံးခုလောက် မော်တော်ယာဉ်နဲ့လိုက်ပြီး ကူညီပေးနေ ရတာကွ။ အဲဒီအခါတွေတုန်းက ခေါင်းလည်းမလျှော်၊ အဝတ်အစားတွေလည်း မလျှော်ခဲ့တာ မင်း သတိမထားလို့ပါ။ မလျှော်တော့ဘူး ဘာဖြစ်သလဲ၊ မင်း သက်သာတာပေါ့။ ခေတ်နောက်ပြန်မဆွဲစမ်းပါနဲ့ မိန်းမရာ'

*ဟောတော့... ရှင် အသင်းသွားနေတာ ရုံးလုပ်ငန်းတွေ သွားကူလုပ်နေ တာလို့ထင်တာ။ သုသာန်တွေ လိုက်သွားနေတာပေါ့'

*ဟုတ်ပါ... တို့အသင်းမှာ ကော်မတီဝင်တွေဟာ ဈာပနပို့ဆောင်ရေး ကော်မတီမှာ အားလုံးအလှည့်ကျတာဝန်ယူကြရတယ်။ ဒါကြောင့် နာရေးအိမ်နဲ့ သုသာန် အပြန်အလှန် ပြေးလွှားကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေရတာကွ။ ရုံးပိတ်တဲ့ ရက်တွေဆိုရင် ကောင်လေးတွေ၊ ကလေးမလေးတွေ နာရေးမော်တော်ယာဉ်နဲ့ လိုက်ပြီး ကုသိုလ်ပြုချင်လို့ တန်းစီစောင့်နေကြတာမို့ အလှည့်ကျစီစဉ်ပေးနေရ သေးတယ်။ မင်းပြောသလိုသာ ခေါင်းလျှော်နေရရင် တို့တစ်သင်းလုံး ရေဝေး ရောက်နေတာကြာပေါ့။ ငါလည်း အသုဘပို့ပြီး ခေါင်းမလျှော်လို့သာ မင်းနဲ့ မခွဲရသေးတာ မိန်းမရ'

*ဪ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဟုတ်သားပဲနော်'တဲ့။
မဟေသီက ကျုပ်နဲ့ခွဲရမှာတော့ စိုးရိမ်တတ်သားနော်။

*သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ စကားစပ်မိတုန်း ပြောရဦးမယ်။ တစ်ခါတုန်းက မြောက်ဒဂုံဘက်ကို ကူညီဖို့သွားတဲ့ယာဉ်မောင်းက ဟိုမှာ အခက်အခဲတွေ့နေလို့ ဆရာတို့လိုက်ခဲ့ပါဦးလို့ ဖုန်းဆက်တယ်။ တို့လိုက်သွားတော့ နာရေးဖြစ်နေတဲ့ ရပ်ကွက်ဘေးမှာရှိတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲကလူကြီးတချို့က သူတို့ရပ်ကွက်ကို နာရေး ယာဉ်ဖြတ်ရင် ရပ်ကွက်နာသတဲ့။ ကန်တော့ပွဲပေးမှ ဖြတ်ရမယ်လို့ တောင်းဆို ကြတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီလိုသာ ကန်တော့ပွဲပေးနေရရင် ရေဝေးတို့၊ ထိန်ပင်တို့ သွားတဲ့လမ်းတစ်လျှောက် ကန်တော့ပွဲတွေ တန်းစီပေးနေရမှာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ ရပ်ကွက်က နာရေးဖြစ်ရင်ကော တခြားရပ်ကွက်တွေ မဖြတ်ရဘူးလားလို့မေး တော့မှ ခွင့်ပြုလိုက်ကြတယ်'

‘ဟုတ်တယ်နော်၊ သေသေချာချာ တွေးကြည့်တော့လည်း ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတော့ ဒီလမ်းပဲသွားကြရမှာ။ ဘာတွေညာတွေ လျှောက်ခွဲနေလည်း တစ်နေ့သေရမှာပဲလေ’ ဟု တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောလာသော မဟေသီ၏ စကားကြောင့် ကျုပ်ဝမ်းသာမိလိုက်ပါတယ်။

‘အေးပေါ့ကွာ၊ တို့တွေ သတ္တဝါရယ်လို့ စဖြစ်လာပြီဆိုတာနဲ့ သေရမယ့် အချိန်ကို စားလိုက်၊ အိပ်လိုက်၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေနဲ့ နပန်းလုံးရင်းစောင့်နေကြရတာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အသက်ရှင်နေတုန်း မသေခင်ကလေးမှာ မသာလောင်းတွေဆိုတာ သတိမပြုမိကြလို့ပါ။ ဝိညာဉ်ကလေးလည်းချုပ်ရော မသာလည်းဖြစ်ရောပေါ့။

ဒါကြောင့် မန္တလေးက တောင်စလင်းတိုက်ဆရာတော် ဦးတိက္ခက ‘ကြက်၊ ဝက်၊ ဆိတ် စတဲ့တိရစ္ဆာန်မသာတွေကို ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်၊ ခြင်းတောင်းတွေထဲ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ပေါ်အောင်ဆွဲပြီး ဂုဏ်ယူစားသောက်နေကြပေမယ့် လူမသာကျတော့ ခိုက်တတ်သတဲ့။ သတ္တဝါတွေထဲမှာ အမြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့လူဟာ တိရစ္ဆာန်လောက်မှ အဖိုးမတန်တော့ဘူးလားလို့ မိန့်တော်မူခဲ့တယ်’

‘အေး.. နောက်တစ်ခု ထပ်တွေးမိတာက သေရင် တိရစ္ဆာန်လောက်မှ တန်ဖိုးမရှိတော့တဲ့ တို့တစ်တွေဟာ မသေခင်ကာလကလေးမှာ ငါမှငါဆိုပြီး မာန်တက်နေကြတာတွေကိုလည်း ဆင်ခြင်သင့်ကြတာပေါ့ကွာ။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးရှင် ပေါင်းတော်ချုပ်ဆရာတော်ကြီးက ခန္တီမူလ မာန်ကိုချ ခေါသကိုပယ် မေတ္တာလွယ် လို့ မှာကြားခဲ့ပြီး မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း မအိုခင်၊ မနာခင်၊ မသေခင်ကာလကလေးမှာ နေ့စဉ်ကောင်းမှုပြုကြဖို့ ညွှန်ကြားတော်မူခဲ့တာပဲပေါ့။ ဒါကြောင့် တို့နာရေးကူညီမှုအသင်းဝင်တွေကတော့ သူတစ်ပါးရဲ့ နာရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပူပင်သောကတွေကို ဝေမျှခံစားပြီး သုသာရာဇာတွေလို့ခေါ်ကြတာတောင် အပြုံးမပျက် ကုသိုလ်ပြုနေကြတာပေါ့ သုသာရာဇာကတော်ရယ်’ ဟု ပြောလိုက်တော့..

‘သာဓုတော်.. သာဓု.. သာဓု’ ဟု မျက်စောင်းခဲရင်း သာဓုခေါ်သံကလေးကတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ...။

ကိုပေါက် (နန္ဒဝန်)

ပေးဆပ်သူတို့ နှလုံးသားပင်လျှင်
ဝင်းမြင့်ဝင်း(ရာမည)

ပေးဆပ်သူတို့ နှလုံးသားပင်လျှင်
ဝင်းမြင့်ဝင်း(ရာမည)

ပေးဆပ်သူတို့နှလုံးသားပင်လျှင်

‘စဉ်းစားကြည့်ပါဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ နှစ်ပေါင်းအစိတ်နီးပါး ပေါင်းသင်းလာခဲ့တဲ့ ဇနီးဖြစ်သူနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် သေကွဲ၊ ကွဲခဲ့ရပြီး တစ်ပတ်ပဲရှိသေးတဲ့အချိန်မှာ သမီးကြီးနဲ့ သုံးနှစ်သားသာရှိသေးတဲ့ သားငယ်လေးကို ယောက္ခမများက သူတို့မြို့ကို ခေါ်သွားကြတော့ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ရင်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ အစ်ကို ကျွန်တော့်နေရာက ခံစားကြည့်ပေးပါဗျာ’

‘ဆရာ’ခေါ်လိုက်၊ ‘အစ်ကို’ခေါ်လိုက်နဲ့ အဆင်ပြေသလို၊ စိတ်ထဲပေါ်လာသလိုခေါ်ရင်း မျက်ရည်လည်နေရှာတဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးအလုပ်သမားကြီး ပန်းရံဆရာ ကိုဋ္ဌေးလွင်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာလည်း ဆို့နှင့်လာပါတယ်။

‘ကျွန်တော် အခု အိမ်ကိုလည်း ပြန်ချင်မှပြန်တယ်။ ကြိုတဲ့နေရာမှာအိပ်တယ်။ မူးပြီးအိပ်ပျော်သွားရင် အားလုံးကို မေ့သွားနိုင်မယ်ထင်ပြီး အရက်ကို မူးအောင်သောက်ပြီး အိပ်နေတာပါ။ စောစောက အစ်ကိုလာနှိုးတော့ ကျွန်တော် လွယ်လွယ်နဲ့ မနိုးတာဟာ ညက အမူးသောက်ပြီး မနက် ၄ နာရီကမှ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး အိပ်ပျော်နေလို့ပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါအစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်တော် ညက အရက်သောက်ရင်း တစ်ညလုံး စဉ်းစားနေမိတာက ကလေးတွေဆီလိုက်သွားရရင် ကောင်းမလားလို့ပါ။ သားငယ်လေးကို ကျွန်တော် သိပ်သတိရတယ်ဗျာ’

ခံစားချက်က ပိုပြီးပြင်းထန်လာတာမို့ စောစောက သူ့မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ လည်နေတဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ မျက်လုံးအိမ်ထဲကနေ ပါးပြင်ပေါ်စီးကျလာပါတယ်။ ပိုပြီးအခြေအနေဆိုးမလာအောင် ထိန်းသိမ်းတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို စကားစလှိုက်ပါတယ်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ စိတ်ထဲမှာ သိပ်ခံစားနေရရင်လည်း သွားချင်သွားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် လမ်းစရိတ်ထောက်လိုက်ပါမယ်။ တစ်ခုပဲ စဉ်းစားပါ။ ကလေးတွေကို သူတို့ အဘိုး၊ အဘွား ခေါ်သွားတာ ၁၀ ရက်လောက် ပဲရှိပါသေးတယ်။ ခင်ဗျားယောက္ခမကြီးပြောသလို သမီးကြီးကလည်း အသက် ၁၉-၂၀ အရွယ် အပျိုလေး၊ ခင်ဗျားအလုပ်သွားရင် သုံးနှစ်သား သားငယ်လေးကို ထိန်းကျောင်းဖို့က ဒီသမီး အပျိုမလေးကပဲတာဝန်ယူရမှာမဟုတ်လား။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ လတ်တလောအခြေအနေမှာ ဒီကိစ္စတွေအားလုံး အဆင်ပြေနိုင်အောင် ငွေရေးကြေးရေးကအစ အားလုံးဆောင်ရွက်နိုင်ပြီလား။ အပျိုရွယ်သမီးလေးနဲ့ လူမမယ်အရွယ် သားငယ်လေးကို နှစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမယ့်ကိစ္စဟာ စဉ်းစားစရာကောင်းတဲ့အချက်ပါ။ အပျိုအရွယ်မိန်းကလေးကို လူကြီးမိဘမရှိဘဲ အိမ်မှာထားရမှာကို စိတ်မချဘူးဆိုတဲ့ ခင်ဗျားယောက္ခမကြီးရဲ့စကားဟာ သဘာဝကျပါတယ်’

အဲဒီလို ကျွန်တော်ရှင်းပြလိုက်တော့ သူ တွေဝေသွားပါတယ်။ ပြီးတော့မှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကိုချပြီး အခုလိုပြန်ပြောပါတယ်။

‘ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကို၊ ကျွန်တော်လည်း မိသားစုနဲ့ တစ်ခါမှ ခုလိုမခွဲဖူးတော့ စိတ်ထဲမခံနိုင်လွန်းလို့ ကလေးတွေဆီ လိုက်သွားဖို့ပြောမိတာပါ။ တကယ်တော့ အစ်ကိုပြောသလိုပဲ လောလောလတ်လတ်မှာ သားအဖသုံးယောက် အဆင်ပြေပြေနေနိုင်ဖို့ ကျွန်တော် ဘာမှမပြင်ဆင်နိုင်သေးပါဘူး။ အခုလို ရှင်းလင်းပြောပြတဲ့အတွက် အစ်ကို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘စိတ်ညစ်ရင် အရက်ကို မူးအောင်သောက်ပြီး အားလုံးကိုမေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားလေ့ရှိကြတာ ထုံးစံလိုဖြစ်နေပေမယ့် ဒါဟာ ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုဌေးလွင်။ ဇနီးသည်မရှိတော့တဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ့်သားသမီးတွေနဲ့ ၂၊မကွဲသိုက်မပျက် ပြန်လည်ပေါင်းစည်းနေထိုင်

ချင်တယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စကို အမြန်ဆုံးရပ်တန်းကရပ်ဖို့ ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံပါ
 တယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားအိမ်တည်ရှိတဲ့နေရာဟာ လမ်းကြိုလို့ဝင်လည်နိုင်တဲ့ နေရာမျိုး
 မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားသိမှာပါ။ အဲဒီလိုနေရာမျိုးကို အရောက်လာပြီး ခင်
 ဗျားနဲ့ မတွေ့မချင်း ကြိုးစားပြီးလာတွေ့တဲ့ ကျွန်တော့်စေတနာကို လေးစား
 တယ်ဆိုရင် စိတ်ကိုဖြေပြီး ပုံမှန်အနေအထားပြန်ရအောင် ကြိုးစာပါဗျာ'

နှုတ်က ပြန်မပြောပေမယ့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့လုပ်နေတဲ့ သူ့ရဲ့အပြုအမူ
 က ကျွန်တော်ပြောသလို ကြိုးစားနေထိုင်ပါမယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရနေတာမို့ ကျွန်
 တော် စကားကို ဆက်လိုက်ရပါတယ်။

'ဒီတော့ ခင်ဗျား လောလောဆယ်မှာ ကလေးတွေဆီမသွားဘဲ ကိုယ့်စိတ်
 ကိုယ်ထိန်းပြီး ခင်ဗျားရဲ့ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး စတာတွေကို ကောင်းသထက်
 ကောင်းလာအောင် ကြိုးစားပါ။ တစ်လလောက်ရှိတဲ့ အချိန်ကျတော့ ကလေး
 တွေဆီ အလွမ်းပြေသွားလိုက်ပါ။ လောလောဆယ် ခရီးမသွားဖြစ်သေးလည်း
 အခု ကျွန်တော်ပေးတဲ့ငွေကို လက်ခံပါ။ အသုံးမလိုသေးရင်လည်း လိုတဲ့အချိန်
 မှာသုံးပါ။ အကြောင်းကိစ္စရှိရင် အခု ကျွန်တော်ပေးထားတဲ့ ကတ်ပြားထဲက
 နံပါတ်တွေကို ဖုန်းဆက်ပါ။ အဆင်ပြေရင် လူကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ပြေလက်
 ပျောက် လာခဲ့ပါဗျာ။ ခင်ဗျားအတွက် ပန်းရံလုပ်ငန်းတွေလည်း ကျွန်တော်ရှာ
 ထားပေးပါ့မယ်'

ကျွန်တော် သူ့ကို ငွေအချို့ပေးပြီး ထွက်ခွာလာတဲ့အချိန်မှာ သူဟာ ကျွန်
 တော့်ကို ယုံကြည်ခြင်း၊ အားကိုးခြင်း၊ လေးစားခြင်း၊ ခင်တွယ်ခြင်း ဆိုတဲ့
 ခံစားချက်တွေနဲ့ ပြည့်လျှမ်းနေတဲ့ မျက်လုံးများနဲ့ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။
 သူ့အိမ်ကအပြန် လမ်းမှာတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့က ရွှေတိဂုံ
 စေတီ အလယ်ပစ္စယ်မှာရှိတဲ့ မင်္ဂလာဗျူဟာအသင်းမှာ သူနဲ့ကျွန်တော် စတင်
 တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ကျွန်တော် ပြန်ပြီးမြင်ယောင်လာမိပါတယ်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်ကို ဟောပြောပို့ချနေတဲ့ သီလရှင်ဆရာကြီး
 ဒေါ်ဝိမလစာရီရဲ့ တရားပို့ချချက်ကို နာယူနေတဲ့ ကျွန်တော့်ဘေးကို ဦးပွင်း
 တစ်ပါးနဲ့ အသက် ၄၅ နှစ်အရွယ်လောက် ခန့်မှန်းရတဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်

ရောက်ရှိလာပြီး ဦးပဉ္စင်းက ခုလိုမိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

‘နာရေးကူညီမှုအသင်း တယ်လီဖုန်းနံပါတ်လေး လိုချင်လိုပါ ဒကာကြီး၊ မင်္ဂလာဗျူဟာအသင်းက ဒကာမလေးတစ်ယောက်က ဒကာကြီးဆီ ညွှန်လိုက် လို့ပါ’

‘တင်ပါ့ဘုရား။ ဖုန်းနံပါတ်တင် မကပါဘူး၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ မှန်သမျှလည်း တပည့်တော်ပေးပါမယ်။ တပည့်တော်က နာရေးကူညီမှုအသင်း က အမှုဆောင်တစ်ယောက်ပါ။ အကျိုးအကြောင်းလေး တပည့်တော်သိပါရစေ ဘုရား’

‘ကဲ.. ဒကာ ကိုဌေးလွင်၊ အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ဒီဒကာကြီးကို ပြောပြလိုက်ပါဦး။ မင်္ဂလာဗျူဟာမှာ ဖုန်းလာဆက်ရင်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျုပ်တို့ကို အကူအညီပေးနိုင်မယ့်သူကို တွေ့ရတာပဲ’

‘ဒီလိုပါဆရာ၊ ကျွန်တော့်နာမည် ဌေးလွင်ပါ။ ဆုံးသွားတဲ့ဇနီးနာမည်က မြင့်မြင့်တင်ပါ။ ဒီနေ့ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှာ ဇနီးဖြစ်သူက ရွှေတိဂုံဘုရား ပူးချင်တယ်ဆိုလို့ အင်းစိန်အိမ်ကနေ ကျွန်တော်တို့မိသားစု မနက် ၉ နာရီခွဲ လောက်က ထွက်လာပါတယ်။ မြေနီကုန်းမှာဆင်းပြီး နံပါတ်(၃)ကားပြောင်း စီးဖို့လုပ်တော့ ကားတွေက လူသိပ်ကျပ်နေတာမို့ သူက တဖြည်းဖြည်းလမ်း လျှောက်သွားကြတာပေါ့လို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ပြည်သူ့ဥယျာဉ်ဘေးကနေ သားအမိ၊ သားအဖတွေ လမ်းလျှောက်အလာမှာ မောတယ်လို့ သူကပြောပါ တယ်။ အတူပါလာတဲ့ သမီးကြီးကို ကျွန်တော်က အငှားကားငှားခိုင်းပြီး အလယ် ပစ္စယ်မှာရှိတဲ့ အမျိုးဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားကြပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဘကြီး ဘုန်းကြီးရှိပါတယ်။ ကျောင်းကိုရောက်တော့ သူ သတိလစ်နေပြီမို့ ကျွန်တော် သူ့ကိုပွေ့ချီပြီး ကျောင်းပေါ်တင်ရပါတယ်။ ကျောင်းပေါ်ရောက်ပြီး မိနစ်ပိုင်း လောက်ပဲခံပါတယ်။ သူဆုံးသွားပါတယ်ဆရာ။ ၁၁ နာရီတိတိမှာပါ’

‘ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က မင်္ဂလာဗျူဟာအသင်းမှာ တယ်လီဖုန်းရှိ တယ်။ အဲဒီဖုန်းကနေ နာရေးကူညီမှုအသင်းကို မင်းတို့သွားဆက်သွယ်ပါ’ လို့ မိန့်တော်မူလို့ ဦးပဉ္စင်းတို့ ဒီကိုရောက်လာပြီး ဒကာကြီးနဲ့ ခုလိုတွေ့ရတာပါပဲ’
အတူပါလာတဲ့ ဦးပဉ္စင်းက ဝင်ပြီးဖြည့်စွက်ရှင်းပြပါတယ်။

ကျွန်တော်က နာရေးရှင် ကိုဌေးလွင်ကို အခုလိုစကားစလိုက်ပါတယ်။
 'ကိုဌေးလွင် ပထမဆုံးလုပ်ရမှာက ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာရှိတဲ့ ဆ-မ နံပါတ်ရ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက်ဆီက သေဆုံးမှုမှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံစာယူပါ။
 ပြီးရင် အဲဒီဆေးစာကိုပြုပြီး ဒီက ရ-ယ-က ရုံးမှာ ထောက်ခံချက်တစ်ခုထပ်ယူ
 ပါ။ အဲဒီထောက်ခံချက်နှစ်ခုရပြီးရင် အလောင်းကို အအေးတိုက်ပို့လို့ရပါပြီ။
 မီးသင်္ဂြိုဟ်ဖို့ကိစ္စအတွက်ကတော့ သင်္ချိုင်းလက်မှတ်လို့ခေါ်တဲ့ မီးသင်္ဂြိုဟ်ခွင့်
 လက်မှတ် ယူရပါမယ်။ သင်္ချိုင်းလက်မှတ်ကို မိတ္တူနှစ်ရွက်ကူးပြီး စာရွက်စာ
 တမ်းတွေစုံတာနဲ့ နာရေးကူညီမှုအသင်းကို ဖုန်းဆက်ပါ။ ဖုန်းနံပါတ်တွေက
 ၅၇၈၁၈၄ နဲ့ ၅၆၀၃၃၃ ပါ။ အခု ၁၁ နာရီခွဲဆိုတော့ နောက်ထပ် ၂ နာရီလောက်
 ကျွန်တော် ဒီမင်္ဂလာဗျူဟာအသင်းမှာ ရှိနေပါမယ်။ လိုအပ်တာရှိရင် ပြန်လာ
 ပြောပါ'

စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့အသင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်နှစ်ခုကိုရေး
 ပေးပြီး သူတို့ကို ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဦးပဉ္စင်းနဲ့ ကိုဌေးလွင်က လိုအပ်တာတွေ
 ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော့်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားကြပါတယ်။

နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်တော်သိရတာက အဲဒီနေ့က ဆရာဝန်ထောက်ခံချက်ကို
 ကိုယ်ပိုင်ပြင်ပဆေးခန်းတွေဖွင့်လှေ့ရှိတဲ့ ညနေ ၅ နာရီမှရပြီး ရ-ယ-က ထောက်ခံ
 ချက်ပါဆက်ယူနေရတာမို့ အဲဒီနေ့က နေ့ချင်းအလောင်းမပို့ဖြစ်ပါဘူး။ နောက်
 နေ့ဖုန်းဆက်တော့လည်း စိတ်ထိခိုက်နေတဲ့ ကိုဌေးလွင်က ကိုယ်တိုင်မဆက်
 လေတော့ နာရေးကူညီမှုအသင်းက ကြီးကြပ်ရေးမှူးမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို
 ဖုန်းဆက်ပေး တဲ့လူက အပြည့်အစုံမဖြေနိုင်လို့ အချိန်ကြန့်ကြာနေပါသေးတယ်။
 ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့အသင်းကို အကူအညီတောင်းခံလာတဲ့ နာရေးရှင်များကို
 မေတ္တာ ရပ်ခံချင်တာက တစ်ဖက်က ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်နေတာမှန်ပေမယ့်
 အသင်းကို ဆက်သွယ်တဲ့အခါမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြေကြားနိုင်အောင် ကာယကံရှင်က
 သာ ဆက်သွယ်ပါ။ ဒါမှ တစ်ဖက်က မေးတဲ့မေးခွန်းတွေ၊ အချက်အလက်တွေကို
 ပြည့်စုံအောင်ဖြေနိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။

အအေးခန်းပို့ပြီးမှ မီးသင်္ဂြိုဟ်တာဖြစ်လို့ သင်္ဂြိုဟ်တဲ့နေ့မှာ အသုဘလိုက်
 ပို့ဖို့ ကျွန်တော်ကြိုးစားပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်များနေလို့ မပို့ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

ဒါကြောင့် ရက်လည်ပြီး ၁၁ ရက်ကြာမှ ကိုဌေးလွင်ကို အားပေးနှစ်သိမ့်ဖို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားတဲ့အခါ ဇာတ်လမ်းအစမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ မြင်ကွင်းနဲ့ ပြော စကားတွေကို မြင်တွေ့ကြားသိခဲ့ရတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မမြင့်မြင့်တင် ကွယ်လွန်ခဲ့တဲ့ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့က အဖြစ်အပျက် အကြောင်းခြင်းရာအပေါ်မှာ ကျွန်တော် ကိုဌေးလွင်နေရာကနေပြီး တွေးကြည့် မိပါတယ်။ မနက်ပိုင်းအသွားခရီးမှာ ဇနီးနဲ့၊ သမီးနဲ့အတူ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကို ရှည်မှန်းပြီး မိသားစုစုံလင်စွာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ထွက်လာခဲ့ပြီး အပြန်ခရီးမှာကျ တော့ ဇနီးဖြစ်သူကိုအသုဘရုပ်အလောင်းအဖြစ် ထားခဲ့ရပြီး မုဆိုးဖိုဘဝနဲ့ အိမ်ပြန်၊ လိုအပ်တာတွေ စီစဉ်ရတဲ့အဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက်များကြေကွဲဖို့ကောင်းလိုက် တဲ့အဖြစ်ပါလဲ။

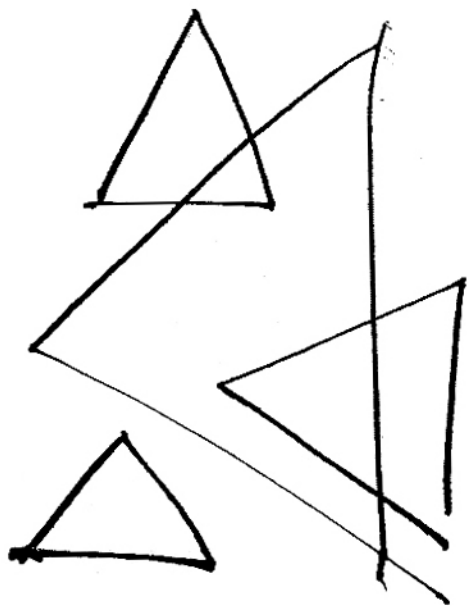
ကျွန်တော်တို့ နာရေးကူညီမှုအသင်း ကော်မတီဝင်၊ ပြန်ကြားရေးအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် စာရေးဆရာမ ဒေါ်သန်းမြင့်အောင်ရဲ့ ရေဝေး၊ ထိန်ပင်၊ ထားဝယ် ချောင် စာအုပ်ထဲက 'ကျွန်မနှင့် အရိပ်ကလေးများ' ဝတ္ထုမှာ ပါရှိတဲ့ စာသားလေး လို 'လူသားတစ်ယောက် လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ဖြစ်တည်ပြီး သည်၏ နောက်ဆုံးတစ်နေ့သည် သေလွန်ပြီးမြောက်ခြင်းဆိုသည့် သဘောတရား များကို တရားသဘောနှင့် ဘယ်လိုပင်ဆင်ခြင်နိုင်သော်လည်း ..' နိစ္စခုဝမြင်တွေ့ နေရသည့် နာရေးအဖြစ်အပျက်များထဲမှ ယခုလို ရင်ထဲ ထိထိခိုက်ခိုက်ဖြစ်လောက် တဲ့ ကိုဌေးလွင်ရဲ့ အဖြစ်မျိုးကို မြင်တွေ့ရတဲ့အခါမှာ 'နာရေးကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ လူတကာတို့ရဲ့ အပူမီးကို တတ်နိုင်သမျှ ငြိမ်းအေးစေမယ်' ဆိုတဲ့ ခံယူချက်နဲ့ နာရေးကူညီမှုအသင်းမှာ ကုသိုလ်ယူလှုပ်ရှားနေကြတဲ့ အသည်းခိုင်လှပါတယ် လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထင်နေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့လို ပေးဆပ် နေသူများရဲ့ နှလုံးသား များသည်ပင်လျှင် ထိခိုက်ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုများစွာဖြင့် ပြည့်လျှမ်း သွားရပါ တော့တယ်။

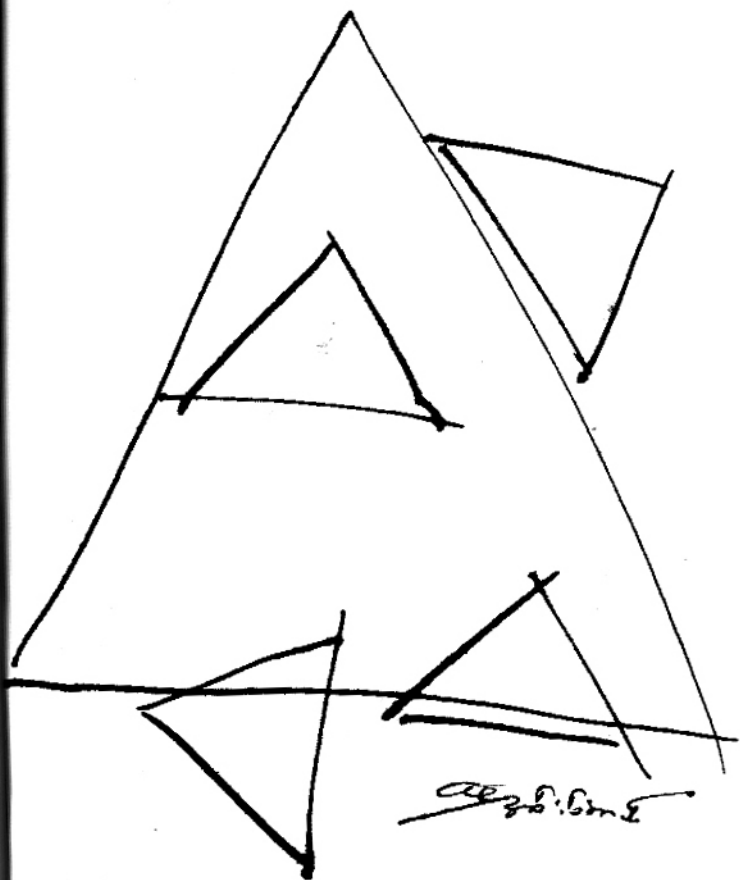
ဝင်းမြင့်ဝင်း(ရာမည)

ကျွန်တော်နှင့်

သုံးနားညီတြိဂံလေးများ

ဘအေးမြိုင်

algebra

ကျွန်တော်နှင့် သုံးနားညီတြိဂံလေးများ

“တြိဂံတစ်ခု၏ အနားသုံးဖက်သည် တူညီကြလျှင် ၎င်းတြိဂံကို သုံးနားညီတြိဂံဟုခေါ်သည်”

သမီးငယ်ဖတ်နေသော သုံးနားညီတြိဂံ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော့်အတွက် အတွေးလေးများ တဖွားဖွားပေါ်လာသည်။ တိုက်ဆိုင်မှုဟု ဆိုရမလောက်ပင်။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် သုံးနားညီတြိဂံလေးများနှင့် ပတ်သက်နေခဲ့ဖူး၏။ အခြေခံပညာအဆင့် ကျောင်းသားဘဝတွင် ဂျီဩမေတြီပညာရပ်ကို သင်ယူဆည်းပူးခဲ့ရသည်။ သည်တော့ သုံးနားညီတြိဂံလေးများအကြောင်း ပါလာသည်။ သည်တြိဂံလေးများနှင့်ပတ်သက်၍ အဆင့်ဆင့်တိုးတက်ပြောင်းလဲသင်ယူခဲ့ရသည်။ တွက်ချက်အဖြေထုတ်ခဲ့ရသည်။ ဟော... တက္ကသိုလ်အဆင့်ရောက်ပြန်တော့ ကျွန်တော်က သင်္ချာအဓိကကျောင်းသား၊ တြိဂံလေးများနှင့် ကင်းကွာ၍မရခဲ့ပြန်ပေ။ ကျွန်တော် ဘွဲ့ရပြီးတော့ မူလတန်းကျောင်းဆရာအဖြစ် စတင်အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ချစ်သော သုံးနားညီတြိဂံလေးနှင့် ဆုံဆည်းရပြန်ပါပြီ။ ပညာရေးအတွက် အထိမ်းအမှတ်တံဆိပ်သည် သုံးနားညီတြိဂံလေးပင် မဟုတ်ပါလား။ မိဘ၊ ဆရာ၊ ကျောင်းသား အနားသုံးနားဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော တြိဂံအမှတ်တံဆိပ်ဖြစ်၏။ မိဘ၊ ဆရာ၊ ကျောင်းသား ဟန်ချက်ညီစွာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပါမှ ပညာရေးရည်မှန်းချက် ပေါက်မြောက်

ပေးဆပ်နေသူများ

အောင်မြင်စေမည်ဟူသော သဘောပင်။ သည်သုံးနားညီတြိဂံလေးနှင့် အနှစ် ၂၀ ခန့် ဖျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ လက်တွဲခဲ့ရသည်။

ယခု သားတို့၊ သမီးတို့ခေတ်တွင် စိတ်ဓာတ်၊ ပညာ၊ စည်းကမ်းဟူသော အနားသုံးနားဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ပညာရေးတြိဂံလေးများ ဖြစ်လာသည်။ သည်အချိန်တွင် ကျွန်တော် ကျောင်းဆရာဘဝမှ အနားယူထားပြီ။ ကျွန်တော် ချစ်သော တြိဂံလေးနှင့် ဝေးခဲ့ကြပြီ။ ပြန်လည်ဆုံဆည်းဖို့ ဖြစ်နိုင်တော့မည်မဟုတ် ဟု ထင်မိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် လူမှုကုသိုလ်ရေးဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများ ကို ဝါသနာပါခဲ့သည်။ ယခု အရွယ်လည်းရလာပြီဖြစ်သဖြင့် အချိန်ပေးဆောင် ရွက်လုပ်ကိုင်လိုသောဆန္ဒများ ပြင်းပြမိသည်။ အခွင့်အခါသင့်ပါက အခြေအနေ နှင့် အချိန်အခါအရ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တစ်နေ့တွင် သတင်းစာမှ ဝန်ထမ်းခေါ်ယူခြင်းကြော်ငြာလေးက ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို ဖြည့် ဆည်းပေးလိုက်သလိုပင်။ ခေါ်ယူသည့်အလုပ်သည် လူမှုရေးအသင်းအဖွဲ့မှဖြစ် ၏။ အလုပ်လျှောက်ထားရန် အသင်းတည်ရာနေရာသို့ တစ်ခုသောညနေခင်းတွင် ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ခြံဝင်းဝရံ အသင်းဆိုင်းဘုတ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဦးစွာ ကြိုဆိုခဲ့၏။ ကျွန်တော် အမှတ်မထင်မော့ကြည့်လိုက်တော့ အံ့ဩဝမ်းသာဖြစ် လိုက်ရသည်။ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် အသင်းအမှတ်တံဆိပ်က ကျွန်တော်သံယော ဇဉ်တွယ်ခဲ့ရသော၊ ကျွန်တော်ချစ်ခဲ့ရသော သုံးနားညီတြိဂံလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပြန်လည်ဆုံဆည်းရပြန်ပြီ တြိဂံလေးရေ...။

ကျွန်တော်သည် ဤအသင်း၌ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအဖြစ် လုပ်ကိုင်ဆောင် ရွက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ အသင်းအမည်က 'နာရေးကူညီမှုအသင်း'ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အသင်းအထိမ်းအမှတ်တံဆိပ် သုံးနားညီတြိဂံလေးကို လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရင်း အဓိပ္ပာယ်ဖော်ကြည့်နေမိသည်။

ဤအသင်းကြီး၏ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေသော လုပ်ငန်းသည် လူသား တိုင်းအတွက် မလွဲမသွေ ကြုံတွေ့ရမည့် အခက်အခဲကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေး သော အခမဲ့ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ လူမျိုး၊ ဘာသာ၊ ဆင်းရဲ၊ ချမ်းသာမရွေး နာရေးအကူအညီတောင်းခံလာပါက အခကြေးငွေမယူဘဲ ကူညီမှု

ပေးနေခြင်းဖြစ်၏။ ဤကူညီမှုလုပ်ငန်းသည် အတွေးတိမ်သူတို့အဖို့ နိမ့်ကျသည်ဟု ထင်ကြသော်လည်း အတွေးအခေါ်၊ အသိအမြင် ကြွယ်ဝခေတ်မီနေသူတို့အဖို့ မြင့်မြတ်သောကူညီမှုလုပ်ငန်းအဖြစ် ခံယူလာကြပေပြီ။

နာရေးရှင်များ အကူအညီတောင်းခံလာမှုအတွက် လမ်းကြောင်းစီစဉ်ဆောင်ရွက် ကူညီပေးရသောကိစ္စသည် လွယ်မယောင်နှင့်ခက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အသင်းရုံးတွင် တယ်လီဖုန်းကို အားကိုးတကြီးပြု၍ လက်ခံကူညီဆောင်ရွက်ပေးရပါသည်။ နာရေးရှင်အမျိုးမျိုးနှင့် နေ့စဉ်ထိတွေ့ပြောဆို ဆက်ဆံရပါသည်။ အသင်းရုံးသို့ လူကိုယ်တိုင် လာရောက်အကူအညီတောင်းခံသူများကို ကူညီစီစဉ်ပေးရမှုသည် လွယ်ကူပါသည်။ သို့သော် ဖုန်းဆက်၍ အကူအညီတောင်းခံသူများကို ပြောဆိုဆက်ဆံရာတွင် ဂရုတစိုက် ပြောဆိုရှင်းလင်းပြရပါသည်။ အချို့သည် နားလည်လွယ်ပြီး အချို့သည် နားလည်မှုခက်ခဲပါသည်။ အချို့သည် အပြောအဆိုပြေပြစ်သော်လည်း အချို့သည် ခက်ထန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ခုနစ်ရက်သားသမီး အကူအညီတောင်းခံမှု အပူမီးကို ပြေငြိမ်းဖို့အရေး တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ရှည်သည်းခံ၍ ဖြေရှင်းကူညီဆောင်ရွက်ပေးရပါသည်။ အခက်အခဲပြဿနာ အနည်းနှင့်အများ ကြုံတွေ့ရပါသည်။

အသင်းမှ ဈာပနပို့ဆောင်ရေးကား ရောက်ရှိသွားသော်လည်း စာရွက်စာတမ်း အထောက်အထား ပြည့်စုံမှုမရှိသေးသဖြင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ စောင့်ပေးရခြင်း၊ စောင့်သင့်သည်အချိန်အတိုင်းအတာထက် ကျော်လွန်လာ၍ လှည့်ပြန်ရန် စီစဉ်သောအခါ ကာယကံရှင်ဘက်မှ အရပ်သေစာသောက်စားထားပြီး ခြိမ်းခြောက်လမ်းပိတ်မှုကို ကြုံတွေ့ရခြင်း၊ ရှေးအယူအစွဲများကို လက်ကိုင်ထားသူ အချို့က လမ်းများကို သည်ဘက်၊ ဟိုဘက် မဝင်ရ၊ မထွက်ရ ပိတ်ပင်တားဆီးမှုကို ပြုလုပ်ကြခြင်း စသည့်အခက်အခဲများ ကြုံတွေ့ရသောအခါ အခြားကူညီရမည့် လမ်းကြောင်းများအတွက် အချိန်နှောင့်နှေးကြန့်ကြာမှုများ ဖြစ်ပေါ်စေပါသည်။ မည်သို့ပင် အခက်အခဲများ တွေ့ကြုံစေကာမူ ဝန်ထမ်းများနှင့်အတူ ကောင်မတီဝင်များသည် မားမားမတ်မတ်ရှေ့မှရပ်လျက် ရင်ဆိုင်ကူညီ ဖြေရှင်းပေးလျက်ရှိပါသည်။ နာရေးရှင်များနှင့် သက်ဆိုင်သူများမှလည်း အကူအညီပေးမှုကို ကောင်းမွန်စွာရရှိနိုင်ရန် လိုအပ်သော ရပ်ကွက်ထောက်ခံစာ၊ ဆရာဝန်

လက်မှတ်၊ သင်္ချိုင်းလက်မှတ်တို့ကို အမှန်တကယ် လက်ဝယ်ရရှိမှ အကူအညီ တောင်းခံခြင်းဖြင့် ပြန်လည်ကူညီသင့်ပေသည်။

ယခုဆိုလျှင် နာရေးကူညီမှုအသင်း စတင်အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်သည်မှ ယနေ့အထိ အကူအညီပေးခဲ့ရမှု ၈၀၀၀ ခန့် ရှိခဲ့ပါပြီ။ အသင်းကြီးအပေါ် အားကိုးယုံကြည်မှု သာဓကပင် မဟုတ်ပါလား။ မော်တော်ယာဉ် ၆ စီးဖြင့် မော်တော်ယာဉ်ကော်မတီ၏ ကြီးကြပ်မှုကိုခံယူလျက် နေ့စဉ် နာရေးကူညီမှုခရီး နှင်လျက်ရှိပါသည်။

ကားများ၏ ကြိုခိုင်မှုကို ရှေ့ရှုလျက် ရွံ့နွံ၊ ခဲကျိုး၊ ရေလွှမ်းမိုးနေသော လမ်းကျဉ်းလမ်းမြောင်းများသို့ ဝန်ထမ်းများနှင့်အတူ ဈာပနပို့ဆောင်ရေးကော်မတီဝင်များသည် ဝင်ရောက်ထမ်းပိုးသယ်ထုတ် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိပါသည်။ သူတို့သည် မမောပမ်းနိုင်၊ ညည်းညူမှုမရှိ၊ အားကြိုးမာန်တက်ဖြင့် မွန်မြတ်သောကုသိုလ်ကို ရယူလျက်ရှိကြသည်။

နေ့လယ်ပူပြင်းသော နေ့တစ်နေ့တွင် အမေအိုတစ်ယောက် ပဝါလေးခေါင်းပေါ်တင်၍ အသင်းရုံးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ အမေအိုကပင် သူ့အမည် အမေအုန်းဟု မိတ်ဆက်ပြောဆိုပြီး...

‘သားရေ... အမေ သားတို့အသင်းကို အလှူငွေထည့်ချင်လို့ကွယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့အမေ၊ ရပါတယ်။ အမေ အမောဖြေပါဦး’

ကျွန်တော်က အမေ့ကိုကြည့်၍ ကရုဏာသက်စွာပြောမိသည်။

‘ရပါတယ်သားရယ်၊ အမေ သားတို့ဆီရောက်တာနဲ့ အမော့ကိုပြေသွားတာပဲ။ သားတို့ရဲ့လုပ်ငန်းက အင်မတန်မွန်မြတ်ပါတယ်ကွယ်။ အမေလည်း သားတို့အသင်း လုပ်ငန်းအကြောင်းကို ကြားသိရကတည်းက လှူချင်နေတာ။ အမေ တတ်နိုင်သလောက်လှူမယ်ကွယ်။ အမေ့အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း အမေ ဒီအသင်းအကြောင်းပြောပြလို့ အမေနဲ့ တစ်လက်စတည်း အလှူငွေပေးလိုက်တယ်။ အမေ တတ်နိုင်သလောက် ကောက်ခံလာတယ်။ အမေလည်း တတ်နိုင်သမျှ တစ်လတစ်ခါ လှူနိုင်အောင်ကြိုးစားမယ်’

အမေအိုသည် မမောနိုင်ဘဲ ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာ စကားတွေ တစ်သီကြီး ပြောနေသည်။

‘ကျေးဇူးလည်းတင်တယ် အမေ၊ အမေက အမေ့အတွက်တင်မဟုတ်ဘဲ အများအတွက်လည်း ကုသိုလ်မျှပေးနေလိုက်တာ၊ ဝမ်းသာတယ်အမေရယ်’

ယခုလို အမေအုန်းကဲ့သို့သော အမေအိုမျိုးများလည်းရှိသလို..

‘ကျွန်တော်က ဒီအသင်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက်၊ လုပ်ဆောင်ချက်ကို အားရလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်မဆောင်ရွက်နိုင်ပေမယ့် တတ်အားသမျှ ကျွန်တော့် လုပ်အားခထဲက လစဉ်လှူချင်လို့ပါ’

သူကား သတင်းစာ၊ ဂျာနယ် လက်ပွေ့ရောင်းသူ လူငယ်တစ်ဦး။

ဤသို့သော လူငယ်များလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့သော နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုတွင် အစ်မကြီးတစ်ဦး အသင်းရုံးသို့ ကားဖြင့် ကိုယ်တိုင်ရောက်ရှိလာပြီး..

‘နာရေးကူညီမှုအသင်းအကြောင်း စာရေးဆရာမ(ဒေါ်)သန်းမြင့်အောင် ရေးတဲ့ ရေဝေး၊ ထိန်ပင်၊ ထားဝယ်ချောင်’ စာအုပ်ဖတ်ရပြီး လှူချင်စိတ်ရှိလာ တာနဲ့ လာလှူတာပါကွယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့အစ်မကြီး၊ ရပါတယ်။ ဝမ်းလည်းသာတယ်၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်။ အစ်မကြီးတို့လို သဒ္ဒါထက်သန် လှူဒါန်းသူများရှိမှလည်း ကျွန် တော်တို့ရဲ့ နေ့စဉ်ကူညီမှုလုပ်ငန်းက ဆထက်ထမ်းပိုးတိုးပြီး ကူညီမှုတွေ ပေး နိုင်မှာပါ’

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က အလှူခံဖြတ်ပိုင်းကိုရေးရန် အသင့်ပြင်ပြီး..

‘အစ်မကြီး အလှူငွေ ဘယ်လောက်များလဲခင်ဗျာ’

‘ဆယ်သိန်းပါကွယ်’

‘ဗျာ’ဟု ကျွန်တော့်စိတ်အတွင်းမှကြိတ်၍ အာမေဇိုတ်သံပြုလိုက်မိ၏။ မည်သို့မျှ ကြိုတင်ချိန်းဆိုခြင်းမရှိဘဲ ယခုလို လာရောက်လှူဒါန်းသူများလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ မအားလပ်၍သော်လည်းကောင်း၊ ကျန်းမာရေးအခြေအနေတို့ကြောင့် လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်မလာရောက်နိုင်ကြသဖြင့် ချိန်းဆိုမှုကိုရယူပြီး အသင်း၏ ဘဏ္ဍာရေးကော်မတီဝင်များမှ အလှူငွေ သွားရောက်လက်ခံဆောင်ရွက်ပေး လျက်ရှိပါသည်။ ယခုအခါ ကျွန်တော်တို့အသင်းသို့ မော်တော်ယာဉ်အလှူ၊ တယ်လီဖုန်းအလှူ၊ မြေကွက်အလှူ၊ စက်သုံးဆီအလှူများပင် ရှိနေပါပြီ။

ကျွန်တော်သည် နာရေးကူညီမှုအသင်း၏ အထိမ်းအမှတ်တံဆိပ် သုံးနားညီ
တြိဂံလေးကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်လိုရပါပြီ။

နာရေးကူညီမှုလုပ်ငန်း တည်ထောင်ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးနေသူများသည်
အနားတစ်ဖက်၊

ကူညီဆောင်ရွက်မှုများ လုပ်ဆောင်နိုင်ရန် ပံ့ပိုးကူညီ သဒ္ဓါထက်သန်
လှူဒါန်းနေကြသော အလှူရှင်များသည် အနားတစ်ဖက်၊

နာရေးအကူအညီ ရယူသူများသည် အနားတစ်ဖက်။

ဤသို့ အနားသုံးဘက်ညီ မုဒိတာတြိဂံလေးအဖြစ် ပုံပေါ်လာပါသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် စတုတ္ထမြောက် တြိဂံလေးပင်ဖြစ်ပါသည်။

သည်တြိဂံလေး အနားသုံးဘက် ဟန်ချက်ညီစွာ အစွန့်ရှည်တည်တံ့နိုင်
ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုလိုက်မိပါသည်။

ဘအေးမြိုင်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၄၀၀၄၀၈၀၅၀၄

မျက်နှာခုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၄၀၀၄၉၂၀၅၀၅

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမောင်မျိုး
(ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ)

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်မျိုး
ကြောင်နှစ်ကောင် ပုံနှိပ်တိုက်

တတိယအကြိမ်

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ မေလ။

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - (၅၀၀)ကျပ်